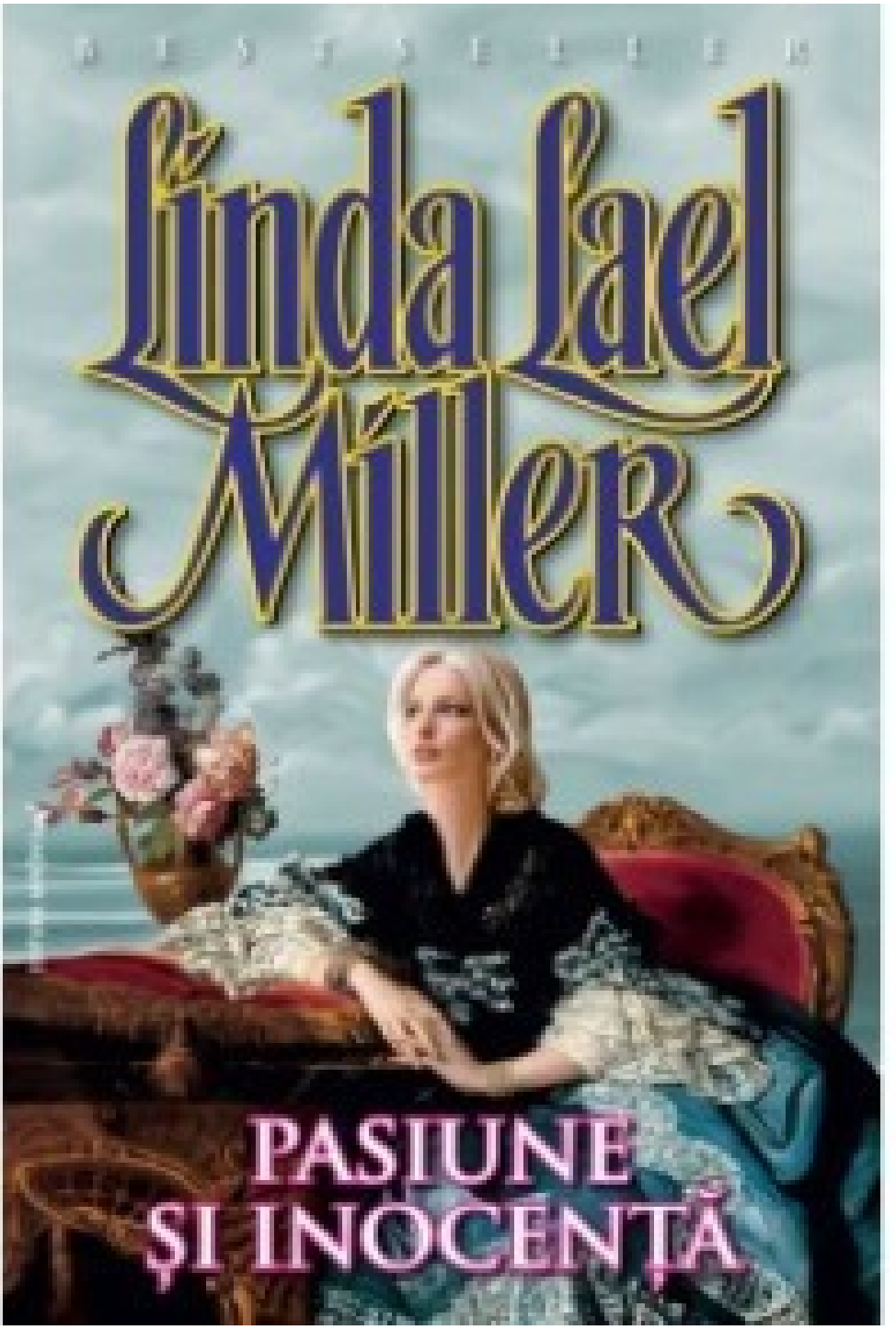

Linda Lael Miller
PASIUNE ȘI INOCENȚĂ

LINDA LAEL MILLER

PASIUNE ŞI INOCENŢĂ

MEMORY’S EMBRACE

By Linda Lael Miller

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

LINDA LAEL MILLER

PASIUNE ŞI INOCENŢĂ

Editura MIRON
Traducerea: Oana Negureanu

CAPITOLUL 1

1 aprilie 1890,
Simpkinsville, Oregon

Spre văzduhul întunecat a furtună se înălţă deodată un lighean ciobit, precum un disc într-o competiţie. Curioasă peste poate, Tess Bishop îşi împinse bicicleta cu roata îndoită spre marginea drumului, unde o lăsă cu grijă jos şi, ţinând bine sub braţ aparatul de fotografiat, traversă precaută tufişurile spre luminişul larg din spatele lor.

Negustorul ambulant – pe nume Joel Shiloh, dacă se lua după ceea ce stătea scris cu litere de-o şchioapă pe-o latură a căruţei mari şi negre – se feri cu îndemânare de ligheanul care tocmai ateriza şi azvârli în aceeaşi direcţie ibricul de cafea.

— Vino aici jos şi luptă! urlă el în timp ce era bombardat de zaţul de cafea din ibricul zburător, care-i pătă şi mai rău vesta ponosită şi cămaşa de-o culoare incertă de dedesubt. Era un bărbat înalt, ce nu părea să fi depăşit treizeci de ani şi care în acele momente, spre uluirea lui Tess, scutura furios un pumn bronzat spre cer, urlând iar:

haide, fir-ar să fie! Vino să te baţi cu mine!

Tess ridică spre cer ochii verzui şi nu văzu nimic altceva decât nori. Nori ameninţători, nori de furtună. Cu cine se certa omul acela? Cu Dumnezeu?

Negustorul îşi lăsă deodată capul pe spate aşa de mult, încât Tess avu senzaţia că pălăria ponosită avea să cadă pe iarbă.

— Ei bine? strigă el iar, sprijinind un picior pe pietrele ce înconjurau focul de tabără. Ce mai aştepţi?

Tess tocmai era gata-gata să se strecoare înapoi pe drumul ei, când omul acela urlă deodată de durere şi furie şi începu să ţopăie cât de rapid putea spre râul ce unduia la marginea luminişului.

— Nu… începu ea, ridicând o mână de parcă aşa ar fi putut să-l oprească. Numai că era prea departe şi strigătul ei trecuse probabil neobservat. Negustorul sări în apă exact în locul de care se temea Tess şi se scufundă în undele rapide până la borul pălăriei.

Tess puse cu grijă aparatul de fotografiat în iarbă şi, adunându-şi fusta de stambă ca să nu se împiedice, fugi prin luminişul smălţat de violete sălbatice spre malul râului.

Negustorul ieşi la suprafaţă scuipând şi blestemând, cu privirile îndreptate spre cer, în timp ce pălăria pleoştită plutea leneşă pe lângă el.

— Asta chiar că a fost o mârşăvie din partea ta!

Tess, care părea să fi uitat de prima ei impresie, că omul era beat mort, ori nebun de legat, se opri pe mal şi-l întrebă miratã:

— Cu cine, Doamne iartă-mă, te tot certi?

Joel Shiloh o privi exasperat, fără să pară deloc jenat de comportamentul său de până atunci. Îşi recuperă pălăria din apă, înainte să fie luată de curent şi, după ce o aruncă pe malul înalt, se ridică şi el, gâfâind de efort.

După numai câteva clipe, se trânti în iarbă cu un geamăt şi începu să tragă de una din cizmele din care se scurgea încă apa. Nereuşind s-o scoată la capăt, privi în fine spre Tess, ţintuind-o cu ochii lui albaştri ce străluceau din mijlocul unei chip cu trăsături alese, aristocratice.

— Vrei să mă ajuţi puţin?

Tess n-ar fi putut să spună nici în ruptul capului de ce în acel moment nu s-a întors s-o ia la sănătoasa aşa cum ar fi procedat orice altă tânără femeie cu bun simţ, în fond

omul era clar nebun de legat, afară stătea să plouă, iar ea se afla la o distanţa de mai bine de cinci mile de casă. Mătuşa Derora avea s-o jupoaie de vie, aici nu mai încăpea nicio îndoială.

— Cu ce? îl întrebă ea sincer nedumerită.

— Ajută-mă să scot cizma! izbucni el iritat, aruncând încă o privire neîndurătoare spre cerul împovărat de nori.

— Ai putea să spui măcar „te rog”, îl mustră Tess.

— Atunci, „te rog”! zbieră el furios.

— Ai o fire teribilă, domnule Shiloh, rosti ea, prinzând cu nădejde cizma mare şi plină de noroi, cu talpa găurită, atunci când el îi întinse piciorul şi, înroşindu-se toată la faţă de efort, începu să tragă de ea fără mare succes, ceea ce-l făcu pe negustor să-i acorde un zâmbet maliţios.

Tess se propti bine pe picioare şi trase o dată tare, iar când cizma în fine cedă, ea căzu cu toată greutatea pe spate, în iarbă. Se ridică repede, încercând să-și salveze mândria, convinsă fiind că negustorul cel nebun o va lua peste picior. Numai că acesta era ocupat să-şi scoată şoseta udă şi la fel de jerpelită ca şi restul hainelor sale. Tess ar fi putut să dispară deodată din faţa

lui că oricum n-ar fi observat.

Talpa piciorului era pe jumătate arsă, ceea ce explica de ce omul se aruncase cu atâta hotărâre în râu. Negustorul se încruntă cu îndârjire la arsură şi apoi îşi ridică iar ochii plini de mânie spre cer.

— Mulţumesc mult, rosti spre norii ameninţători. Mulţumesc foarte mult!

Chiar în acel moment zăgazurile boitei se rupseră şi peste ei începu să cadă ploaia torenţială care desfăcu pe loc părul lui Tess şi-i lipi rochia de trup.

Numai că lui Tess Bishop numai gândul la rochie nu-i stătea.

— Aparatul meu! gemu ea deodată, fugind spre locul în care-l lăsase ca să-l ia şi să-l strângă la piept, încercând să-l apere de umezeală, privind în jur disperată după un adăpost.

Se refugie lângă căruţa mare a negustorului şi încercă să desfacă repede coviltirul mare şi negru, dar cum legătura de siguranţă era prea sus, nu izbutea cu niciun chip să ajungă la ea.

Domnul Shiloh, ciudat de calm şi liniştit, se materializă în spatele ei şi desfăcu legătura buclucaşă. Tess aproape că-şi aruncă aparatul în spatele căruţei şi apoi

oftă uşurată, fără să bage de seamă că era udă până la piele. Se chinuise multă vreme să strângă banii necesari ca să-şi cumpere acel aparat.

— Mulţumesc, rosti ea.

În loc să-i răspundă, Joel Shiloh o prinse cu îndrăzneală de talie şi o aşeză pe podeaua căruţei, lăsându-i picioarele să atârne în afară. Ploaia duruia pe coviltirul gros de pânză şi peste negustorul care nu părea să observe, fiind mult prea ocupat s-o cerceteze pe Tess, parcă încercând să-şi amintească unde anume o mai văzuse.

— Nu mai sta în ploaie, îl certă ea.

Negustorul zâmbi cu amărăciune, apoi se săltă şi el la adăpost alături de ea.

— Cum te cheamă? o întrebă el, privind-o cu atenţie.

Tess îl privi uluită, admirându-i în grabă picioarele lungi şi musculoase. Negustorul rămăsese pe jumătate încălţat, piciorul rănit legănându-se alene în ploaia răcoroasă.

— Tess Bishop, răspunse ea în cele din urmă. Ce-ţi face piciorul?

El râse şi-şi trecu mâna prin părul ud leoarcă ce-i picura încă pe faţă.

— Bine, Tess Bishop. Piciorul meu e bine acum.

— Am încercat să te previn…

— În ce privinţă? Să nu mă ard?

Tess scuturã din cap, împrăştiind stropi de apă în jur.

— Să nu sari în râu. Nu pare adânc din cauză că apa e aşa de limpede, dar e o groapă acolo care măsoară mai bine de doi metri.

El zâmbi iar cu amărăciune.

— Da, am constatat. Ai tăi ştiu că bântui de una singură pe coclauri, domnişoară Bishop? Şi în toiul furtunii?

Tess îşi îndreptă spatele şi umerii. Nu avea o familie cum credea el, singura ei rudă era Derora, mătuşa ei. Deşi era convinsă că avea să vadă pe dracu-n patru mai târziu pentru isprava asta, eventual urma să facă şi-o pneumonie zdravănă, nu înţelegea de ce-l preocupa pe negustor situaţia ei.

— Dar familia dumitale ştie pe unde bântui? îl contră ea.

Negustorul zâmbi trist.

— De fapt, familia mea habar n-are pe unde sunt.

Tess era nedumerită şi curioasă. Era ciudat felul în care ploaia aceea torenţială părea să-i fi izolat complet de lume, de

parcă nu ar mai fi existat decât ea şi acest domn Shiloh.

— Dar ai o familie, nu?

Ochii lui albaştri păreau să se fi îndepărtat deodată, şi deşi nu se uita direct la Tess, fetei i se păru că zăreşte o umbră de durere în adâncul lor.

— Da, am o familie, oftă el într-un târziu.

— Şi te-ai înstrăinat de ea, se zgribuli Tess deodată.

Umerii aceia puternici şi uzi se ridicară într-o mişcare de neputinţă.

— Ai putea spune şi aşa.

— Povesteşte-mi ceva despre familia dumitale.

Negustorul păru să se dezmeticească deodată şi o privi cu luare aminte.

— Cred că ai îngheţat de tot. Stai să aduc o pătura, rosti el, ridicându-se şi dispărând în întunecimea din spatele ei, ca să revină apoi cu o cergă groasă de lână pe care o drapă pe umerii amândurora.

Din nou Tess avu senzaţia aceea plăcută de izolare, deveniseră deodată nişte fiinţe ale cetii, care trăiau într-un univers doar al lor, ascunşi după o perdea de apă.

— Mulţumesc mult, rosti ea, înfăşurându-se mai strâns în cergă, şi apoi începând să

chicotească nestăpânit.

— Ce mai e? se miră negustorul, ridicând uşor o sprinceană aurie.

— Mătuşa mea m-ar omorî dacă ar şti că în clipa asta sunt într-o căruţă, udă şi înfăşurată într-o pătură alături de…

— De un bărbat, încheie el cu un zâmbet.

— Acum spune-mi câte ceva despre familia dumitale, insistă Tess roşind uşor.

— Am doi fraţi mai mari, o soră mai mică şi pe mama. Tata a murit acum câţiva ani într-un accident.

Îi spusese exact ceea ce dorise ea să afle, fără a dezvălui absolut nimic.

— Şi de ce te-ai înstrăinat de ei?

Tess observă cum maxilarul lui bine definit, cu barba crescută de câteva zile, se încordează uşor.

— Dar tu ce cauţi la cinci mile distanţă de oraş pe timp de furtună? o atacă el deodată.

Tess se simţi cumva rănită de tonul lui, aşa că îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bătăioasă bărbia.

— Sunt femeie în toată firea! rosti ea apăsat. El începu să chicotească, făcând-o pe Tess să-şi strângă palmele pe sub pătură ca să nu-l pocnească peste gură.

— Chiar sunt femeie în toată firea, insistă

ea.

— Nu cred că ai nici măcar şaisprezece ani, o necăji el.

— Am împlinit optsprezece ani, se apără Tess furioasă.

Negustorul îşi puse o mână pe piept şi exclamă deodată:

— Cine să creadă că eşti aşa de bătrână! Tess îndurase multe în viaţa ei scurtă şi tumultuoasă, dar niciodată nu fusese luată peste picior aşa de rău.

— Că tu eşti tare bătrân şi înţelept, nu? îl contră ea roşie la fată.

El nu mai spuse nimic o vreme, mulţumindu-se să-şi legene agale piciorul rănit, însă atunci când deschise gura, reuşi să-i vâre groaza în mădulare:

— Haide, scoate-ţi hainele, îi sugeră el dulce.

— Poftim?! izbucni Tess, cu fiecare muşchi încordat, gata să fugă din locul acela.

— N-ar trebui să stai cu rochia aia udă pe tine, rosti el cu calm. Scoate-o şi îţi aduc eu altceva de îmbrăcat…

— Nici prin cap nu-mi trece să-mi scot rochia!

Negustorul îşi muşca buzele, probabil ca să nu râdă, iar Tess, deşi era gata s-o ia la

fugă, nu se urni din locul ei, incapabilă să plece de acolo.

— Chiar crezi că am de gând să-ţi fac propuneri indecente? o întrebă Joel în cele din urmă.

— Nu m-ar mira. În fond eşti nebun!

El începu să râdă cu poftă, apoi se întoarse s-o privească cu umor, iar în acei ochi albaştri nu era nici urmă de ameninţare sau de nebunie.

— Te referi la cearta pe care am purtat-o cu Dumnezeu? se interesă el.

— Cu Dumnezeu? îl îngână Tess.

El încuviinţă, în timp ce ploaia se mai potoli puţin.

— Eu mă duc să aprind un alt foc sub copacii ăia de acolo, îi zise el zâmbind. O să găseşti haine uscate în sertarele de sub patul meu. Tu te schimbi şi eu pun de-o cafea.

Tess, cu faţa încă roşie de jenă, îi dădu peste nas:

— Ai aruncat cu ibricul spre Dumnezeu, ai uitat? rosti cu răceală, încercând să ascundă cât era de speriată de senzaţiile şi sentimentele stranii care o încolţiseră.

Joel Shiloh chicoti încetişor în timp ce-şi dădea pătura jos de pe umeri şi sărea din

căruţă.

— Din fericire, rosti el întinzând braţele, l-a aruncat înapoi spre mine.

Tess zâmbi ceva mai relaxată, dar nu se mişcă din loc, rămase acolo să privească la felul cum se străduia să facă focul şi cum căuta ibricul de cafea.

Când în cele din urmă se uită spre ea, pe chipul lui apăru deodată o expresie aspră, de părinte care nu e ascultat de copil.

— Sub pat! strigă el.

Tess se încordă deodată şi aruncă o privire peste umăr, spre întunericul din spatele ei.

— E prea întuneric, n-am cum să găsesc ceva acolo, se plânse ea.

Joel o porni spre ea cu paşi mari, foarte autoritar, cu toate că era cu un picior desculţ.

Tess se strânse mai tare în pătură şi se sprijini mai bine de rama căruţei. Dinţii îi clănţăneau de frig şi groază.

— Să nu te apropii de mine! îl preveni ea.

Joel Shiloh râse şi trecu pe lângă ea în întunecimea de sub coviltir.

— Virtutea ta este în siguranţă cu mine, domnişoară Bishop, rosti el, cotrobăind prin bezna din spatele ei. Eu unul prefer femeile,

nu mă tentează fetele.

— Femei… încercă ea să protesteze, sufocată de supărare, întreruptă fiind de sfârâitul unui chibrit şi de mirosul sulfuros care urmă, apoi de lumina bruscă a unei lămpi cu gaz ce dezvăluia un pat îngust cu aşternuturile alandala, o mulţime de lăzi şi într-un colţ, aparatul ei de fotografiat.

— Da, femei, încuviinţă el. Tu eşti deocamdată doar o fetiţă, rosti el, deschizând unul dintre cele două sertare ascunse de cuvertura de pe pat, din care scoase la iveală o cămaşă şi o pereche de pantaloni. Acum pune hainele astea uscate pe tine, altfel te dezbrac şi te îmbrac la loc chiar eu!

— Nu sunt o fetiţă, se împotrivi Tess, în timp ce rufele uscate aterizară fără ceremonie în poala ei. De ce naiba i se părea atât de important să-l convingă că era suficient de matură ca să se întreţină singură şi că în niciun caz nu era o copilă mofturoasă aşa cum credea el?

Ochii aceia albaştri precum gheţarii păreau să-i măsoare prin pătură sânii mici dar frumos formaţi, talia îngustă şi şoldurile rotunjite de care se simţea tare mândră.

— Aş fi putut să jur că aşa eşti, răspunse

el, sărind din căruţă şi şchiopătând apoi spre focul anemic ce se lupta să reziste sub adăpostul destul de firav al copacilor.

Tess privi la rufele din poală şi-şi dădu seama că trebuia să-l asculte, oricât de nepotrivit ar fi fost. Era îngheţată până la os, afară încă ploua, iar drumul până la pensiunea mătuşii era unul lung şi anevoios. Dacă nu se schimba şi nu se încălzea o vreme la focul negustorului, risca o răceală rea de tot sau chiar o pneumonie serioasă.

Ia mai dă-l încolo, decise deodată, ridicându-se în picioare şi adăpostindu-se în intimitatea căruţei, nu înainte de a trage marginile coviltirului ca să primească în schimb un alt surâs ironic din partea omului care se îngrijea de foc.

Supărată, murmurând blesteme printre dinţii care clănţăneau ca un telegraf ce trimetea un mesaj urgent, Tess îşi scoase rochia de stambă, ciorapii de bumbac şi furoul, apoi puse pe ea pantalonii şi cămaşa. Evident, erau mult prea mari, cămaşa îi ajungea până la jumătatea pulpelor, iar pantalonii trebuiau bine strânşi în talie cu o mână. Fericită că măcar păstrase pantalonaşii şi pantofii, Tess oftă şi o porni spre marginea căruţei, gata să se

încălzească un pic la foc, unde avea să-i explice, în termeni fără echivoc, acestui domn Joel Shiloh cam ce părere avea ea despre manierele lui. Un om care se certa cu nimeni altul decât Dumnezeu şi mai avea şi tupeul să arunce cu lucruri spre El!

Tocmai când se întindea să desfacă marginile coviltirului, privirea îi fu atrasă de o Biblie terfelită. Zăcea deschisă în patul neorânduit, iar Tess nu putu rezista impulsului de a o lua. Cerneala se întinsese în unele părţi, iar o mulţime de pasaje erau subliniate cu grijă. Cum era posibil ca tocmai omul certat cu Cerul să citească cu atâta pasiune Sfintele Scripturi?

Încruntată, Tess întoarse Biblia şi citi numele încrustat cu litere aurii pe copertă: Keith Corbin. Keith Corbin?

Puse Biblia la locul ei, deschisă la acelaşi pasaj şi-şi muşcă buzele în timp ce se îndrepta iar spre coviltir. De ce ar ţine negustorul o Biblie care avea numele altcuiva încrustat pe copertă?

Numele acela, Keith Corbin, nu Joel Shiloh, i se părea cunoscut. Oare unde îl mai auzise?

Tess se sperie atunci când dădu coviltirul la o parte şi-l descoperi lângă căruţă pe

domnul Shiloh. Simţi cum i se aprindeau obrajii de jenă, gândindu-se că poate o bănuia că-i cotrobăise prin lucruri.

El însă se mulţumi s-o privească plin de admiraţie şi-i întinse mâinile ca s-o dea jos din căruţă. I se păru chiar că degetele lui zăboviseră un pic cam mult pe talie, dar sigur era doar o impresie.

— Focul e acum puternic şi cafeaua gata, dar ai grijă, cănile sunt de metal şi se încing uşor, vezi să nu te frigi!

Imediat după aceea se urcă la rându-i în căruţă şi trase bine marginile coviltirului. Tess nu se mişcă din loc până când nu auzi sertarele deschizându-se şi închizându-se la loc, semn că şi el îşi schimba straiele ude. Cu faţa aprinsă, se grăbi spre focul îmbietor.

Ajunsă acolo, îşi întinse mâinile spre foc, apoi începu să-şi răsfire părul des ca să-l ajute să se mai usuce. De abia atunci observă catârul care păştea liniştit în apropiere, cu urechile pleoştite. Acesta o privi trist şi apoi pufni melancolic.

— Bietul de tine, rosti ea şi dădu să se apropie de el, însă se opri atunci când îl văzu pe Joel Shiloh reapărând. Tocmai sărise din căruţă şi purta haine curate şi

uscate, iar cu ambele mâini îşi netezea părul zburlit în timp ce venea spre ea.

Tess se pomeni întrebându-se dacă părul lui era de aceeaşi culoare cu al ei, sau blond? Ori poate ceva intermediar? Era însă ud şi nu reuşi să-şi dea seama, nu putu observa altceva decât că era un pic mai lung decât se purta.

El se opri în faţa focului privind-o cu dojană, după care oftă, prinse ibricul de mânerul de lemn şi umplu cele două căni mari de metal pe care le pregătise înainte. Una dintre ele i-o întinse neceremonios lui Tess.

Ea se întinse după cafea, dând drumul pantalonilor împrumutaţi şi aproape făcându-se de râs.

— De ce laşi bietul catâr afară în ploaie? îl întrebă ea, izbutind să-şi prindă pantalonii cu o mână, fără să verse cafeaua.

Joel Shiloh luă o gură de cafea, iar Tess avu senzaţia că îşi ascundea zâmbetul. În cele din urmă îi răspunse pe un ton serios:

— Data trecută când l-am urcat în căruţă, s-a plâns foarte tare că patul meu e prea mic pentru amândoi.

Tess lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde zâmbetul larg ce-i înflorise pe buze, în timp

ce domnul Shiloh oftă filosofic şi continuă să-şi soarbă tacticos cafeaua.

— Şi de ce ai aruncat cu ligheanul şi cu ibricul în Dumnezeu, domnule... domnule Shiloh?

Felul în care ezitase asupra numelui său, îl făcu pe Joel s-o privească cu mare atenţie. Se ridică deodată în picioare, ambele încălţate de această dată, cu cana de cafea prinsă între palme.

— Nu cred că te priveşte pe dumneata, domnişoară Bishop, rosti el cu răceală.

Tess se albi deodată la faţă, de parcă tocmai ar fi fost pălmuită.

— Iartă-mă, cred... sigur că ai dreptate.

Joel oftă exasperat şi supărat şi păru să regrete ieşirea de mai devreme.

— Termină-ți cafeaua, se bosumflă el şi mai tare, pe urmă înham catârul şi te duc acasă.

— Nu!

El se întoarse s-o privească cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Nu? repetă el.

Tess se regrupă imediat, dându-şi seama că protestase un pic cam prea zgomotos şi-i trezise suspiciunea.

— Am bicicleta şi nu e chiar aşa de

departe, mă descurc să ajung şi singură acasă.

— Asta-i o prostie, se burzului el, aruncând restul de cafea în foc. Simpkinsville e la cinci mile de aici, ai aparatul de fotografiat după tine şi în plus, s-ar putea să înceapă iar ploaia.

Tess simţi cum umerii i se pleoşteau. Dacă bicicleta ei n-ar fi fost stricată, ar fi putut ajunge şi singură acasă, cu sau fără aparat, fie că ar fi plouat sau nu. Dar acum, ca să împingă bicicleta până acasă pe ploaie, nu era tocmai ceea ce şi-ar fi dorit de la viaţă.

— O să mă omoare Derora, oftă ea.

— Şi cine, mă rog, mai este şi această Derora? rosti el pe un ton caustic, care o îndureră pe Tess.

— E mătuşa mea, deşi nu cred că este treaba dumitale, rosti ea pe un ton înţepat.

— Punct ochit, râse el, salutând-o în joacă. Dar explică-mi şi mie, de ce te-ar „omorî” mătuşa ta?

— Derora Beauchamp este o femeie extrem de dificilă, răspunse Tess cu obidă, care oricum nu mă prea place. Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să zică atunci când o să apar la uşă de mână cu un prăpădit de negustor ambulant şi îmbrăcată

cu hainele astea!

Joel Shiloh zâmbi şi clătină uşor din cap.

— Prăpădit?

— Ai mare nevoie de un bărbierit bun, rosti Tess, privindu-l critic, de o tunsoare cumsecade şi de o baie…

El începu să se prefacă serios că notează totul în palmă.

— Bărbierit. Tunsoare. Baie, rosti el foarte preocupat.

Tess izbucni în râs, în pofida sentimentelor contradictorii care o măcinau.

— Eşti un om tare ciudat. Te cerţi cu Dumnezeu. Pe căruţă scrie un nume, dar altul pe…

Chipul lui se transformă deodată, ochii i se oţeliră, iar zâmbetul dispăru pe dată.

— Alt nume pe ce? o provocă el pe un ton dur.

Tess făcu un pas în spate, dorindu-şi să nu se fi oprit din drumul ei. Ar fi fost mai în siguranţă dacă şi-ar fi împins liniştită bicicleta până în oraş, chiar şi pe ploaie.

— Am vrut să spun că…

— Ce ai vrut să spui?

Tess îşi înghiţi cu greu nodul mare care i se formase în gât.

— Am… am văzut Biblia, mărturisi ea. N-am vrut să-mi vâr nasul, dar…

— Aha, rosti el, întorcându-se cu spatele la ea şi trecându-şi o mână prin părul care aproape se uscase. Tess observă că avea o culoare caldă, ceva între mierea aurie şi un spic de grâu copt. Biblia a fost a unui prieten de-al meu.

— Nu… nu trebuie să-mi dai niciun fel de explicaţii.

— Ştiu, răspunse el îmbunat. Se întoarse iar cu faţa spre ea, cu un zâmbet cald pe buze. Unde ţi-ai lăsat bicicleta? O aduc eu până termini tu de băut cafeaua.

— Zău că nu…

El însă nici nu vru să audă şi o porni spre marginea drumului. Câteva momente mai târziu reveni cu bicicleta.

— Domnule Shiloh, zău că nu…

El însă deja o pusese bine în spatele căruţei. Tess se întrebă dacă asculta vreodată la ceea ce încercau oamenii să-i spună din momentul în care hotărâse ceva.

Cu mişcări precise, Joel deja înhăma catârul cel trist. Reveni apoi lângă foc şi începu să arunce cu ţărână peste el ca să-l stingă, culese ibricul şi cana şi apoi făcu un gest larg cu mâinile, de parcă ar fi fost un

vizitiu ce-şi invita stăpâna la trăsură.

Exasperată, Tess aruncă restul de cafea din cană şi o porni cu paşi repezi spre căruţă, încercând să urce singură pe capra înaltă, înainte ca el să o poată ajuta.

— Dacă vrei, începu el o dată instalat alături de ea pe capră şi luând hăţurile, pot să încerc să-i explic eu mătuşii tale toată situaţia.

— Atunci o să fie încă şi mai rău, se plânse Tess.

— Îmi pare rău, rosti el cu sinceritate. Cred că prima ta impresie despre mine e de pomină, așa-i?

Asa era, se gândi Tess, sperând să fie ultima oară în compania lui.

— Nu contează, rosti ea cu răceală. Dumneata o să pleci cât de curând, doar eşti negustor ambulant.

— Poate c-o să mai rămân, răspunse el.

Tess îl privi speriată, apoi îşi zise singură că n-avea nici cea mai mică importanţă dacă mai stătea prin zonă sau pleca. Treburile de la pensiune aveau s-o ţină atât de ocupată încât, chiar dacă mai rămânea, nu va mai avea ocazia să dea ochii cu el.

— Cum doreşti, răspunse ea.

O bună parte din drum o făcură în tăcere,

în timp ce catârul se opintea pe şoseaua noroioasă ce ducea spre orăşelul din Oregon unde Tess îşi petrecuse ultimii cinci ani din viaţă. Răsuflarea animalului producea deja vălătuci subţiri de ceaţă, iar lui Tess i se făcu deodată tare milă de el.

Când în faţă apăru râul Columbia, cu malurile largi şi atâtea vapoare cu aburi, Tess uită cu totul de catâr şi de stăpânul lui şi începu să viseze. Cât de curând va pleca de acolo pe unul dintre aceste vapoare şi va merge la Astoria sau poate la Portland, sau, de ce nu, la Seattle, unde îşi va lua o slujbă adevărată şi…

Glasul negustorului îi spulberă visul.

— La ce te gândeşti aşa de tare?

Tess se întoarse spre el şi-i zâmbi. Deşi se apropiaseră de orăşel şi de pensiune, de mătuşa Derora, se simţea încălzită şi fericită.

— Visam la vapoarele cu aburi, răspunse ea, ridicând glasul căci în acel moment treceau pe lângă un gater extrem de zgomotos. La vapoarele cu aburi şi la toate locurile unde poţi ajunge datorită lor.

Joel Shiloh zâmbi cu înţelegere şi încuviinţă uşor din cap. Omul acela pricepuse foarte bine ce voise ea să spună,

iar Tess începu deodată să-l placă.

CAPITOLUL 2

Simpkinsville nu era nici mai grozav şi nici mai rău decât oricare alt orăşel forestier prin care trecuse negustorul în mai bine de un an de hoinăreală. Era o comunitate mică dar zgomotoasă, cuibărită pe malul râului Columbia chiar la poalele munţilor bine împăduriţi. Îşi aminti de Puget Sound şi apoi de Wenatchee, alt orăşel construit pe malul acestui râu tumultuos şi simţi cum îl apăsa dorul de casă.

Tess îl îndrumase pe o străduţă lăturalnică nu foarte departe de gaterul zgomotos. Fata era tare frumuşică, cu părul acela castaniu care unduia bogat pe umeri, cu nasul impertinent şi ochii mari verzi-căprui.

În plus, Tess ştia că nu era Joel Shiloh. Keith era sigur că văzuse limpede prin minciuna lui străvezie despre numele încrustat pe Biblie. Fir-ar să fie!

Tocmai era pe punctul de a-i mărturisi cine era cu adevărat, când Tess îi arătă unde era pensiunea. Keith nu mai văzuse niciodată în viaţa lui aşa ceva; o construcţie ce era în parte casă, în parte tren de pasageri, iar vederea acelei invenţii îi

alungă orice alt gând din minte.

Centrul acelei structuri era o clădire obişnuită de lemn, pătrată şi fără nimic remarcabil, însemnată doar de iernile aspre şi de verile toride specifice Oregon-ului, însă din cele patru colţuri răsăreau vagoane de tren ce se părea că serveau drept aripi locuibile.

Tess îi privi chipul şi se bosumflă puţin, ceea ce-i spuse că era sensibilă în privinţa părerilor nefavorabile legate de acea casă.

— Aici locuiesc eu, rosti ea ca pentru a întări ceea ce intuise el.

Keith privi mai bine acea găselniţă, nereuşind să se obişnuiască cu priveliştea pe care o oferea.

— Cum…?

Tess începu să se agite pe lângă el, ceea ce îl afectă în alt fel. A trecut prea mult timp de când n-am mai fost cu o femeie, cugetă Keith.

Dar în niciun caz n-avea de gând să se culce cu fata de lângă el. Era dulce, inocentă, mult prea tânără şi chiar dacă el se abătuse demult de la calea cea dreaptă, încă mai avea o conştiinţă, uneori spre marele său regret.

— Unchiul meu a cumpărat vagoanele pe

vremea când tocmai se construia calea ferată aici, îi explică Tess. Intenţiona să-şi construiască o firmă de transport.

Keith trase de hăţuri, iar catârul, de cele mai multe ori recalcitrant, de această dată se opri ascultător.

— Unchiul tău? Dar n-ai zis nimic despre…

— A părăsit-o pe mătuşa acum doi ani, domnule Shiloh. A fugit în lume cu altă femeie. Rămase nemişcată o clipă, cu o expresie bătăioasă pe chip. Ţinând cont de mentalitatea celor ce trăiau în orăşelele mici, probabil că-şi judeca foarte aspru unchiul. Eu şi mătuşa a trebuit să găsim o cale de a ne ţine zilele, aşa că am adus vagoanele aici, le-am ataşat casei şi am deschis o pensiune.

— Am înţeles, rosti Keith. O privi şi gâtul i se strânse deodată. Stomacul îi făcu un salt periculos, ceea ce-l îmboldi să se întrebe dacă nu-l păştea vreo boală.

Alături de el, Tess se chinuia să se dea jos de pe capră, o acţiune destul de dificilă ţinând cont că trebuia să-şi ţină pantalonii pe ea cu o mână.

Keith îşi înghiţi un hohot de râs. Doamne, era aşa de frumoasă, o copilă frumoasă, îmbrăcată în hainele lui.

— Nu vrei să-ţi dau înapoi lucrurile? o întrebă când o văzu ajunsă cu bine jos. Sări la rândul său de pe capră şi aterizâ pe piciorul rănit, ceea ce-l făcu să geamă uşor. Aşa-ţi trebuie dacă te joci cu focul şi ai găuri în tălpi, se mustră el singur, în timp ce desfăcea coviltirul.

Tess aştepta neliniştită pe trotuarul de lemn printre crăpăturile căruia creşteau buruieni dese, aruncând priviri speriate spre uşa pensiunii, în timp ce el dădea jos din căruţă bicicleta.

Fata luă bicicleta şi o sprijini de un gard alb şi jos, la fel de părăginit ca şi trotuarul, şi se întoarse după aparatul de fotografiat. Ochii i se aprinseră de pasiune şi grijă atunci când se întinse după aparat, făcându-l pe Keith să-şi dorească deodată să se uite şi la el la fel.

— O să-mi faci şi mie o poză, Tess Bishop? se trezi deodată întrebând-o.

Fata se înroşi toată şi, pentru o clipă, îşi feri privirea, apoi se uită spre el oarecum bătăioasă.

— Da, dar numai dacă te bărbiereşti, rosti pe un ton apăsat.

Atunci observă Keith semnul ce atârna de acoperişul verandei. *„Diseară prelegere”,*

scria cu litere mari.

Keith îşi frecă barba cu o mână. Locul acela se vădea a fi din ce în ce mai interesant. În plus, chiar ar fi avut mare nevoie să facă o baie şi să se bărbierească, iar dormitul într-un pat adevărat ar fi fost o adevărată binecuvântare după atâtea nopţi petrecute în căruţă.

— Oare mătuşa ta o mai avea camere libere? o întrebă el deodată.

— Nu… sigur nu…

Înainte să fi putut termina, uşa pensiunii se deschise şi în pragul ei apăru o femeie aproape la fel de înaltă ca şi Keith, care părea şi curioasă dar şi supărată.

— Tess Bishop pe unde mi-ai… Ochii întunecaţi ai femeii trecură de la Tess la Keith şi se opri din vorbă.

Aceasta trebuie să fie temuta Derora, mătuşa lui Tess, cugeta Keith, mut de uimire, pentru că se aşteptase să dea de o sperietoare de ciori, nu peste o femeie de o frumuseţe uluitoare, poate cu un an sau doi mai în vârstă decât el.

Femeia îi zâmbi deodată.

— Derora Beauchamp, se prezentă ea, întinzându-i mâna. Rochia acesteia era elegantă, de un roz cald care-i flata tenul,

iar atingerea mâinii ei îi reînnoi dorinţa de a face o baie şi de a se aranja.

— Acesta este domnul Joel Shiloh, îl prezentă Tess, ascunsă în ceaţa care începuse să acopere oraşul. După care adăuga fără a fi necesar: este negustor ambulant.

Derora Beauchamp zâmbi larg, arătându-şi dinţii superbi, ca nişte perle.

— Un călător obosit de atâta drum, rosti ea. Domnule Shiloh, pensiunea noastră este cea mai bună din oraş. De ce nu te-ai bucura de confortul pe care ţi-l putem oferi?

— Pensiunea noastră e singura din oraş, sublinie Tess, din spatele lui Keith, care era copleșit deja de căldura mâinii elegante ce încă se odihnea în palma sa, făcându-l să-şi spună din nou că trecuse cam prea mult timp de când nu mai avusese o femeie.

Keith izbuti cu greu să încuviinţeze din cap, mai mult simţind privirea încărcată de reproş a lui Tess. Micuţa Tess. Zâmbi şi-i mângâie în treacăt părul zburlit de ploaie şi vânt, apoi îi permise Derorei să-l ia de braţ şi să-l conducă spre intrare, pe poteca mărginită de trandafiri sălbatici.

Tess Bishop fierbea de mânie privind-o pe mătuşa sa cum îl conducea spre casă pe

negustorul cel nebun. Da, o să-i ofere ceai, cum făcea ea de obicei, o să-l aşeze pe cel mai bun scaun din salon şi poate că o să-i dea şi un trabuc.

Trecând pe lângă anunţul cu prelegerea din acea seară, se opri o clipă ca să-l privească mai bine. *Amorul liber.* Cât de potrivit era acel subiect!

Numai că n-o să fie deloc liber sau gratis, domnule Shiloh, cugetă ea cu o satisfacţie amară. N-o să fie deloc aşa de simplu.

Nedorind să dea ochii cu Derora sau cu oaspetele cel nou, Tess înconjură pensiunea şi urcă treptele ce duceau spre bucătărie, cu o mână ținându-și pantalonii, iar cu cealaltă aparatul de fotografiat.

Juniper, negresa pe care Tess o ajuta să gătească pentru cei ce locuiau în pensiune, deschise uşa de plasă ruptă pe alocuri, cu ochii mari de supărare.

— Tess Bishop, netrebnică mică, ce cauţi la ora asta, îmbrăcată aşa? Pe unde mi-ai umblat?

Tess o privi bătăioasă pe negresa subţirică şi arţăgoasă.

— Deschide uşa, Juniper, o certă ea. O să-ţi explic mai încolo ce şi cum!

— Pe viaţa ta că o să ai de dat nişte

explicaţii, o mustră Juniper, deschizând uşa. Doamne ai milă, uită-te la copila asta, cu părul în vânt ca o stricată, cu pantaloni pe ea…

— Taci din gură! şuieră Tess, jenată şi foarte curioasă să ştie ce anume se petrecea în salonul mult prea decorat al Derorei. Dar ce-i păsa ei dacă mătuşa îl seducea pe nebunul acela? l-ar fi servit ca învăţătură de minte!

Din păcate, îi păsa. Chiar prea tare. Ochii i se umplură de lacrimi atunci când îşi aminti cum o privise Joel pe Derora. Uitase complet că era şi ea de faţă. Îşi amintise doar cât să-i ciufulească părul de parcă ar fi fost un copil bosumflat.

— Treci în camera ta şi pune pe tine nişte haine decente, o certă în continuare Juniper, întorcându-se la oala imensă ce fierbea pe foc şi amestecând supărată. Jur că n-am mai pomenit asemenea copil…

— Nu sunt un copil! ţipă Tess, ieşind în goană din bucătărie şi traversând sufrageria ca să urce apoi la etaj. Chiar şi aşa, tot auzi râsul şăgalnic al Derorei, acompaniat de timbrul masculin al lui Joel.

Ajunsă în cămăruţa ei, puse aparatul de fotografiat pe biroul mic şi începu să smulgă

de pe ea hainele lui Joel de parcă ar fi fost cuprinse de flăcări. La naiba cu el! La naiba şi cu Derora! La naiba cu toată lumea!

În timp ce-și punea furoul de bumbac moale, îi veni deodată o idee grozavă. Prelegerea! Desigur! Tess Bishop nu mai era un copil şi avea de gând s-o dovedească. Avea să participe la acea prelegere şi o va asculta cu cea mai mare atenţie. După care va adopta filosofia amorului liber. Cine ar mai fi putut s-o considere un copil după treaba asta?

Apa era fierbinte, iar Keith Corbin se scufundă în ea cu un oftat de încântare. Avea un trabuc în colţul buzelor şi piciorul rănit stătea sprijinit confortabil de marginea căzii, aşa că da, asta chiar e o viaţă bună, cugetă el. Nu mai avea nevoie decât de o băutură şi o femeie şi, dacă citise corect promisiunile din ochii de ţigancă ai Derorei, atunci nu mai avea prea mult de aşteptat.

Îşi schimbă un pic poziţia în cadă astfel încât apa să-i acopere umerii îndureraţi, cu trabucul strâns între dinţi într-un unghi înalt, în timp ce fredona încetişor: „Ştiam o fată în Tillamachuck”, cântă el fericit, „Nu ştia să danseze, dar ştia să…”. În acel moment uşa băii elegante a pensiunii se

deschise larg. N-a mai avut răbdare, cugetă Keith cu un zâmbet atotştiutor.

Scăpă trabucul în cadă atunci când zări capul lui Tess iţindu-se de după uşă.

— Iartă-mă… o auzi spunând, în timp ce obrajii îi deveniră deodată purpurii.

Keith se vârî cu capul sub apă, blestemând de zor. Când ieşi iar la suprafaţă, uşa băii era închisă, iar Tess de multă vreme dispărută. Pescui trabucul distrus din apă şi-l azvârli cu putere de perete.

Poate că nici nu va mai avea nevoie de Derora până la urmă dacă Tess continua să-l spioneze de după fiecare uşă. La naiba, mai bine se ducea la un bordel unde un bărbat putea să-şi cumpere ceva de băut şi un pic de intimitate.

— Aranjează-i patul în aripa de vest, rosti Derora cu răceală, fără să întâlnească nici măcar o clipă privirea lui Tess. Luă o bomboană de ciocolată de pe măsuţa de lângă ea şi se apucă s-o ronţăie cu dinţii ei frumoşi.

Aripa de vest? Tess ar fi râs în gura mare dacă ar fi îndrăznit; de când un vagon de tren s-ar fi putut numi vreodată aripă?

— Sigur că da, răspunse ea dulce. În partea din faţă a compartimentului?

Derora o cadorisi cu o privire usturătoare.

— Bineînţeles că nu, vreau încăperea din spate.

Tess îşi muşcă buzele. Stomacul încă îi dădea de furcă după ultima întâlnire cu Joel Shiloh, care avusese loc cu numai câteva momente înainte, în baia de la etaj. Spera doar ca roșeața din obraji să se fi dus.

— Dar acolo stă domnul Wilcox, se opuse ea.

— Muncitorul ăla transpirat, rosti Derora cu silă. N-ai decât să-i muţi lucrurile. Vreau ca domnul Shiloh să aibă camera din spate.

Şi în felul acesta, cugeta Tess cu amărăciune, domnul Willson nu va trece prin cameră ca s-o vadă pe proprietăreasa lui dedându-se la plăcerile cărnii în compania noului venit.

— Dar... începu ea.

— Tess, fă exact aşa cum ţi-am spus. Măcar o dată, ascultă la ce ţi se spune. Şi să nu-ţi imaginezi că o să las să treacă neobservat faptul că ai venit acasă aşa de târziu, îmbrăcată în straie bărbăteşti.

— Dar sunt...

— Dacă-mi spui o singură dată că ai optsprezece ani, îţi jur pe ce am mai sfânt că o să-ţi dau o mamă de bătaie de-o să mă

pomeneşti şi pe patul de moarte. O tânără doamnă nu se comportă astfel în nicio împrejurare, indiferent de vârsta ei.

— M-a prins ploaia, asta-i tot. Şi am avut o problemă cu roata de la bicicletă. Domnul Shiloh nu a făcut altceva decât să…

Derora însă privea spre tavan, iar buzele ei frumoase se curbaseră deja într-un zâmbet lacom, îşi mai culese o bomboană pe care o ronţăi la fel de lacom.

— Sunt convinsă că domnul Shiloh nu prezintă niciun fel de pericol pentru tine. Am o bănuială că nu e mare amator de şcolăriţe cu părul fluturând pe umeri.

— Şcolăriţă? protestă Tess pe loc. Nu sunt…

— Tess, te rog! Derora, care ţinea foarte mult la silueta ei, puse capacul peste cutia cu bomboane de ciocolată, fără să arunce nici măcar o singură privire spre nepoata ei. Du-te acum şi fă exact cum ţi-am spus. Şi pe urmă ajut-o pe Juniper cu gustările din seara asta. Mă aştept să vină mulţi oameni la prelegere.

Tess oftă. Se întrebă ce ar spune scumpa ei mătuşă dacă ar şti că intenţiona să participe şi ea la prelegere.

— Doamna Hollinghouse-Stone a venit

măcar? întrebă ea rece din pragul salonului.

— Da, a venit, răspunse Derora, netezindu-şi fusta de mătase. Iar scumpul nostru şerif o forţează să ceară permisiunea pentru a ni se adresa, dacă-ţi vine a crede! Şi asta într-o ţară în care libertatea cuvântului e aşa de preţuită!

Simpkinsville, cu toate barurile şi bordelurile sale, avea şi o latură conservatoare. Un anumit segment al populaţiei nu era deloc de acord cu toate prelegerile care se ţineau în salonul doamnei Derora Beauchamp. Singura prelegere pe care o agreaseră fusese aceea a unui spiritist, care încercase să-i înveţe arta de a vorbi cu cei dragi plecaţi pe lumea cealaltă. Tess zâmbi şi-şi verifică părul pe care-l strânsese în vârful capului, ca să pară mai matură.

Bănuia că amorul liber era o cu totul altă mâncare de peşte decât cea a discuţiilor cu cei morţi, deşi pentru ea fusese totul o mare dezamăgire, căci nu văzuse nicio fantomă, sau măcar ceva apropiat.

Da, cugetă ea în timp ce se îndrepta spre „aripa de vest”, urma să fie o seară cât se poate de interesantă.

Din fericire pentru ea, domnul Willcox

avea foarte puţine lucruri personale, doar o Biblie, o trusă de bărbierit şi un soi de sac de dormit, aşa cum purtau toţi muncitorii forestieri. Tess le mută pe toate în partea din faţă a vagonului, sperând ca omul să nu se supere. Chiar dacă pentru Derora Arthur Willcox nu era altceva decât un muncitor transpirat, omul era foarte cumsecade, potolit şi politicos. Îi plătise lui Tess doi dolari ca să-i facă o poză pe care mai apoi o trimisese în est, de unde venise el, la fata cu care spera la un moment dat să se însoare.

Tess zâmbi şi se apucă să-i strângă aşternuturile, amintindu-şi de bărbatul sfios care-i pozase. Mare ruşine că îl dădea afară din cămăruţa lui pentru un nebun arătos care îşi ardea picioarele şi apoi sărea într-un râu fără să ştie cât era de adânc. Zâmbetul îi pieri şi se apucă să pună aşternuturi proaspete în patul care în curând avea să fie al lui Joel Shiloh.

După ce termină cu patul, se apucă să deretice în grabă încăperea. Se întorsese foarte târziu din cauza roţii stricate de la bicicletă şi a furtunii, iar Juniper probabil deja fierbea de furie singură în bucătărie, încercând să termine la timp cu cina şi cu gustările pentru prelegerea de după.

Pe holul îngust cu ferestre astupate de draperii grele dădu peste Joel, care mirosea a săpun şi a trabuc, avea haine curate pe el şi părul bine periat. Ba chiar se şi bărbierise.

Tess se opri deodată, dându-şi seama că nu avea cum să se strecoare pe lângă el, în timp ce inima valsa cu stomacul, lăsând-o aproape fără suflare.

— Participi şi dumneata la prelegerea din seara asta? se auzi deodată întrebându-l pe un ton înţepat, aşa cum nu se crezuse vreodată în stare.

Buzele lui minunat conturate se despicară într-un zâmbet larg.

— Ca să ascult despre minunile dragostei libere de orice restricţii? Nu prea cred.

— Doamna Hollinghouse-Stone este o oratoare minunată, spuse Tess. A fost aici şi luna trecută ca să vorbească despre sufragete…

Zâmbetul acela larg îi ajunsese până la urechi.

— Un subiect pe placul mamei mele, rosti el apăsat. Şi pe gustul cumnatelor mele nărăvaşe.

Tess ar fi vrut să-l întrebe despre mama şi cumnatele sale, despre cum era întreaga

familie, însă nu îndrăznea. Aflase pe propria-i piele că acel subiect era în afara oricăror discuţii. În afară de asta avea gâtul aşa de strâns încât nu ar fi fost capabilă să scoată un sunet.

— Şi dumneata eşti de părere că femeile ar trebui să aibă drept de vot, domnişoară Bishop? o necăji el mai departe pe un ton moale, intuind că apropierea de el o făcea pe Tess să simtă fiori.

Fata făcu un pas în spate, îşi drese glasul şi rosti chinuit:

— Da!

— Şi libertate la dragoste? Practici şi dumneata dragostea fără îngrădiri?

Inima lui Tess făcu un salt spectaculos direct în gât.

— Desigur, minţi ea, cu un glas tremurat. Cum naiba să treacă de Joel Shiloh pe culoarul acela îngust fără să-l atingă?

El păru sincer surprins şi oarecum furios, ba mai mult, lui Tess i se păru chiar că pălise pe sub bronzul feţei.

— Nu cred că vorbeşti serios, rosti el.

Tess luă o gură mare de aer, gândindu-se că de acum nu mai conta dacă se arunca în gura leului. Încercă să-şi amintească ce spusese mătuşa ei despre acel subiect cu

numai o seară înainte.

— Sigur că da, se sumeţi ea deodată. Cum să mai fie războaie dacă fiecare om… dacă oamenii…

El o aştepta să continue cu braţele încrucişate la piept şi cu o sprânceană aurie ridicată în semn de interes.

— … dacă oamenii vor putea să se iubească în voie, încheie ea victorioasă.

— Dragostea poate lua multe forme, sublinie Joel, părând extrem de nemulţumit. Oare discutăm despre aceeaşi formă a iubirii, aşa cum cred eu, domnişoară Bishop?

Tess şi-ar fi dorit să moară în acel moment şi s-o înghită pământul, însă nu mai putea să dea înapoi, fără să pară idioată, fără să pară iar un copil în ochii acelui bărbat. Îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia.

— Înclin să cred că da, domnule Shiloh.

— Atunci în cazul acesta s-ar cuveni să te pun pe genunchi şi să-ţi scot gărgăunii din cap, rosti el mânios, fără să o lase să treacă.

— Te invit să încerci, domnule Shiloh, rosti ea cu o politeţe rece. Dar dacă se întâmplă aşa ceva, o să te muşc de picior.

Keith începu să râdă cu poftă, făcând-o pe Tess să tresară.

— Te r-rog… începu ea cu o voce stinsă, dă-mi voie să trec, trebuie s-o ajut pe Juniper cu cina şi apoi cu gustările…

El făcu un pas într-o parte, deşi încă mai râdea, însă atunci când ea încercă să se strecoare pe lângă el în spaţiul acela îngust, o prinse deodată şi o presă de geamurile mici cu toată greutatea. Tess îşi simţea sânii striviţi de pieptul lui, însă senzaţia era una delicioasă, care se scurgea parcă de sus până în adâncul feminităţii ei.

— Domnule Shiloh… şopti ea, încercând să se arate indignată. Deci asta însemna greutatea unui trup de bărbat. Ce apăsare înspăimântătoare şi minunată în acelaşi timp.

El ridică mâinile și-i prinse faţa între ele, ridicând-o spre el. Părul prins în grabă scăpă din agrafe şi se revărsă cascadă castanie peste umerii ei fragili. Buzele lui se aflau asupra buzelor ei, mângâind, gustând, alintând.

Tess îi răspunse mai mult din instinct, desfăcându-le ca să primească asaltul plăcut al limbii lui. Mai fusese sărutată o dată înainte, în spatele orchestrei, la picnicul organizat de Ziua Independenţei, dar nu se putea compara cu ceea ce

experimenta în acel moment.

Le fel de brusc precum o înhăţase o şi îndepărtă de el. Era încruntat şi nemulţumit şi o pocni cu sete peste fund. Tess tresări de durere, palma aceea îi făcuse ferfeniţă mândria.

Se întoarse să-l privească îndureratăă, apoi se aplecă să-şi culeagă agrafele împrăştiate pe jos. Era aşa de furioasă încât ochii i se umpluseră de lacrimi şi nu mai vedea aproape nimic. Iar el doar stătea acolo, privind-o, fără să catadicsească s-o ajute. Iar fesa lovită o ustura acum, ce nesimţit fără seamăn!

Înainte chiar să-şi dea seama ce făcea, Tess se aruncă spre el şi-şi înfipse dinţii în coapsa lui stângă. Joel urlă de durere, iar Tess profită şi o luă la fugă pe coridor.

Joel porni imediat după ea, iar lui Tess aproape i se opri inima în loc atunci când mâna lui o prinse de umăr şi o întoarse spre el. Cu toate acestea, fetei nu-i dădu prin cap să ţipe.

— Scorpie mică… şuieră el spre ea, cu o expresie întunecată.

— Ţi-am spus că te muşc! izbucni Tess. Nu sunt un copil şi nu o să permit nimănui să mă trateze aşa!

Joel se lupta cu sine să-şi ascundă zâmbetul larg ce ameninţa să-i înflorească pe buze.

— Aşa-i, încuviinţă el, nu mai eşti un copil.

Tess îşi netezi rochia şi-şi îndreptă umerii, încercând să-şi mai salveze ce putea din mândrie.

— Aşadar acum îţi pare rău că m-ai lovit, îşi dădu ea cu presupusul.

— N-am spus una ca asta.

Tess se înfurie iar.

— Eşti cel mai…

— Nu pot să cred că tu chiar te aşteptai să mă scuz, rosti el grav, mai ales după ce m-ai muşcat.

— Te-am muşcat după ce ai dat în mine!

— Un amănunt nesemnificativ. Acum şterge-o de aici înainte să mă supăr de-a binelea!

Tess îi făcu pe voie fără alt cuvânt, întorcându-i spatele şi îndepărtându-se de el cu câtă demnitate mai avea.

În bucătărie Juniper boscorodea ca de obicei, dar Tess n-avea urechi pentru ea. Nu se gândea decât la străinul acela care se lipise de ea şi felul în care o sărutase. Şi la felul în care o îndepărtase de el, de parcă ar fi fost deodată scârbit, iar după aia o şi

lovise! Oare ce-l împinsese de la spate să se comporte aşa?

În timp ce curăţa morcovii cu un cuţit ascuţit, Tess îşi aminti mai departe cum îl muşcase şi cum uriaşe el de durere, gând care o făcu să roşească toată.

— Oprește-te în secunda asta, înainte să-ţi retezi degetele! îi porunci Juniper, prinzând-o de mână. Ce se petrece cu tine, măi fată?

Lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă pe obraji fără ca Tess să le mai poată opri, căzând apoi în picături generoase peste cojile de morcov. Doamne, cum îl muşcase, exact ca un animal.

— Nu ştiu, Juniper, răspunse ea printre suspine, chiar nu ştiu.

Juniper, deşi aspră de fel, chiar o iubea pe Tess, aşa că foarte îngrijorată, îşi lipi dosul palmei de fruntea ei ca să vadă dacă nu cumva avea temperatură.

— Eşti un pic călduţă, murmură ea.

Tess era într-adevăr încinsă, dar nu din cauză că avea temperatură. Mulţumită scenei scandaloase cu Joel Shiloh, se simţea precum o lumânare lăsată prea mult timp lângă plita fierbinte.

— Sunt bine, Juniper, insistă ea, în timp ce-şi ştergea lacrimile cu o mână. Zău că

sunt bine.

Juniper însă nu părea deloc convinsă.

— E momentul acela din lună? Dacă e cumva momentul acela, scumpa mea, atunci mai bine te duci şi te vâri în pat şi…

Era un moment, dar nu acela la care se referea Juniper.

— Nu, nu e asta, răspunse Tess, revenind la morcovul pe care începuse să-l curețe, încercând să arate că era din nou stăpână pe sine.

Şovăitoare, Juniper se întoarse la treaba ei, lăsând subiectul baltă.

La cină apăru domnul Willcox, alături de domnişoara Shaeffer, învăţătoarea şi domnul Johnston, contabilul de la gater. Pe locul de onoare de lângă Derora se afla doamna Hollinghouse Stone, o femeie subţire ca o trestie, cu un neg proeminent ce ieşea în evidenţă din singura ei sprânceană arcuită pe sub peruca ce văzuse probabil şi zile mai bune. Domnul Joel Shiloh nu îi onoră cu prezenţa. Ceea ce lui Tess îi convenea de minune.

Poate că se răzgândise şi renunţase să mai stea la pensiune, poate că se urcase în căruţă şi plecase pentru totdeauna, ceea ce însemna că n-avea să-l mai vadă şi nici să-l

mai muşte vreodată.

Tess se juca cu morcovii din farfurie, simţindu-se mizerabil, ceva cu totul nou pentru ea. Dumnezeu îi era martor că suferise destul atunci când mama ei se stinsese încet, scufundându-se tot mai mult în nebunie, atunci când tatăl ei nu-i răspunsese la scrisori, când îşi dăduse seama că Derora Beauchamp, singura soră a mamei ei, acceptase s-o ia la ea, dar n-avea s-o iubească niciodată. Dar acum suferinţa era cumva altfel, şi asta de când îl întâlnise pe Joel Shiloh. Era o durere dulce şi amară, iar ea realiză că acea maladie nouă a sufletului ei mai întâi se va înrăutăţi considerabil înainte să se vindece, dacă avea să se mai vindece vreodată.

CAPITOLUL 3

Singur în odaia sa, Keith îşi scoase lanţul de la gât şi prinse între degete verigheta de aur prinsă de el. În interiorul ei erau gravate cuvintele *Pentru totdeauna. Amelie.* Ce ironie!

Lăsă verigheta şi lanţul să-i cadă în palmă şi strângând degetele în pumn, se aşeză pe marginea patului. Ce scurt timp putea însemna pentru totdeauna. Ce îngrozitor de

puţin.

Sunetele ce se distingeau dinspre partea principală a casei indicau că în curând avea să înceapă prelegerea, mai ales că de jumătate de oră în faţa porţii trăseseră o grămadă de trăsuri şi căruţe. Keith zâmbi şi scutură din cap, în timp ce-și masa absent pulpa, în locul în care îl muşcase Tess.

Zâmbetul îi pieri de pe buze. Putea trăi foarte bine cu muşcătura, în fond o meritase. Dar gândul că Tess Bishop practica dragostea liberă era o cu totul altă problemă. Doamne sfinte, doar nu vorbise serios, nu? Doar nu era convinsă că toate problemele lumii s-ar fi putut rezolva cu un asemenea concept idiot!

Ba putea crede aşa ceva. N-avea decât optsprece ani, mai mică decât surioara lui, Melissa. Era naivă, uşor de păcălit, un fruct copt, tocmai bun de cules de către oameni seroși.

Simţi cum îl cuprindea o furie oarbă. Îl durea capul şi-l strângea în piept numai la gândul că fata era gata să se ofere oricărui nemernic bun de nimic doar de dragul unei filosofii de două parale!

Începu să respire adânc şi rar şi apoi se lăsă să cadă greoi înapoi pe marginea

patului. Fata îi spusese că deja practica această filosofie. Dar dacă era aşa, de ce nu se petrecuse nimic atunci când fuseseră singuri în tabăra lui?

Începu să-şi imagineze cum ar fi luat-o în intimitatea căruţei lui, cum i-ar fi dezgolit sânii tineri şi frumoşi şi apoi ar fi posedat-o pe patul lui improvizat. Privind în urmă, Keith îşi dădu seama că, în pofida reţinerii de care dăduse dovadă din cauza vârstei ei, i-ar fi plăcut tare mult s-o posede în toate felurile, dacă i-ar fi oferit cel mai mărunt gest de încurajare.

Degeaba mai încerca acum să-şi spună că Tess era mai mică decât sora lui, la optsprezece ani era femeie şi nu o fetiţa. Şi şi-o dorea mai mult decât râvnise vreodată la mireasa sa.

Atinse uşor verigheta pe care Amelie i-o pusese pe deget doar cu câteva clipe înainte să moară. Îşi aminti deodată întreaga scenă, nunta ţinută în aer liber în faţa bisericii din Wenatchee, prezenţa familiilor şi a prietenilor, explozia aceea de coşmar şi toate ororile care urmaseră.

Amelie fusese ucisă instantaneu. Chiar şi acum, după ce trecuse atâta timp, Keith de abia suporta să-şi amintească urletele

oamenilor răniţi, nechezatul cailor speriaţi, mirosul înţepător al dinamitei şi silueta nemişcată, îmbrăcată în alb, ce zăcea pe jos.

Keith avea ochii umezi, aşa că și-i șterse cu o mişcare a mâinii. Nu se va mai gândi la nuntă. N-o să se mai gândească la Amelie. Şi nici n-o să-şi mai imagineze cum ar fi să facă dragoste cu Tess Bishop. Ea nu era ca femeile de care se folosise în ultimele luni.

Nu era! N-ar fi avut cum! Toată discuţia despre dragostea liberă nu era altceva decât o discuţie şi atât. Vorbe menite să-l convingă că nu mai era un copil.

Keith puse pe el haina neagră pe care amabila Derora Beauchamp i-o periase bine, scoase portofelul şi numără bancnotele dinăuntru. Dacă afacerea lui cu medicamente nu avea să se înzdrăvenească în curând, va fi obligat să se angajeze pe undeva. Numai Dumnezeu ştia că nu mai putea telegrafia la banca din Port Hastings din nou. Fraţii lui probabil se prinseseră ce tactică folosise şi până să clipească, s-ar fi trezit cu ei chiar aici, în Simpkinsville.

Oftă şi puse portofelul la loc în buzunar. Viaţa lui ar fi fost mult mai simplă dacă Adam şi Jeff l-ar fi lăsat în pace să îşi revină

singur, dar ştia că cei doi n-aveau să se lase păgubaşi. Detectivii particulari care-l urmăriseră în ultimul an erau dovada clară că fraţii săi n-aveau de gând să înceteze.

Zâmbind cu amărăciune, Keith îşi culese pălăria de pe măsuţa de toaletă şi şi-o puse pe cap. Avea destul timp să se gândească la fraţii lui şi la slugile lor angajate să-l găsească şi mai târziu. În acel moment avea mare nevoie de o băutură şi de o femeie. Sau mai multe pahare de tărie şi mai multe femei, de ce nu?

Deschise uşa din spatele vagonului şi coborî, fără să-şi dea seama că era prima dată de la tragedie când lăsa în urma sa verigheta de la Amelie.

Tess avu grijă să se aşeze cât mai în spatele salonului, într-un colţ întunecat, ca Derora să n-o vadă, iar ea să poată asculta în linişte prelegerea. Mai mult ca sigur că avea să treacă neobservată din cauza numărului mare de oameni care veniseră acolo, mulţi dintre ei străini.

— Ai auzit? o întrebă Emma Hamilton, prietena lui Tess, în timp ce se aşeza alături de ea.

— Ce anume să aud? se interesă Tess, în timp ce cu privirea îl căuta pe Joel Shiloh

prin mulţime, dacă acela o fi fost numele lui.

Emma mai avea un pic şi exploda, avea obrajii încinşi, ochii îi străluceau, iar buclele se electrizaseră şi păreau să aibă o viaţă a lor.

— Nu pot să cred că nu ai habar! Tess, în port e un vapor de spectacole, chiar aşa, chiar aici, la noi! îl vezi pe tipul ăla de acolo, cel înalt cu păr castaniu? E actor!

Tess îl privi pe bărbatul acela şi constată că nu era nici pe jumătate la fel de chipeş precum Joel Shiloh. Zâmbetul lui era prea studiat, trăsăturile mult prea uniforme, era prea artificial ca să pară interesant. Dar cu toate astea era actor, o pasăre rară prin orăşelul lor, ca atare, trebuia tratat ca o noutate.

— Mătuşa mea ştie? se interesă Tess, în timp ce Emma chicotind i-o arătă pe Derora cum venea aferată spre bietul om.

— Mai mult ca sigur, la uite-o cum se agită pe lângă el.

Tess simţi deodată un val uriaş de uşurare.

Poate se împrieteneau şi astfel actorul avea să-i distragă atenţia de la Joel Shiloh. În fond, un actor era cu mult mai interesant decât un negustor ambulant.

— Nu-i aşa că e minunat? rosti Emma visătoare. Simt cum mă topesc!

— Ştii cumva cum îl cheamă? întrebă Tess, fără a fi fost cu adevărat interesată. Încă mai era posibil să apară Joel şi era preferabil s-o vadă prezentă la prelegere, cu o broşură despre amorul neîngrădit în mână şi sincer, n-ar fi vrut să rateze reacţia pe care ar fi avut-o.

— Roderick Waltam. Roderick! susură Emma încântată. E un nume mult mai romantic decât obişnuitul Joe sau Bill, nu crezi?

Înainte ca Tess să fi putut răspunde la o asemenea aiureală, doamna Hollinghouse-Stone urcă pe podiumul special amenajat şi îşi drese uşor glasul. În încăpere se făcu deodată linişte şi toţi ochii se întoarseră spre femeia subţire, îmbrăcată în alb.

— Doamne, şuieră discret Emma, n-are decât o sprânceană!

Tess îşi muşcă buzele până la sânge ca să nu izbucnească în râs şi astfel să atragă atenţia mătuşii asupra sa.

— Taci acum! şuşoti când izbuti să-şi revină.

Cu toate defectele sale fizice, Lavinia Hollinghouse-Stone era o oratoare

desăvârşită, având grijă să sublinieze efectele pozitive ale amorului liber la fel de convingător ca şi atunci când cuvântase despre sufragete, cu numai o lună înainte. Se plimba de colo-colo şi făcea gesturi largi, ridica sau îşi cobora glasul după cum o cerea discursul în momentele sale cheie. La un moment dat chiar lăcrima pentru toată suferinţa umană care ar fi putut fi curmată dacă intimitatea fizică nu ar fi fost atât de prosteşte reprimată.

— Eu mă duc acum să mă iubesc cu cineva, îi mărturisi Emma după ce prelegerea se încheie şi aplauzele se stinseră. De preferat cu Roderick Waltam.

Tess fusese impresionată de acea prelegere, dar atât, convingerile sale rămăseseră ferme pe poziţia lor de dinainte.

— Emma Hamilton, nu care cumva să îndrăzneşti! se răsti ea, roşind până la rădăcina firelor de păr.

Ceva mai târziu, la masa unde se aflau gustările, Tess avu plăcerea de a-l cunoaşte pe Roderick Waltam, care se apropie de ea cu zâmbetul său studiat.

— Bună seara, deschise el discuţia. Avea ochi căprui calzi, păr castaniu, era proaspăt bărbierit şi purta favoriţi. Tess observă că

haina sa de catifea albastră, deşi impecabil croită, începuse să se destrame un pic la guler şi la manşete.

— Punch? îi oferi ea politicoasă, cu mâna pe polonic.

Domnul Waltam încuviinţă, în timp ce-şi umplea farfuria cu prăjituri, fursecuri şi sandvişurile acelea micuţe şi elegante pe care le făcuse Juniper cu mare străduinţă. Se părea că meseria de actor nu era una tocmai profitabilă.

— Mulţumesc, rosti el pe un ton autoritar, ca de politician sau profesor. Cum te cheamă?

Tess umplea unul dintre paharele de cristal ale Derorei şi, înainte să fi putut răspunde, îl zări pe Joel Shiloh. Îşi ţinea pălăria în mână şi era îmbrăcat cu un costum mult prea elegant pentru un sărman negustor ambulant.

— Discuţi despre noua ta teorie? se interesă el cu o politeţe acidă.

Tess vărsă fără voie punch pe faţa albă de masă şi se înroşi toată.

— La stai puţin, interveni domnul Waltam, privind nedumerit de la unul la celălalt.

Joel îi aruncă o privire care ar fi îndoit şi oţelul, aşa că bietul actor se retrase de

lângă ei cu coada între picioare, atent să-şi ia farfuria plină ochi şi paharul de punch.

— Ai fost groaznic de bădăran! şuieră Tess, încruntându-se la Joel. Cu numai câteva clipe înainte îşi dorise din toată inima să-l vadă, chiar îşi dorise! Cum putuse să fie atât de proastă?

Joel era beat. Cum de reuşise o asemenea performanţă într-un timp aşa de scurt, Tess nu-şi putea imagina, cert era că izbutise. Avea ochii sticloşi, iar răsuflarea sa duhnea a alcool, îl putea simţi peste mirosurile de sandvişuri, prăjituri şi punch.

— Dacă îţi doreşti să explorezi misterele amorului liber, începu el să vorbească tare, trezind atenţia celor din jur, mă ofer voluntar ca să te ghidez printre ele.

Tess era încremenită de groază. Oare omul ăsta nu avea să înceteze niciodată s-o facă de râs?

— Mai degrabă m-aş cupla cu o maimuţă, răspunse ea tăios, făcând-o pe nevasta bancherului să o privească îngrozită.

Joel îl căută cu privirea pe Roderick Waltam, îl descoperi, apoi îşi întoarse atenţia asupra lui Tess, care se făcuse precum sfecla la faţă.

— Am înţeles, rosti el împleticit. Da’

filfizonul ăla ştie că i-ai dat deja papucii?

Tess n-ar fi crezut niciodată că se va simţi uşurată să-şi vadă mătuşa, dar în acel moment îi venea s-o sărute pentru că venea spre ei.

— E vreo problemă, domnule Shiloh?

Nu o întrebase pe ea, ci pe el, ca şi cum el ar fi fost partea vătămată între ei doi. Tess oftă abătută.

— Absolut niciuna, rosti Joel, clătinându-se uşor şi zâmbind larg spre Derora.

Derora îi răspunse şi ea cu un zâmbet fermecător, care ierta orice păcat. Apoi îl prinse de braţ şi-l îndepărtă elegant de Tess, discutând despre prelegere şi prezentându-l celor prezenţi acolo.

Exasperată, Tess îşi reluă îndeletnicirea, apucându-se să servească atentă invitaţii din acea seară. Bărbaţii erau politicoşi şi amabili, însă femeile continuau să-i arunce priviri încărcate de venin.

Distracţia se încheie destul de târziu în noapte, când doamna Hollinghouse-Stone se retrase la odihnă în aripa de est, ceea ce-i determină pe invitaţi să se retragă la casele lor.

În timp ce Tess o ajuta pe Juniper să strângă mizeria, îşi spuse că se bucura că

Joel dispăruse iar. Da, chiar se bucura! Nemernicul acela probabil că acum dormea dus. Ceea ce era oricum mai bine decât să fi petrecut noaptea în braţele mătuşii sale, trebuia să admită, fie că-i plăcea sau nu. Pentru acea onoare fusese ales, în lipsă de altceva mai bun, domnul Waltam, care dispăruse discret împreună cu Derora, deşi Tess îi văzuse pe geamul de la bucătărie în timp ce spăla vasele.

Din momentul în care-şi dădu seama că era duminică dimineaţa, Tess Bishop deschise larg ochii şi sări din pat, fugi la baie şi se spălă în viteză. Dacă se grăbea, putea să fugă din casă înainte să plece toată lumea la biserică.

Pentru că Juniper sigur era la bucătărie pregătind micul dejun, Tess ieşi din casă pe uşa din faţă. Era o dimineaţă minunată, cu cer limpede, spălat de ploaia din ajun şi un soare strălucitor de primăvară. Liliacul înflorit îşi împrăştia parfumul cu dărnicie în aerul curat.

Deşi problemele cele noi apărute în viaţa ei o ţinuseră trează jumătate de noapte, lui Tess îi venea se chiuie de încântare.

— Bună dimineaţa, se auzi un glas cunoscut de undeva din apropierea porţii.

Tess îşi miji ochii şi-l descoperi pe domnul Waltam printre ulucile gardului. Fără haină sau vestă, doar într-o cămaşă albă dantelată, se străduia să-i repare roata de la bicicletă.

— Bună dimineaţa, răspunse ea uşor alarmată, dar atrasă în mod misterios de acel individ. Ce faceţi acolo?

El mai meşteri ceva la roată, apoi se ridică mulţumit, plin de pete de ulei pe mâini şi pe cămaşă.

— Ţi-am reparat roata. E bicicleta ta, nu?

Tess încuviinţă, uluită. Roderick Waltam nu părea să se priceapă la aşa ceva, nu-l văzuse niciodată ca pe un mecanic, dar iată că se înşelase. Roata fusese reparată, iar ea putea să folosească din nou bicicleta.

— Mulţumesc.

— Stai aşa, ia-o mai uşor, rosti el zâmbind viclean, în timp ce-şi ştergea mâinile elegante pe o batistă. Serviciile mele nu sunt gratuite.

— Şi ce anume ai de gând să-i ceri la schimb? se auzi o altă voce masculină din spatele lui Tess.

Tess se răsuci şi-l văzu pe Joel, care venise pe neauzite şi se postase în spatele ei, cu braţele încrucişate la piept şi cu pălăria

aşezată ştrengăreşte pe un ochi. Costumul elegant de cu o seară înainte dispăruse şi în locul lui apăruseră hainele de lucru, nişte pantaloni jerpeliţi, o vestă şi o cămaşă de bumbac.

— O plimbare cu bicicleta, răspunse calm Roderick Waltam, susţinând privirea lui Joel bărbătește. Probabil că noaptea de pasiune îl făcuse mai curajos.

Mută, simţind că discuţia se abătuse de la bicicletă, Tess se întoarse să-l privească pe Joel. Acesta se uita la actor cu maxilarele încleştate şi părea gata de bătaie.

Atmosfera se tensionă deodată, în timp ce amândoi se apropiau încet unul de celălalt, şi Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi apărut Derora în acel moment, îmbrăcată cu o rochie elegantă, de culoarea lavandei.

— Tess, dragă, mergem la biserică! îi strigă de pe verandă.

Biserica! Tess scutură din cap. Derora avea obiceiul să meargă la biserică duminica, de câte ori avea sâmbăta noaptea câte un bărbat la ea în cameră. Curios era faptul că strălucirea feţei ei şi licărul de neastâmpăr din priviri nu arătau niciun fel de înclinaţie către penitenţă.

— Nu merg la biserică, strigă Tess, deodată curajoasă. Mă doare capul rău de tot!

Derora dădu să protesteze, însă Roderick se apropie deodată de ea, spunându-i:

— As fi mai mult decât onorat să te însoţesc eu.

Derora uită pe loc de Tess şi de îndatoririle sale de mătuşă, atunci când îi zâmbi actorului şi acceptă cu multă graţie, luându-l de braţ şi intrând cu el în casă.

— Aş fi mai mult decât onorat să te însoţesc eu, îl maimuţări Joel pe actor, încă furios.

Tess încremeni. Pe moment uitase cu totul de prezenţa lui. Proastă situaţie, pentru că acum rămăsese singură cu el.

— Eşti gelos, domnule Shiloh? îl întrebă ea acră. Pentru că în cazul acesta, ar fi mai bine să-i însoțești la biserică.

Joel nu comentă ci se mulţumi să mârâie sâcâit.

Tess se apropie de bicicletă şi o prinse de ghidon, gândindu-se că nu i-ar fi stricat o plimbare pe şoseaua de lângă râu. Cu puţin noroc poate că nu avea să mai dea peste niciun nebun pe drum.

Joel însă avea alte planuri.

— Îmi faci şi mie o fotografie? o întrebă el deodată.

— Poftim? se miră ea. O zăpăcise de tot. Îşi dorea nespus să-i facă portretul. Pentru că atunci când avea să plece, doar era negustor ambulant, să-i rămână şi ei ceva care să-i amintească de el.

Nu prea înţelegea bine de ce şi-ar fi dorit ceva care să-i amintească de el, dar asta era ceea ce simţea.

— Te rog! insistă el pe un ton cald.

— Bine, decise Tess deodată, fugind spre casă şi urcând scările câte două spre camera ei. Aparatul de fotografiat era pe birou, acolo unde-l lăsase cu o seară înainte, şi înăuntrul lui mai avea trei plăcuţe fotografice.

Când reveni în hol, fu oprită de Juniper, care o privea încruntată.

— Tu n-ai de gând să te duci la slujbă, fată dragă?

De abia după zece minute reuşi Tess să scape de Juniper şi de întrebările ei. Când ieşi pe verandă se opri ca trăsnită, pentru că Joel scosese căruţa în drum şi părea gata de plecare. Tess ajunse până la poartă fără să-şi dea seama cum. Cu aparatul de

fotografiat strâns bine în braţe, îl întrebă gâtuită:

— Gata, pleci?

De ce naiba se simţea aşa de disperată, când asta îşi dorise de fapt, să-l vadă mai repede plecat din pensiune, nu?

El se întoarse spre ea, îşi aranjă pălăria pe cap şi apoi, privind peste umărul ei spre casă, sau spre cer, sau poate către munţi, răspunse în doi peri:

— Şi da şi nu.

— Cum adică şi da şi nu? se minună Tess. E simplu, pleci sau stai.

— Mă întorc la tabăra mea de lângă râu, îi răspunse el cu răbdare. Cred că aşa ar fi cel mai bine pentru toţi cei interesaţi.

Tess izbuti să dea din umeri cu o falsă nepăsare.

— Cum crezi tu că e mai bine, rosti calmă.

— Mai ai de gând sau nu să-mi faci fotografia aia?

— Dacă asta e ceea ce-ți doreşti, murmură ea, sperând să-i lase impresia că de fapt nu-i păsa deloc.

— Vreau, veni răspunsul lui blând, după care Joel se postă în lateralul căruţei, astfel ca numele să se vadă limpede, îşi aşează strengăreşte pălăria într-o rână şi îi zâmbi

luminos.

Tess îşi fixă aparatul cu grijă, mulţumită că era ascunsă de el şi nu i se vedea faţa. Făcu prima fotografie, scoase placa şi apoi mai făcu una, ca să fie sigură că era totul în regulă.

— Acum lasă-mă să-ţi fac şi eu o fotografie, îi zise Joel, venind spre ea şi luându-i aparatul.

Lui Tess i se strânse gâtul, iar ochii începură s-o ardă. Puse cele două plăcuţe folosite în buzunarul de la fustă.

— De ce? îl întrebă într-o doară, disperată că pleca.

El se mulţumi să râdă şi-şi scoase pălăria ca să i-o pună ei pe cap, stricându-i cocul cu grijă făcut.

— De ce nu? o contră el.

Tess se duse spre căruţă şi-i poză la fel cum îi pozase el. Joel râse iar, îi făcu fotografia, apoi îi înapoie aparatul şi-şi recupera pălăria.

Rămaseră tăcuţi unul lângă celălalt pe trotuar, savurând soarele auriu de aprilie. Momentul fu întrerupt de clopotele bisericii ce chemau enoriaşii la slujbă. Joel păru deodată neliniştit.

— Actorul acela… începu el, apoi renunţă.

O să fiu acolo unde am fost şi ieri, zise deodată. Dacă ai cumva nevoie de mine, acolo mă găseşti.

Tess încuviinţă din cap. Între ei aveau să fie doar cinci mile distanţă, nu cinci sute. De ce se simţea atât de tristă şi învinsă? Ar fi trebuit să se bucure că în fine scăpa de Joel Shiloh, un om care aducea cu sine numai necazuri.

Spre marea ei surprindere şi mai mult ca sigur şi a lui, dacă îi citise corect expresia feţei, Joel se aplecă şi o sărută cast pe frunte, după care dispăru. Tess apucă să-l vadă urcându-se dintr-un salt pe capră şi dând bice catârului, în timp ce fredona o melodie deochiată.

Pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, Tess intră în casă, urcă în cămăruţa ei şi închise uşa. Puse bine aparatul pe birou şi se aşeză abătută pe marginea patului, după care îşi acoperi faţa cu ambele mâini.

La amiază coborî la masă alături de Derora, domnul Waltam şi ceilalţi oaspeţi ai pensiunii. Cu toţii, exceptându-l pe domnul Wilcox, fuseseră la biserică şi încă se mai gândeau la predică probabil, ceea ce era o uşurare, pentru că Tess n-avea chef de

niciun fel de conversaţie.

Printre altele, Derora Beauchamp se putea lăuda că era la curent cu tot ceea ce se petrecea în lume, motiv pentru care se abonase la toate săptămânalele din Seattle, Portland şi San Francisco, rezervând după-amiezele de duminică sarcinii plăcute de a citi fiecare gazetă în parte până la ultima pagină.

În duminica aceea, din păcate, se simţea cumva distrasă. Roderick se întorsese pe vaporul cu aburi în cabina sa ca să se odihnească puţin, în vederea spectacolului din acea seară, cel puţin aşa îşi explicase retragerea precipitată.

Instalându-se comod cu spatele sprijinit de pernele de satin, Derora îşi permise un zâmbet satisfăcut. După noaptea petrecută împreună îl înţelegea pe bietul băiat că avea nevoie de odihnă. Şi ea ar fi avut mare nevoie de un somn bun.

Din păcate, obiceiurile bune nu reprezentau nimic dacă nu se păstrau, reflectă ea, deschizând prima gazetă la îndemână, *The Seattle Times* pe care se apucă s-o răsfoiască pe îndelete.

Anunţul care-i atrăsese atenţia era în continuare acolo. Până în acel moment,

Derora trecuse doar cu privirea peste el, fără să-l citească, sărind mai departe în căutarea unor articole mai interesante.

De această dată însă, anunţul se întinsese pe jumătate de pagină, ceea ce însemna probabil că acei Corbin erau bogaţi nu glumă, şi în plus apăruse şi un portret. Derora rămase deodată cu gura căscată de uluire. Negustorul! Portretul era al negustorului, al lui Joel Shiloh!

Nu se poate, îşi spuse Derora, studiind cu atenţie pagina. Acelaşi maxilar puternic, aceeaşi bărbie aproape pătrată, privirea directă şi nasul drept, toate erau aidoma. Părul părea a fi ceva mai scurt. De această dată citi cu atenţie şi anunţul, simţind cum o apucau fierbinţelile.

L-AŢI VĂZUT PE ACEST OM?

OFERIM CINCI MII DE DOLARI RECOMPENSĂ

CONTACTAŢI-L PE ADAM CORBIN PORT HASTINGS, WASHINGTON

Port Hastings, îşi zise Derora în gând, după care se apucă să studieze mai bine portretul. Era sau nu poza negustorului ambulant care-și zicea Joel Shiloh? Asemănarea era uluitoare, dar dacă numai asta era, doar o asemănare?

Scoase din sertarul noptierei o pereche de ochelari pe care şi-i puse pe nas.

— Doamne sfinte, oftă ea deodată, privind cu mare atenţie la portret şi gândindu-se ce ar fi putut face cu o asemenea sumă exorbitantă de bani, care ar fi scos-o din mizeria acelui orăşel forestier. Dacă nu eşti domnul Joel Shiloh, atunci eu sunt oarbă, rosti spre imaginea din pagină.

Derora închise gazeta şi-o împături bine, după care ascunse iar ochelarii în adâncul sertarului. Contactaţi-l pe Adam Corbin din Port Hastings, parcă aşa suna anunţul. Cum să-l contacteze? Era duminică după-masa şi oficiul telegrafic era închis…

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi-şi aranjă părul. Andrew McMichaels, operatorul de la telegraf era un bun prieten de-al ei. Sigur o să reuşească să-l convingă să trimită o telegramă, doar era vorba de o urgenţă, nu?

Dar dacă totuşi se înşela? Dacă Joel Shiloh nu era omul pe care-l căuta acest Adam Corbin?

Derora deschise iar gazeta la anunţul cu pricina şi începu să-l studieze pe îndelete. Apoi desfăcu şi gazeta din Portland. Anunţul fusese publicat şi acolo, însă era absolut acelaşi lucru, nicio informaţie în plus. În

The San Francisco Chronicle însă descoperi încă ceva. Deasupra portretului stătea scris cu litere mari:

DISPĂRUT KEITH CORBIN. DEDESUBT PORTRETUL

Iar sub imagine era aceeaşi ofertă de recompensă. Doamne dar ce bine semăna cu Joel Shiloh.

Derora se aşează la măsuţa de toaletă, privind în gol spre propria-i reflexie în oglindă. Doamne, cinci mii de dolari, cugetă ea. Cinci mii de dolăraşi frumoşi!

În acel moment se decise. O să trimită o telegramă la Port Hastings chiar în această seară. Dacă se înşelase şi negustorul nu era Keith Corbin, ei bine, oricine ar fi putut să facă această greşeală. N-ar fi avut nimic de pierdut, decât costul unei telegrame. Acum era important să se grăbească, cât mai putea să dureze până când cineva avea să descopere asemănarea uluitoare dintre Joel Shiloh şi imaginea din gazetă? Dacă nu cumva i-o şi luase careva înainte.

Da, într-adevăr, trebuia neapărat să se grăbească.

CAPITOLUL 4

Emma se arăta foarte încântată.

— Tess, hai că ţi-a developat tata fotografiile, rosti ea, strecurându-se pe lângă prietena sa care tocmai îşi băga bicicleta într-un grajd micuţ din spatele pensiunii. Le am chiar aici, în geantă.

Tess sprijini bicicleta de un perete şi scutură din cap, părul revărsându-i-se deodată în valuri bogate pe umeri. După masa de prânz dusese plăcuţele fotografice la domnul Hamilton, tatăl Emmei şi-l rugase să le proceseze. După aceea, pentru că era tot agitată, se urcase pe bicicletă şi pedalase în forţă în afara oraşului. Ştiind unde anume era tabăra lui Joel Shiloh o pornise, evident, în cealaltă direcţie, ca să nu mai dea nas în nas cu el.

— Hai să le vedem, rosti calmă, ieşind din grajdul pe care doar ea îl folosea pentru bicicletă – Derora n-avusese niciodată cai sau trăsuri – în soarele plăcut al amiezii.

Emma îi înmână entuziasmată fotografiile pe care Tess începu să le frunzărească fără nicio tragere de inimă, spre marea ei dezamăgire. Acolo era un tufiş de liliac ce tocmai înflorise. În cealaltă fotografie era un vas ce trecea alene pe lângă oraş. Dincolo era copilaşul cel urât al doamnei Swedenhagen, dincoace era Tess, lângă

căruţa negustorului, cu pălăria lui pe cap şi un zâmbet idiot pe buze.

În ultima era Joel. Dintre cele două plăcuţe folosite, doar una ieşise bine, fotografia era clară, aproape că simţeai personalitatea acelui om ciudat, dificil şi absolut minunat.

— Tess? întrebă Emma. S-a întâmplat ceva?

Tess nu izbuti să ridice capul, dar cumva reuşi să rostească cu mare greutate:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic.

Pentru prima dată în viaţa ei, Emma nu mai comentă nimic.

— Am o surpriză pentru tine, Tess, rosti după câteva momente de linişte, la ghici ce e?

Tess puse fotografiile în buzunarul de la fustă, apoi ridică ochii spre prietena ei, rugându-se ca aceasta să nu-i observe lacrimile de abia reţinute.

— Ştii foarte bine că nu-mi place să ghicesc, răspunse ea. Zi-mi ce e!

Emma strălucea de încântare.

— Bilete, Tess! Am bilete pentru spectacolul de pe vas, chiar domnul Roderick Waltam mi le-a dat. Se opri o clipă şi-şi privi prietena cu ochi strălucitori de

entuziasm. Cred că mă place, adăuga deodată timidă.

Tess o prinse pe fată de braţ şi o conduse cu paşi înceţi spre uşa de la bucătărie, fără a-i spune că domnul Waltam petrecuse noaptea în patul mătuşii Derora.

— Hai mai bine să mâncăm nişte prăjiturele, cred că au mai rămas câteva de ieri. Când e spectacolul ăsta?

— Cum când? în seara asta! izbucni Emma, cutremurându-se uşor. O să fie ceva nemaipomenit! Tess, vii şi tu cu mine, nu? Te rog!

Juniper nu era în bucătărie, aşa că Tess puse de cafea, în timp ce Emma o aştepta aşezată la masa rotundă, acoperită de o faţă de masă în carouri.

— Sigur că vin cu tine, răspunse Tess, luând dintr-o cutie de tinichea restul de prăjituri rămase de cu o seară înainte. Dar ce fel de spectacol o să fie? O piesă? Sau poate e ceva muzical?

Emma se înroşi un pic la faţă, apoi îi răspunse în şoaptă:

— E un spectacol burlesc. Le-am spus alor mei că e o variantă a lui Macbeth, sper ca niciunul dintre ei să nu vadă afişele lipite prin oraş.

Rămasă lângă plită, Tess îşi privi prietena şi scutură din cap.

— Emma Hamilton, sunt momente în care mă uluieşti pur şi simplu. Să-i minţi în halul ăsta pe părinţii tăi! Mă mir cum de nu te-au trimis până acum la un internat!

Emma se fâţâi un pic pe scaun, dar trupul ei plinuţ arăta că era foarte hotărâtă să facă după cum o tăia capul.

— Vii cu mine sau nu?

Tess îi răspunse însă cu o altă întrebare:

— În spectacolele de genul ăsta, actorii nu se dezbracă?

— Habar nu am, răspunse Emma încăpăţânată, însă am de gând să aflu.

— Părinţii tăi o să se supere!

Emma dădu din umeri.

— Poate, şi o să fie supăraţi pe mine o oră, o zi sau o săptămână, dar eu o să-mi amintesc tot restul vieţii de spectacolul ăsta. Orice pedeapsă mi-ar da, o să merite!

Cafeaua începu să fiarbă, aşa că Tess se întinse după un şervet ca să ia ibricul de pe foc şi să toarne în ceşti. Într-un fel era de acord cu prietena sa, experienţele interesante erau foarte rare în orăşelul lor, iar un spectacol de asemenea anvergură probabil că merita orice pedeapsă ar fi

primit după aceea.

— I-am spus mamei că o să petrec noaptea aici, cu tine, rosti Emma, ca şi cum deja ar fi fost pe picior de plecare. Sper că e în regulă, da?

Tess încuviinţă din cap. Derorei nu-i păsa atâta timp cât Tess îşi îndeplinea treburile în pensiune a doua zi dimineaţa. Nu se gândea decât că Roderick era posibil să-i spulbere orice vis romantic dacă venea din nou în seara aceea la mătuşa sa.

— Atunci o să-mi aduc lucrurile după cină, şopti Emma. Spectacolul începe la ora opt.

— La opt, încuviinţă Tess, ascunzându-şi zâmbetul.

Imediat cum uşa se închise în urma prietenei sale, Tess scoase din buzunar fotografiile, o alese pe aceea cu Joel, pe care apoi o puse pe masă în faţa ei. Cu bărbia prinsă în palme, Tess începu să viseze cu ochii deschişi. Avea să călătorească împreuna cu el, ca soţie a lui, vânzând leacuri din ușă în ușă, din orăşel în orăşel, din fermă în fermă, sau din tabără în tabără. Vor avea o căsuţa a lor pentru iarnă, cu perdele de pânză colorată la ferestre. Şi poate şi un copilaş frumos care să se joace în faţa focului…

Eşti la fel de rea ca Emma, se certă singură, punând fotografia la loc în buzunar şi ridicându-se de la masă. Avea în cap doar vise prosteşti. Realitatea dură era că Joel urma să plece curând de acolo, iar ea va rămâne pe mai departe ca să gătească, să deretice şi să schimbe aşternuturi. Din când în când va asculta şi câte o prelegere. O să facă fotografii şi o să se plimbe cu bicicleta, pentru că altfel ar înnebuni, iar în cele din urmă se va mărita cu vreun muncitor asemenea domnului Wilcox, angajat la unul dintre gatere.

Deja deprimată, Tess spălă ceştile de cafea, puse prăjiturelele rămase în cutia de pâine apoi urcă în camera sa. De abia avusese timp să pună bine fotografia lui Joel când în uşa ei răsunară ciocănituri nervoase.

— Tess, strigă Derora de pe hol, deschide imediat uşa asta!

N-am crezut că o să simtă lipsa câtorva prăjiturele, îşi zise Tess în sinea ei, mergând să deschidă uşa. Derora părea scandalizată, însă lui Tess îi dădea impresia unei expresii studiate, aşa cum era şi zâmbetul lui Roderick Waltam.

— Ce anume se petrece între tine şi

negustorul acela? vru să ştie Derora, fluturând o copie a fotografiei pe care ea tocmai o pusese bine în sertarul de la birou. Şi unde anume este acum? Nu l-am mai văzut de azi dimineaţă!

Confuză şi de abia rezistând tentaţiei de a smulge poza din mâna Derorei, Tess răspunse încetişor:

— A plecat.

Derora albi pe sub stratul de fard de pe faţă.

— A plecat? repetă ea. Unde anume a plecat?

— Înapoi în tabăra lui. A zis că e mai bine să plece şi…

Ţinând cont că asta însemna să piardă banii pe o noapte de găzduire, lucru cu care Derora chiar nu glumea, aceasta păru deodată extrem de uşurată. Iar întrebarea pe care i-o puse mai departe veni ca o lovitură:

— Te-ai hârjonit cu acest Joel Shiloh, Tess?

— Hârjonit?

— Nu te preface că nu pricepi, draga mea. Ai înţeles foarte bine la ce anume m-am referit, l-ai permis acestui bărbat să-şi ia anumite libertăţi cu tine?

Venind din partea Derorei, asemenea insinuare părea de-a dreptul ironică, dar Tess nu-şi permise să-i râdă în faţă. Şi oricum se simţea insultată.

— În niciun caz, răspunse ea, ridicând mândră bărbia.

Derora îşi surprinse iar nepoata atunci când începu să râdă.

— Am crezut că ai luat de bună prelegerea de aseară, despre amorul liber, nu încerca să negi că n-ai ascultat-o, Tess, pentru că te-am văzut acolo, pe tine şi pe fata aia, Hamilton. În plus e limpede că îl cam placi pe domnul Shiloh, altfel nu i-ai fi făcut o asemenea fotografie, nu?

Tess întinse mâna după ea, dar Derora refuză să i-o dea.

— Nici vorbă, e a mea! Tess, îţi dai seama ce scandal ai fi putut să declanşezi? Dacă domnul Hamilton nu m-ar fi prevenit…

— O simplă fotografie? se înfurie Tess. Cum ar putea ea să declanşeze un scandal?

— Sugerează o intimitate nelalocul ei, Tess!

Izbucni Derora, roşie la fată.

— Uite cine vorbeşte despre intimităţi necuviincioase! o scăpă Tess.

Fu taxată imediat cu o palmă răsunătoare

pe obraz.

— Nu o să stau să sufăr o asemenea insolenţă, Tess, nici măcar pentru o secundă! Dacă n-am fi fost noi, domnul Beauchamp, arză-l-ar focul iadului, şi cu mine, acum erai singură pe lume! Singură! Ai uitat că noi te-am adăpostit şi ţi-am oferit un cămin, după ce scumpa ta mamă şi-a pierdut minţile, biata de ea?

Draga mea mamă nesăbuită, suspină Tess, în gând. Doamne ce dor îi era de ea şi cum şi-ar fi dorit să nu fi venit niciodată acolo, unde speraseră să înceapă o nouă viaţă. Poate că dacă ar fi rămas în St. Louis…

Numai că nu rămăseseră acolo. Domnul Asa Thatcher, marele avocat, iubitul mamei ei, se plictisise de amanta sa, aşa că o dăduse afară din colivia ei aurită, laolaltă cu copilul său nelegitim, Tess. Totul se rezolvase cu ajutorul supuşilor săi loiali ce lucrau la firmă, aşa că Olivia Bishop nu avusese de ales şi-şi vânduse bijuteriile primite de-a lungul anilor în care fusese amantă, ca să poată să ia bilete de tren pentru ea şi fiica ei.

Olivia probabil că-l iubise tare mult pe nemernicul acela înfumurat, pentru că, deşi ajunsă în vest, unde bărbaţii de abia

aşteptau să curteze o asemenea frumuseţe şi să treacă cu vederea peste trecutul ei pătat, ea tot nu renunţase la el. Îi scrisese scrisori lungi de dragoste, iar atunci când nu primise niciun răspuns, vărsase lacrimi amare şi încetul cu încetul rupsese legătura cu lumea din afara ei.

Tess încercă să se scuture de amintiri, înghiţindu-şi cu mare greutate nodul din gât. Ca înlocuitor de părinte, Derora fusese rece şi totul neinteresată de fiica surorii ei, dar îi oferise în schimb hrană şi adăpost. Avusese grijă ca fata să termine şcoala, iar după aceea îi dăduse de lucru chiar acolo, la pensiune, în loc s-o dea afară sau s-o mărite cu forţa. Mai mult, o internase pe Olivia într-un spital bun din Portland.

— Nu am vrut să fiu nerecunoscătoare, mătuşă Derora, rosti Tess încetişor. Îmi pare rău.

— Păi, aşa ar trebui, răspunse aceasta încă supărată, după care se întoarse deodată şi ieşi din încăpere în foşnet de dantelă şi cu fotografia lui Joel în mână.

Tess n-avea chef de niciun spectacol, chiar dacă se ţinea pe un vapor cu aburi. Ar fi preferat să fugă la Joel Shiloh, ca o destrăbălată, şi să-i ceară s-o ia cu el

oriunde ar fi plecat. Însă îi promisese Emmei ca o va însoţi şi nu se cuvenea să-şi încalce cuvântul dat.

Lui Roderick îi displăcea teribil să împartă cabina sa de pe *Columbia Queen* cu unul de teapa lui Johnny Baker, un mecanic grăsuliu şi plin de coşuri, însă nu prea avusese de ales. Munca era muncă şi se găsea cu greutate, cel puţin pentru un actor. Nopţi precum aceea ce tocmai trecuse îi făceau viaţa suportabilă multă vreme după aceea, deşi el unul ar fi preferat să fi petrecut timpul cu nepoata doamnei.

Tess… Zâmbi, testând numele pe limbă în timp ce îşi înnegrea faţa pentru prima sa apariţie pe scenă. Mecanicul rămăsese în spatele lui, privindu-l fascinat.

— Cred că noaptea trecută a fost grozavă, aşa-i? chicoti omul. Am observat că n-ai mai venit aici.

Roderick îşi lipi o sprânceană albă peste sprânceana lui.

— Nu-ţi scapă nimic, nu, Backer? rosti el, fără a-i acorda de fapt atenţie. Îi oferise Emmei Hamilton două bilete la spectacol, gest ce-l costase foarte mult. Oare idioata aceea mică o avea bunul simţ să-i ofere un bilet şi lui Tess?

Îşi lipi cu grijă şi cea de-a doua sprânceană.

— As vrea să am cabina doar pentru mine diseară, dacă nu te deranjează, rosti spre chipul din oglindă, ce se reflecta alături de al său.

Backer începu să necheze încântat.

— Vrei să aduci o femeie aici?

Roderick rezistă cu greu să nu-şi pocnească colegul de cameră. N-avea rost să-l întărâte, nu acum.

— Da, răspunse calm, încercând să-şi lipească o mustaţă falsă, care tot aluneca din cauza fardului. Poate că ţi-ai dori să petreci noaptea în oraş, insinuă el, sperând din suflet să scape de el ca s-o poată aduce în cabină pe Tess Bishop.

— N-am nimic împotrivă, numai că sunt lefter, se plânse Backer.

Roderick oftă. Se aşteptase la aşa ceva.

— Vezi că în buzunarul celeilalte haine am o monedă de aur de cinci dolari, ia-o şi du-te să te distrezi.

Chipul presărat de coşuri se lumină deodată de încântare.

— Mulţumesc mult, rosti cu adoraţie, ceea ce-l făcu pe Roderick să se foiască un pic neliniştit.

— Nicio problemă, răspunse el pe un ton alb. Mare actor mai eşti şi tu, se admonestă singur, în timp ce mecanicul îi scormonea buzunarele şi după ultimul bănuţ.

După plecarea colegului său de cabină, Roderick îşi mai verifică o dată machiajul şi-l drese în unele locuri, apoi se privi iar în oglindă. Da, arăt foarte bine aşa, se încurajă singur, chiar şi cu toată vopseaua neagră de pe faţă.

Tess şi Emma urcară la bordul vasului alături de o adevărată mulţime de oameni, încercând să pară cât mai mature şi neimpresionate. Mai mult ca sigur că n-aveau să dea acolo peste părinţii Emmei, oameni cu frica lui Dumnezeu, dar nu era imposibil să se întâlnească cu Derora, ceea ce ar fi fost la fel de dezastruos.

Spectacolul urma să înceapă în salonul încăpător al navei, unde exista o scenă destul de mare, decorată cu panglici aurii şi cortine grele de catifea roşie. Pereţii salonului erau acoperiţi cu picturi deocheate, iar de tavanul înalt atârnau candelabre grele de cristal, ce înfăţişau amoraşi în diverse poziţii. Restul era ocupat cu rânduri de scaune îmbrăcate tot în catifea roşie, iar Emma şi Tess constatară

că aveau locuri chiar în primul rând din faţa scenei.

— Locuri în primul rând, se umflă Emma în pene. Ţi-am spus eu că Roderick mă place!

Tess îşi muşcă buzele. Chiar dacă domnul Waltam fusese amabil şi-i reparase roata de la bicicletă, asta nu însemna nimic, doar petrecuse noaptea cu Derora, ceva de care era mai bine să se ţină cont.

— Emma, e actor, rosti ea, încercând să n-o lase pe Emma să cadă prea tare pradă admiraţiei. Actorii nu sunt oameni pe care să te poţi baza, ştii?

— Nu, nu ştiu, izbucni Emma. N-am mai cunoscut vreun alt actor înaintea lui. Tu ai mai cunoscut vreun actor?

Luminile din sală începuseră să se stingă.

— Da, răspunse Tess, după o clipă de ezitare. Mama era actriţă în St. Louis.

Emma o privea cu gura căscată.

— Cum? şuieră ea. Tess Bishop, asta e ceva ce nu mi-ai povestit niciodată!

— Sunt multe lucruri de care nu ţi-am povestit, şopti Tess. Acum Însă taci că începe spectacolul!

Şi ce minune de spectacol! începu cu un număr plin de culoare, în care actorii de pe

scenă cântau şi dansau, în timp ce o orchestră mică aşezată în balconul din spatele scenei îi acompania. Personajul principal era, bineînţeles, Roderick Waltam. Cânta bine şi cu vocea şi la banjo, cu chipul vopsit în negru, în timp ce în jurul lui dansau mai multe fete.

Urmă apoi un număr parizian de dans, cu alţi dansatori, căci cei de dinainte n-ar fi avut răgazul necesar să se schimbe şi să-şi dea jos machiajul, apoi veni un omuleţ într-un costum cadrilat care se apucă să spună glume, multe dintre ele făcându-le pe doamne să se indigneze, în timp ce domnii râdeau în hohote.

După numărul comic, pe scenă apăru o femeie, îmbrăcată într-o rochie de catifea şi cu perle în păr. O înfăţişa pe Anne Boleyn, închisă în Turnul Londrei, înfruntând execuţia iminentă cu multă demnitate. Felul în care interpretă personajul aduse lacrimi în ochii tuturor.

Regina osândită fu de trei ori chemată la rampă, în aplauzele spectatorilor. Încă mai vorbeau despre ea, atunci când reapăru Roderick, ca să cânte o serie de balade irlandeze.

Glasul său de tenor era minunat, şi, după

o privire aruncată Emmei, Tess era convinsă că dacă vasul mai stătea mult timp în port, aveau să apară necazuri serioase.

La final se aprinseră luminile în tunetul aplauzelor, ceea ce arăta că spectacolul se terminase. Tess aplauda şi ea, dar cu jumătate de entuziasm, privind-o pe Emma, nu pe actorii care se înclinau în faţa publicului. Se hotărâse să-i spună de Roderick Waltam şi de mătuşa sa, când pe umăr i se aşeză deodată o mână grea.

Tess se întoarse iritată şi dădu cu ochii de domnul Wilcox, muncitorul, care stătea la pensiune.

— Domnişoară Bishop, începu el, retrăgându-şi mâna deodată, gândind că nu se cădea să continue s-o atingă. Domnişoară, am *un* mesaj de la Juniper. Spune să veniţi iute acasă, pentru că doamna Beauchamp a avut un accident şi întreabă de dumneavoastră.

Tess sări în picioare.

— Cât de rău s-a accidentat, domnule Wilcox?

Ce anume i s-a întâmplat?

Simpatia înmuie trăsăturile aspre ale muncitorului.

— Nu cred că e ceva grav, domnişoară,

mai multă agitaţie decât ar fi fost nevoie, după părerea mea. Din ce am înţeles, doamna Beauchamp a căzut pe scări şi şi-a scrântit glezna.

Deşi o antipatiza pe mătuşa Derora, Tess în acel moment chiar îşi făcea griji pentru ea.

— Haide, plecăm chiar acum, îi zise Emmei, prinzând-o de braţ.

Emma însă alese exact acel moment să se arate încăpăţânată.

— Eu nu plec nicăieri. Mai stau aici.

— Emma Hamilton, n-am timp acum să stau şi să mă cert cu tine! Ori vii cu mine, ori îi trimit vorbă tatălui tău că eşti aici!

Emma îşi încrucişă braţele la piept.

— N-ai decât să faci cum crezi, Tess Bishop, am şaptesprezece ani şi sunt capabilă să-mi port şi singură de grijă. Dacă-i spui ceva tatălui meu, atunci nu te aştepta să mai fim prietene vreodată!

Tess nu avea nici timp şi nici răbdare să se j mai tocmească cu Emma, dar nici nu dorea să-şi; piardă singura prietenă pe care o avea.

— Promite-mi că o să stai departe de actorul ăla! mai zise ea înainte s-o pornească pe urmele domnul Wilcox prin

mulţimea de oameni ce se înghesuia să iasă din salon. Nu reuşise să-i smulgă nicio promisiune, aşa că se rugă în gând s-o aibă cerul în pază.

Derora era palidă şi avea dureri, iar glezna umflată stătea cocoţată pe un maldăr de perne. Când o văzu pe Tess, îi ceru lui Juniper să le lase singure.

— Te simţi mai bine? întrebă Tess, așezându-se lângă patul în care zăcea mătuşa ei, precum o regină bolnavă. Ce naiba s-a întâmplat?

— M-am împiedicat pe scări şi am căzut, rosti Derora pe un ton afectat. Din păcate nici că se putea nimeri într-un moment mai prost.

Din punctul de vedere al lui Tess, nu exista niciodată un moment bun să facă cineva o tumbă pe scări, dar preferă să tacă.

— Cum pot să te ajut? întrebă ea.

Derora zâmbi şi prinse o mână a lui Tess între palmele ei fierbinţi.

— Scumpa mea, uneori sunt prea dură cu tine, deşi n-o meriţi.

Tess nu spuse nimic, ci rămase în aşteptare, fără să-şi retragă mâna dintre palmele Derorei. Oare venise vreo veste de

la spitalul din Portland? Oare Derora încerca s-o pregătească pentru veşti rele despre mama ei?

În acel moment mătuşa îi eliberă mâna şi se întoarse să ia o gazetă împăturită din pat.

— Nu am de ales şi trebuie să-ţi cer ajutorul, Tess. La mijloc e vorba de cinci mii de dolari şi timpul ne presează rău, sunt convinsă că este doar o chestiune de ore sau zile până altcineva va vedea anunţul ăsta.

Tess luă gazeta nedumerită, ca apoi să icnească plină de uimire:

— Joel! Ăsta e Joel Shiloh! rosti ea, în timp ce studia portretul din anunţ.

— Deci am avut dreptate, oftă Derora. Mi-era teamă să nu mă fi înşelat.

Tess citi cu inima îndoită tot anunţul. Deci avusese dreptate, Joel nu era deloc Joel. Era un Corbin. Numele încrustat pe coperta Bibliei din căruţă îi răsări deodată în minte. Keith Corbin.

Se lăsă să cadă greoaie pe scaunul de lângă patul Derorei, în timp ce inima-i bubuia în piept. De ce minţise oare în privinţa numelui său? De ce se ascundea de propria-i familie? Mai important, de ce îl

căutau cu atâta insistenţă, fiind gata să ofere o sumă exorbitantă de bani doar pentru a afla pe unde era?

— Avem nevoie de banii ăştia, Tess, rosti Derora pe un ton ferm. Sinceră să fiu, n-avusesem de gând să-i împart cu cineva, însă acum am nevoie de ajutorul tău.

Tess tremura toată, cu gazeta în poală şi cu mâinile strânse deasupra ei.

— Ai… ai de gând să ceri recompensa?

— Normal! Cinci mii de dolari reprezintă o sumă foarte frumoasă. Gândeşte-te numai ce fel de îngrijire medicală îi poţi oferi mamei tale cu partea ta de bani. Ai putea chiar să te stabileşti în Portland, să-ţi găseşti ceva de lucru acolo ca să poţi fi alături de ea…

— Dar Joel probabil că are el motivele lui pentru care se ascunde de aceşti oameni, nu putem să…

— Ce-mi pasă mie de motivele lui? Aş putea să plec din oraşul ăsta amărât, să scap de pensiune, as putea să călătoresc şi să-mi refac viaţa.

Tess lăsă capul în jos. Derora plătise pentru îngrijirea surorii ei în tot acest timp şi-i dăduse şi ei un salariu decent. Ce s-ar fi ales de Olivia dacă Derora n-ar fi trimis bani

lunar la spital?

— Atunci… partea mea ar fi suficientă ca să plătesc mai departe pentru îngrijirea mamei?

— O să-ţi dau jumătate din bani, Tess. Două mii cinci sute de dolari o să-i ajungă multă vreme de acum încolo, başca ar ajunge şi pentru tine să te instalezi frumos în Portland.

Tess nu ştia ce să facă. Ce alegere mai era şi asta? Ori îşi abandona mama lăsând-o în voia soartei, ori îl vindea pe primul bărbat pe care-l iubise vreodată. Oho, da, îl iubea pe Keith Corbin, îl iubea cu adevărat. Fără speranţă. Bănuia că se îndrăgostise de el din prima clipă în care îl văzuse.

— Ce anume vrei să fac eu? întrebă Tess.

— Foarte simplu, te duci chiar acum la oficiul telegrafic şi-i forţezi să-l deschidă cât să-i trimiţi o telegramă acestui Adam Corbin. N-o să treacă mult timp până când altcineva o să vadă anunţul şi o să-l recunoască pe amicul nostru Joel.

— Dar dacă familia lui Keith vrea să-i facă rău…

— Asta e problema lui, nu a mea, oftă Derora sâcâită. Fă aşa cum îţi spun eu, Tess, de dragul mamei tale şi al meu.

Tess se ridică de pe scaun, cu ziarul în mână, îndreptându-se orbeşte spre uşă. Ultima dată când îşi vizitase mama, cu aproape un an în urmă, Olivia nici măcar n-o recunoscuse. Nu făcuse altceva decât să privească în gol, de altfel era incapabilă să se hrănească singură, să vorbească sau să asculte măcar ceea ce i se spunea. Cum ar fi putut ea să supravieţuiască în afara acelui spital, în lumea reală?

— Grăbeşte-te! o îmboldi Derora, în timp ce Tess ieşea pe veranda îngustă. Era întuneric, iar broaştele şi greierii îşi începuseră concertul de noapte.

Tess se duse glonţ la grajd de unde îşi scoase bicicleta, puse gazeta în coşul de răchită fixat pe ghidon şi se gândi la ce mesaj avea de transmis. Trebuia să bată în uşa oficiului telegrafic până îi răspundea cineva, apoi trebuia să trimită mesajul…

Când scoase bicicleta în drum, avea fata scăldată în lacrimi. Poate din acest motiv Tess o luă pe drumul greşit, poate de aceea ieşi din oraş în direcţia în care negustorul îşi ridicase tabăra.

Era foarte târziu, iar el stătea încă în faţa focului, cu pălăria pusă alături.

— Domnule Corbin!

Umerii largi se încordară deodată, atunci când el întoarse încet capul spre ea. Oare tresărise din cauza apariţiei ei neaşteptate acolo, sau pentru că îi rostise numele real? Tess nu ştia şi nici nu-i păsa.

Joel, ba nu, trebuia să-şi amintească acum că numele lui era Keith, se ridică şi se apropie de ea.

— Ce cauţi aici? se răsti el, fără ca Tess să-şi dea seama dacă era furios sau numai surprins.

Lacrimile îndelung reţinute în timpul drumului începură să şiroiască din nou pe obraji. Fără o vorbă, Tess îi întinse gazeta.

— La şi citeşte singur.

Keith luă gazeta şi, aplecându-se spre lumina flăcărilor, citi anunţul cu litere de-o şchiopă. Apoi începu să blesteme.

— Mătuşa m-a trimis să le dau de ştire alor tăi, îşi doreşte foarte tare banii ăia…

El rămase nemişcat.

— Iar tu ai tras-o pe sfoară. Pentru mine. De ce ai făcut una ca asta, Tess?

Tess încercă să-şi şteargă obrajii uzi, dar de pomană, pentru că lacrimile continuau să curgă şiroaie.

— Nu ştiu, răspunse ea în cele din urmă. Să mă ajute Dumnezeu, dar chiar nu ştiu.

Mama mea… biata mea mamă…

Keith o trase aproape şi o ţinu în braţe ca pe un copil.

— Ce e cu mama ta, Năsturaș? o întrebă el. Ce e cu ea?

Tess însă nu-i putu răspunde.

CAPITOLUL 5

Îi trebuiră doar câteva minute ca să-şi strângă tigaia şi oala în care-şi pregătise cina, să înhame catârul şi să stingă focul. În timpul acelor minute Keith Corbin îşi blestemă fraţii pentru care ar fi fost gata să moară. Amândoi erau oameni deştepţi, nu se putea să nu intuiască măcar, că în momentul în care avea să fie pregătit, intenţiona să se întoarcă la ei. Până atunci de ce nu puteau să-l lase în plata Domnului?

Se opri o clipă, conştient de prezenţa lui Tess acolo. De fapt, era foarte sensibil la prezenţa ei, mai mult decât cu orice altă femeie, vreodată. Îl aştepta lângă căruţă, scăldată în lumina lunii ce o făcea să semene cu un înger.

— Vreau să vin şi eu cu tine, rosti ea deodată.

Keith, care verifica hamurile, înţepeni cu palma pe blana animalului.

— Nici vorbă.

— Nu mă mai pot întoarce, insistă ea. Mătuşa vrea recompensa aceea. Şi imediat ce-o să-şi dea seama că am trădat-o o să mă arunce în stradă.

N-o să am nimic de lucru şi mama… mama o să…

Keith se întoarse spre copila aceea, blestemându-şi iar fraţii. Acum trebuia să-i lase să-l găsească. Şi când va da cu ochii de ei, o să le rupă gâturile!

Se gândi cu un zâmbet că Adam şi Jeff ar fi meritat să plătească cinci mii de dolari doar ca să-şi ia bătaie.

— Povesteşte-mi despre mama ta, o îmboldi el.

Tess reuşise să-şi revină, umerii erau drepţi, iar bărbia se ridicase. Cum nu-şi luase nicio haină peste rochia de stambă, în acel moment îşi freca braţele dezgolite, încercând să se încălzească.

— A fost actriţă la St. Louis. Şi amanta unui om pe nume Asa Thatcher, un avocat. Foarte bogat şi cu mult succes. Tess se opri din vorbă şi chipul i se înăspri deodată.

Keith observă chiar şi pe întunericul acela fulgerul de mânie care-i trecu prin ochii verzi-căprui. Într-o zi, domnul Thatcher, da,

dacă te întrebi acela e tatăl meu, s-a decis că nu ne mai vroia, nici pe mama, nici pe mine. Asa că a trimis oameni care să ne arunce din casă, iar noi am venit aici pentru că nu aveam unele altundeva să mergem. Mama era tânără şi foarte frumoasă, ar fi putut continua să profeseze ca actriţă şi ar fi putut să-şi găsească un soţ, sau măcar un alt iubit, numai că n-a fost aşa. A început să se piardă pe sine aşa de mult, încât într-o zi eu şi cu mătuşa Derora a trebuit s-o internăm la spitalul ăsta din Portland.

Keith se simţi scuturat de un fior, gândindu-se la propria lui mamă, atât de frumoasă şi cu prezenţă de spirit şi cu opiniile sale politice extrem de avansate. Încercă să şi-o imagineze pe Katherine Corbin într-un azil şi eşuă lamentabil.

— Şi acum e tot acolo? o întrebă el răguşit.

Tess încuviinţă tristă. Tremura toată, drept pentru care Keith se duse în spatele căruţei de unde se întoarse cu o haină groasă pentru ea. Arăta ca un pui de bogdaproste cu haina aceea uriaşă pe umeri.

Nu-i spusese că riscase bunăstarea mamei ei ca să-l ajute pe el, dar nici nu era nevoie

s-o facă. Se gândi din nou s-o conducă chiar el spre oficiul telegrafic şi apoi să stea să-şi aştepte fraţii să apară. Iar atunci…

Nu, nu prea îi convenea ideea aceea, totul era ca un joc de şah. Dacă-i lăsa să-l găsească, ar fi fost ca şi cum şi-ar fi predat regele, şah-mat dintr-o dată. L-ar fi lăsat să câştige prea uşor. Iar dacă plăteau cinci mii de dolari pentru asta, nu era nicio alinare, pentru ei ar fi fost doar nişte bani de buzunar. Chiar dacă le zdrobea nasurile aristocratice, ceea ce i-ai fi plăcut tare mult, tot ar fi pus gheara pe frăţiorul lor pierdut. Deci asta n-ar fi fost tocmai o soluţie bună.

În plus trebuia să se gândească şi la această copilă a lunii. Ca să-l ajute pe el, sacrificase totul. Cum s-o mai trimită înapoi să suporte mânia mătușii ei şi apoi să mai trăiască cu el însuşi?

În afară de asta, îşi zise în sinea lui, dacă era să fie cinstit, gândul de a călători alături de ea i se părea din cale afară de atrăgător. De când plecase de la pensiune nu făcuse altceva decât să se gândească la ea. Şi s-o dorească.

Oare ea era conştientă de ceea ce avea să se petreacă dacă o porneau singuri la drum? Oare simţise cât de mult o dorea?

— Mă iei sau nu cu tine? insistă ea, cu bărbia ridicată a sfidare.

Keith îşi aminti că ea singură îi spusese că era o adeptă a dragostei libere, ba chiar că o şi practica. Probabil că mai avusese şi alţi bărbaţi înaintea lui, tot aşa cum urma să mai aibă alţii şi după el. Atunci de ce să nu profite de plăcerile pe care trupul ei proaspăt le promitea?

Amestecată cu valurile încinse de dorinţă era mânia, fiind conştient de faptul că n-avea să fie nici primul şi nici ultimul bărbat care va profita de ea.

— O să te duc la Portland, se trezi el vorbind deodată. Oricum trebuie să ajung acolo după provizii.

Obrajii lui Tess se colorară deodată, ca apoi să se albească iar.

— Aparatul meu de fotografiat! rosti ea deodată. Mi-am lăsat aparatul în cameră şi…

— O să mergem după el, se oferi Keith, spre marea sa surprindere, după care îi puse bicicleta aceea ridicolă în spate, iar pe ea o ajută să urce pe capră.

— Dar mătuşa mea…

— E târziu, la ora asta mai mult ca sigur că doarme. Tu mergi şi-ţi iei aparatul acela

şi ce alte lucruri mai vrei, după care plecăm la drum.

Portland. Era nebun de legat? De ce din toate locurile de pe lumea asta, el se oferise s-o ducă la Portland? Dacă apărea acolo era ca şi cum s-ar fi dus direct acasă!

Dar Keith ştia prea bine de ce o ducea pe Tess acolo, într-un loc în care familia lui era bine cunoscută. Trebuia să rişte să piardă jocul cu fraţii lui pentru că şi Tess la rândul ei sacrificase totul pentru el. Iar mama ei era acolo.

Ajunseră la pensiune în mai puţin de un ceas şi, după cum se aşteptase, totul era scufundat în întuneric. Cu toate astea, Tess părea să ezite şi era foarte speriată.

— Sigur că de acum a intrat la bănuieli, rosti ea, frământându-şi mâinile pe sub haina lui Keith. E limpede că se aştepta ca eu să stau după un răspuns din partea familiei tale şi apoi să mă întorc la ea.

— Vrei să vin cu tine, Tess? rosti el pe negândite, evident.

Ea scutură din cap, îşi muşcă buzele, apoi sări din căruţă.

— O să mă aştepţi?

Keith se simţi de-a dreptul insultat de acea întrebare. Maxilarul i se încordă şi-i

răspunse printre dinţii încleştaţi:

— Da, la naiba!

Tess mai ezită o clipă, apoi fugi pe aleea din faţa casei şi dispăru în întunericul de dinăuntru ca o fantomă, fără să facă un zgomot cât de mic.

Ajunsă în camera ei, Tess privi pe geam şi văzu că la mătuşa ei în cameră lumina era încă aprinsă, aşa cum se temuse din capul locului. Derora aştepta un semn de la nepoata sa, bănuind probabil că Tess o trădase.

N-avea timp să stea să-şi strângă toate hainele, așa că Tess îndrăzni să umple doar o valiză mică cu câteva obiecte de lenjerie, o cămaşa de noapte şi două rochii obişnuite, pe care le purta la treabă, plus câteva fotografii, cea cu Keith lângă căruţă, una cu mama ei şi una cu Emma.

Emma! Unde naiba era Emma? Ar fi trebuit să petreacă noaptea acolo, îşi aminti Tess deodată, iar spectacolul se terminase de ore bune. Pe unde umbla maimuţica aceea prostuţă? Doamne, fă să nu fie cu Roderick Waltam! suspină ea în gând.

Tess oftă şi cu aparatul de fotografiat sub braţ şi cu valiza în cealaltă mână, ieşi din cameră şi coborî cu atenţie pe scări. Mai

mult ca sigur că Emma o fi avut bunul simţ să se ducă la ea acasă. Nu venise la pensiune pentru că era supărată pe Tess, deci asta era, aşa ar fi trebuit să fie.

Joel… nu, Keith, o aştepta în acelaşi loc în care-l lăsase. Tess se simţi cuprinsă de nerăbdare, de abia aştepta să plece în acea aventură alături de el. Ceea ce era un pic ciudat, ţinând cont că totul se petrecuse în mare grabă.

El îi vârî lucrurile sub capră şi apoi o ajută şi pe ea să urce pe locul de lângă el, cu aceeaşi expresie de nerăbdare.

— Eşti gata? o întrebă el zâmbind.

— Păi mai am de ales? i-o întoarse ea, nerăbdătoare să se vadă o dată plecată la drum.

— Bănuiesc că nu, veni răspunsul lui.

După ce ieşiră din oraş, Keith se opri o singură dată, cât să aprindă felinarele de pe laturile căruţei, apoi o porniră direct spre Portland.

Tess se simţi deodată răpusă de oboseală, în timp ce se uita la cerculeţele mişcătoare de lumină de pe marginile căruţei. Fără ca măcar să-şi dea seama, îşi sprijini capul de umărul solid al negustorului şi adormi.

Pe Emma o deranja cumplit modul în care

ochii lui Roderick cercetau neliniştiţi salonul.

Părea să nu asculte nimic din ceea ce-i povestea ea.

— Am fost căsătorită cu un elefant timp de trei ani, rosti ea deodată. Am fost foarte fericiţi împreună.

— Foarte frumos, murmură Roderick, părând cumva mânios şi dezamăgit în acelaşi timp.

Desigur, cerceta salonul în căutarea lui Tess. Emma era obişnuită cu asta, bărbaţii îi dădeau atenţie doar ca să se poată apropia după aceea de prietena ei, dar se cam săturase de treaba asta. Poate că nu era la fel de drăguţă ca Tess şi nici la fel de isteaţă, însă avea sâni mai mari şi coapse mai voluptoase şi niciodată nu fusese văzută de cineva cu pletele în vânt, ca o dezmăţată. Într-o zi avea să fie o nevastă foarte bună pentru un bărbat cumsecade.

Ca acela din faţa ei, de exemplu. Emma îşi putea imagina cum ar fi fost să călătorească alături de el, să aibă grijă de hainele lui, să-l ajute să-şi înveţe replicile şi versurile cântecelor noi.

— Tess a plecat, rosti, privind apoi reacţia lui Roderick cu o satisfacţie amară. Ea şi

negustorul acela au plănuit să fugă împreună în seara asta, ştiai?

Roderick era la fel de alb la faţă precum urna de alabastru pe care mama ei o ţinea pe şemineu.

— Nu, răspunse el răguşit, n-am ştiut.

Emma zâmbi. Tess avea s-o ucidă pentru o asemenea minciună, dar asta se va întâmpla mâine sau în altă zi, nu?

— Cam aşa e tradiţia în familia ei, continua ea cu minciunile, fără să se simtă deloc ruşinată. Nu mai aveau timp de pierdut, dacă mă înţelegi!

— Dar nu părea să fie…

— Poate că nu se vedea încă, dar nu mai era timp de pierdut.

— Dumnezeule, rosti Roderick, care imediat după aceea îşi recompuse masca zâmbitoare, un proces absolut fascinant de urmărit. Cu umerii drepţi, zâmbetul pe buze şi culoarea la loc în obraji, întrebă deodată foarte interesat:

— Şi cum spuneai că te cheamă?

Emma era mai mult decât încântată să-i spună.

Când aproape se crăpă de ziua, se opriră şi ei. Încă departe de Portland, după calculele lui Keith mai aveau vreo două zile

bune de mers până acolo, se aflau de bine de rău la o distanţă sigură de Simpkinsville.

Tess dormea dusă. Se foi uşor atunci când Keith o ridică de pe capră şi o duse în spate, dar nu se trezi. Acolo o puse cu grijă în patul său îngust şi se luptă cu pătura s-o scoată de sub ea şi s-o învelească cât de cât.

Privind în jos spre ea, nu putea să creadă că avea în faţă o femeie care practica amorul liber. Părea aşa de mică şi de inocentă, atât de vulnerabilă.

Keith coborî din căruţă cu o grabă caraghioasă, ştiind că era inevitabil să nu facă dragoste cu Tess Bishop, era convins că urma să se întâmple şi încă foarte curând. Dar deocamdată, voia s-o lase să doarmă în voie. Prefera să continue să creadă că era exact ceea ce părea a fi.

Făcu un foc bun, după care deshămă catârul şi-l legă de un copac din apropiere unde se găsea iarbă proaspătă din belşug, apoi aduse apă rece dintr-un pârâu din apropiere şi desfăcu merindea pe care o avea în căruţă.

Tocmai fierbea cafeaua când apăru şi Tess, încă adormită şi îmbujorată, exact ca un copil. Rochia de stambă era boţită, iar părul răvăşit îi vălurea pe umeri până la

talie.

Te iubesc, gândi el deodată. Dar după aceea încercă să se controleze. Nu, nu o iubesc pe ea, încă o iubesc pe Amelie, îşi zise singur. O s-o iubesc mereu pe Amelie.

— Neaţa! rosti ea căscând şi punând o mână la gură. Unde suntem?

Colţurile gurii lui tresăriră uşor. Ştia că lăsase impresia unui om destul de sever, dar pe dinăuntru se simţea inundat de un soi de veselie de-a dreptul isterică.

— Oregon, îi răspunse fără chef.

Se părea că ea făcea parte din categoria aceea de oameni care nu se trezeau foarte bine dispuşi.

— Asta ştiu şi eu, se oţărî ea, aşezându-se pe lemnul mare pe care el îl pregătise pentru ea chiar lângă foc. Voiam să ştiu cât de departe suntem de Portland.

— Două zile, după care adăugă cu o urmă de răutate, şi două nopţi.

Tess roşi şi-şi coborî privirea, fără să mai spună nimic.

— Chiar practici amorul liber, Tess? se interesă el, fără să ştie ce anume îl îmboldise să scoată aşa ceva pe gură.

Tess îi întâlni privirea, roşie ca focul la faţă.

— Da, rosti încăpăţânată.

— Eu unul cred că minţi, o îmboldi el, încercând să-şi dea seama de adevăr. Ce naiba-l împinsese să deschidă asemenea discuţie?

Lui Tess îi tremura buza de jos şi şi-o muscă pentru a ascunde acest lucru. Şi ea ştia la fel de bine ca şi el ce urma să se petreacă între ei, numai că lui Keith i se părea că era un pic speriată de acest gând. Sau poate că lui îi lipsea ceva, poate că nu-l considera la fel de atrăgător precum ceilalţi iubiţi pe care-i avusese.

Gândul acesta începu să-l sâcâie foarte rău.

— Ei bine? o îmboldi el iar.

Ea-și feri privirea.

— N-am chef de discuţii acum. Mi-e foame.

Keith se ridică, bucuros că avea ceva de făcut şi se întoarse cu o pâine tare şi câteva mere veştede.

Tess strâmbă din nas, înainte să se fi putut controla.

— La ce te-ai fi aşteptat, la ouă cu şuncă? se supără el. Bun venit în viaţa de nomad.

Tess se strâmbă la el, dar îşi mâncă partea de pâine şi un măr cu mare poftă. După ce

termină de mâncat, dispăru în tufişurile de lângă pârâu o bună bucată de vreme, în timp ce Keith se plimba de colo-colo, încercând să nu plece în căutarea ei.

Tess reveni cu faţa încă umedă şi îmbujorată, după ce se spălase în pârâu, şi cu părul îngrijit prins la spate.

Keith se uită o clipă urât la ea, apoi se apropie şi din două mişcări precise, îi desfăcu părul care se revărsă pe umeri într-o cascadă de bucle frumoase, mirosind tot a aer proaspăt, a lemn ars şi a săpun de casă.

I se păru aproape natural să o sărute, cu grijă la început şi apoi din ce în ce mai flămând, lăsând să i se ghicească pasiunea care-l mistuia. Tess se clătină un pic, dar Keith nu-şi dădea seama dacă nu cumva el era cel nesigur pe picioare.

Tess era copleşită de valul de emoţii şi de senzaţii, care-i făceau genunchii să tremure nesiguri. Atunci când Keith se opri avu sentimentul că lumea se oprise în loc, iar el îi smulsese o bucată din suflet.

— Doamne Dumnezeule! şopti ea sfârşită.

— Asa ziceam şi eu, încuviinţă el, după care, fără să mai piardă nicio clipă, o luă în braţe ca pe un trofeu şi se urcă cu ea în căruţă, fără ca Tess să ştie cum de izbutise

una ca asta. Dar ea de abia mai era în stare să respire, necum să mai şi gândească.

În interior era întuneric, aşa că Keith aprinse o lampă şi trase de marginile coviltirului în acelaşi timp.

Tess era sincer înspăimântată, deşi pe de altă parte simţea că pentru aşa ceva fusese născută, în pofida faptului că fusese crescută într-un cămin neconvenţional, alături de actorii care erau oaspeţi nelipsiţi în casa Oliviei, în pofida romanelor franţuzeşti picante pe care se apucase să le citească încă de la o vârstă fragedă, habar nu avea la ce să se aştepte, exceptând nişte linii generale.

Keith se apropie de ea cu blândeţe, îşi vârî degetele în părul ei şi o sărută din nou, de această dată mai tandru.

— Tess, îi şopti el delicat. Tess…

Ea se cutremură deodată în braţele lui, dorindu-și să se ofere, dar neştiind ce anume să facă. Atunci când degetele lui dibace începură să-i desfacă năstureii de la rochie, lăsă capul pe spate în semn de încuviinţare.

— Tess? îi zise el din nou, cerându-i astfel permisiunea.

— Da, şopti ea. Da, te rog!

Keith îi desfăcu rochia, sau poate că era Joel? Nu-şi mai amintea. În momentul acela el era ocupat să-i dea deoparte furoul, scoţând la iveală sânii pe care niciun alt bărbat nu îndrăznise să-i atingă.

— Deschide ochii, îi ceru el răguşit.

Tess se supuse poruncii, dar părea ameţită, aproape incapabilă să-şi focalizeze privirea pe un singur punct.

— Eşti tare frumoasă, Tess. Tu ai idee cât eşti de frumoasă?

Cuvintele şoptite atât de încet, mai degrabă adânciră transa în care se afla. Tess se dezechilibră de tot şi îi fu recunoscătoare atunci când braţele lui o prinseră şi o aşezară cu grijă pe patul acela îngust.

— Ştii? insistă el, cu buzele aproape de sânul dezgolit.

Tess îi simţea răsuflarea fierbinte pe sfârcul micuţ care parcă se transformase în piatră. Nu se simţea în stare să vorbească, aştepta doar cu răsuflarea tăiată să vadă ce avea să i se întâmple mai departe. Reuşi doar să geamă uşor.

Keith chicoti şi se concentră asupra sânului ei, mușcându-i cu blândețe sfârcul.

Tess se cutremură toată de plăcere şi-şi

înfipse mâinile în părul lui auriu, trăgându-l mai aproape. Nici măcar nu mai vedea nimic în jur, deşi ar fi jurat că avea ochii deschişi.

— Joel… Joel…

El încă era preocupat să-i necăjească sfârcul, trăgând uşor cu dinţii de el.

— Keith, o corectă el. Vrei să mă opresc, Tess?

— N… nu…

Keith îşi întoarse atunci atenţia spre celălalt sân, înconjurându-i sfârcul tare cu limba.

Tess începu să vadă steluţe argintii în faţa ochilor, făcând-o să se întrebe ameţită dacă erau aievea acolo, sau veneau de undeva de dinăuntrul ei, făcând-o să geamă.

El îi scoase atunci cu totul rochia şi furoul şi pantalonaşii dantelaţi, iar Tess era cumva conştientă de tot ce i se întâmpla, dar parcă asista la spectacol şi nu era ea cea din pat. Imediat după aceea îl văzu şi pe el gol, de parcă hainele i se dizolvaseră cumva în întunericul din căruţă.

— Ia-mă, izbuti ea să îngaime cu greutate.

— Încă nu, veni răspunsul lui.

Tess îl simţi cum aluneca în jos pe trupul ei, sărutând-o ici şi colo, căutând locurile cu

piele delicată.

Îi găsi apoi şi centrul feminităţii şi, cu un sărut îl făcu să se trezească deodată la viaţă. Tess gemu sonor, iar el începu să o mângâie delicat, în timp ce gura lui continua să-i ofere o plăcere de neimaginat până atunci pentru ea, care o făcea să j se zvârcolească.

El era de acum iubitul ei, cel care îi oferea un dulce chin, făcând-o să-şi unduiască coapsele în căutarea unei dulci eliberări. Continuă să o sărute şi s-o dezmierde până când Tess simţi cum se clădea în interiorul ei o adevărată explozie de senzaţii, care o lăsară vlăguită atunci când se eliberă deodată, transformând-o pentru totdeauna.

Degetele ei nu mai aveau pic de putere, respiraţia îi era precipitată şi toată pielea i se umezise de transpiraţie. El o muşcă uşor de interiorul coapsei, apoi se ridică deasupra ei şi o sărută cu pasiune.

Apoi o pătrunse deodată, dintr-o singură mişcare fluidă, făcând-o să ţipe din cauza unei dureri orbitoare şi neaşteptate.

Keith încremeni deasupra ei, cu ochii aprinşi de pasiune, şoc şi o undă de mânie. În secunda în care încercă să se retragă, ea se agăţă cu toată forţa de el, începând să-şi

unduiască şoldurile. Instinctul îi spunea să nu cumva să-i permită să se îndepărteze de ea.

Geamătul pe care-l obţinu din partea lui îi spuse că se afla pe drumul cel bun. Keith, cu ochii închişi şi capul lăsat pe spate, murmură încetişor:

— Eşti… o… mincinoasă…

Tess zâmbi încântată. Acum al ei era. Îl putea controla la fel de uşor precum o controlase şi el pe ea cu numai câteva secunde mai devreme. Durerea dispăruse, fiind înlocuită de o senzaţie de plăcere, aşa că Tess continuă să se mişte sub el.

— Dumnezeule! murmură ei, cu chipul încordat din cauză că încerca să-şi nege dorinţele trupului. Tess…

Ea continua să se mişte la fel de unduios, ghidată de instinct şi de propria-i plăcere. Spre deliciul ei, începu şi el să se mişte la unison cu ea, făcând-o să-şi dorească să-l simtă şi mai bine, ceva ce nu anticipase mai devreme.

Trupurile lor încolăcite păreau să năzuiască să ajungă în acel punct luminos, din care izvora eliberarea minunată. Triumful lui Tess veni pe neaşteptate, brutal, făcând-o să-i ţipe numele:

— Joel!

O clipă mai târziu veni şi eliberarea lui, magnifică, făcându-i trupul să se încordeze tot, ca apoi să geamă violent şi să se cutremure, umplând-o cu sămânţa lui fierbinte. Numai că numele care-i scăpă de pe buze, nu era numele ei. Părea să fi murmurat „Emily”.

Toată bucuria şi tandreţea de mai devreme dispărură, sfâşiate cu brutalitate. Ochii lui Tess se umplură cu lacrimi fierbinţi care o orbeau.

El rămăsese nemişcat deasupra ei, vlăguit şi cu respiraţia întretăiată. Dar Tess putea simţi furia ce clocotea deja înăuntrul lui.

Ar fi vrut să ţipe şi să-i spună cât de mult îl ura, dar era incapabilă să şi respire, iar durerea o sfâşia pe dinăuntru.

În cele din urmă Keith găsi puterea să se retragă din ea şi să se ridice, chiar dacă de abia respira şi era transpirat tot. Fără să se mai uite la Tess, sau să-i adreseze măcar un cuvânt, se întoarse cu spatele şi prinse să se îmbrace.

Îşi puse la repezeală pantalonii, ciorapii şi apoi îşi încălţă cizmele, după care trase cămaşa pe el cu furie, gata-gata s-o rupă. Tess părea incapabilă să se mişte sau să

vorbească.

După ce-și încheie nasturii de la cămaşă, Keith se întoarse spre ea, cu ochii lucind de mânie de abia reţinută, de parcă şi-ar fi dorit ca Tess să dispară deodată din faţa lui.

Cum nu mai suporta să vadă acea expresie pe chipul lui, Tess îşi coborî privirea spre pieptul puternic pe care se odihnea pe un lanţ o verighetă de aur! Căsătorit! Doamne Dumnezeule mare, era însurat!

Deodată, Tess îşi regăsi glasul.

— Nemernic ce eşti! strigă spre el, ridicându-se din pat şi căutându-şi hainele ce fuseseră aruncate pe jos. Se îmbrăcă grăbită, cu mişcări stângace.

Keith rămăsese nemişcat, cu mâinile în şolduri, cu cămaşa încă desfăcută pe piept şi cu verigheta la vedere, privind-o pe Tess rece şi dispreţuitor cum se agita pe lângă el.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? şuieră ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Cum ai putut?

Dispreţul lui era aproape tangibil în spaţiul acela strâmt.

— Cum am putut să… ce? îi zise el răguşit.

Tess simţea cum îi clănţăneau dinţii în gură, deşi nu simţea frigul, era tot încinsă.

Şi se simţea dezgustată, ruşinată, îndurerată.

— Cum de ai putut să-ţi trădezi soţia? suspină ea, îngrozită de ceea ce făcuse, de ceea ce făcuseră împreună.

— Soţia mea a murit, răspunse el aproape cu ură, după care coborî din căruţă, lăsând-o singură cu durerea ei.

Tess renunţă să mai încerce să se îmbrace, să mai gândească, să mai înţeleagă ceva. Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să hohotească.

Chiar şi aşa, îl auzi pe Keith afară cum se lăsa pradă proprie-i furii. Bietul catâr nechează la rândul lui, speriat. Keith înjură de mama focului, după care ceva metalic se lovi cu putere de marginea căruţei.

Tess ar fi putut jura că era ligheanul. Acelaşi pe care nebunul îl azvârlise spre Dumnezeu, cu numai două zile în urmă. Era singură cu un descreierat, pe un drum lăturalnic şi nu mai exista cale de întoarcere.

Gândindu-se că se oferise acestui dezaxat, că se ondulase şi se zvârcolise de plăcere precum o târfă, Tess lăsă capul pe spate şi lăsă să-i scape un urlet de deznădejde care-i potoli pe loc atât pe Keith cât şi pe catâr.

CAPITOLUL 6

Keith încă nu terminase cu criza de furie, continua să se învârtă prin tabără şi să arunce cu diverse lucruri. În acel moment prinsese hamul pe care-l azvârli spre bietul catâr, apoi luă ibricul direct de margine şi îşi arse mâna. În pofida mândriei terfelite, Tess îl privea cu dragoste cum se agita.

— Să nu sari în pârâu, îl povăţui ea, în timp ce Keith înjura nedesluşit.

Pe moment păru să uite de mâna rănită, întorcându-şi atenţia asupra ei.

— Şi de ce nu, mă rog frumos?

— Cum adică de ce nu? Pentru că este o prostie să te avânţi cu capul înainte în ape repezi, credeam că ai învăţat acest lucru de data trecută.

Keith era în continuare la fel de mânios şi nu se lăsă potolit de remarca ei.

— Nu mi-am făcut un obicei din a deflora virgine, domnişoară Bishop, rosti el cu duritate. De ce naiba m-ai lăsat să cred că…

— Am vrut să mă vezi ca pe o femeie, nu ca pe o copilă, răspunse ea liniştită, apropiindu-se de el şi luându-i mâna între palmele ei ca să-i verifice arsura. Era minusculă, nu păţise de fapt mai nimic.

— Dar ţi-a trecut vreo clipă prin minte că te-ai jucat cu focul, aşa cum se spune?

Ea ridică privirea spre el şi nu se putu abţine să nu-i răspundă:

— Până una-alta, tu eşti cel care s-a ars!

— Păi asta rămâne de văzut, nu? îi zise el răstit, dar fără să-şi retragă mâna dintre palmele ei. Dacă ai rămas grea?

Tess era îngrozită de o asemenea idee, dar n-avea de gând să-l lase şi pe el să vadă acest lucru.

— Mama mea n-a fost niciodată căsătorită, îi reaminti ea. Am trăit încă din copilărie în circumstanţe mai degrabă neconvenţionale, mai zise ea, după care făcu o pauză cât să dea din umeri cu nepăsare. Dacă ar trebui să cresc de una singură un copil, nu văd de ce n-aş fi în stare s-o fac.

— Logica ta are un mare cusur, murmură el, aplecându-și capul la câţiva centimetri de faţa ei. Copilul în chestiune n-ar fi doar al tău, ar fi şi al meu. Crezi că aş fi de acord ca fiul sau fiica mea să fie crescuţi de o practicantă a amorului liber?

Poate că şi ea era o actriţă la fel de bună ca mama ei, pentru că Tess reuşi să-şi ascundă durerea cauzată de cuvintele lui, şi-i răspunse cu un zâmbet dulce:

— Poate că doamna Hollinghouse-Stone n-a reuşit să mă convertească la cauza ei, dar tu cu siguranţă ai izbutit, lovi ea direct sub centură. Mi-a plăcut ce-am făcut în căruţă acum câteva minute. Mi-a plăcut chiar foarte mult.

— Nu trebuie să-mi mai spui, icni Keith. Chiar nu ai habar de nimic? Fecioarele ar trebui să plângă după virtutea lor dispărută, nu să vină după bărbat ca să-i zică verde-n faţă ce mult le-a plăcut, pentru numele lui Dumnezeu!

Tess dădu din umeri nepăsătoare. Acum ea deţinea mâna câştigătoare, aşa că-i venea uşor să-şi ascundă mândria rănită şi-l putea împunge pe Keith aşa cum merita.

— Am de gând să practic amorul liber de acum încolo, rosti ea, bucurându-se de felul în care reuşise să-l înfurie. Portland e un oraş mare şi cred că acolo n-o să-mi lipsească ocaziile…

El o prinse cu duritate de umeri şi începu s-o scuture, de parcă ar fi vrut s-o trezească la realitate. Apoi îi dădu drumul deodată, cu o expresie ciudată pe faţă, de parcă s-ar fi prins de tactica ei.

— Poţi să practici amorul liber cât vrei tu de aici şi până acolo, îi zise el răutăcios.

Tess pierdu runda în favoarea lui, căci rămase pe moment blocată, apoi schimbă brusc subiectul.

— Spune-mi câte ceva despre Emily, rosti ea.

— Despre cine?

Tess se înroşi toată, amintindu-și ce soc avusese atunci, la fel de rău ca şi cel pe care-l avusese când descoperise că mama ei înnebunea tot mai mult, chiar în faţa ochilor săi.

— Soţia ta, îl lămuri ea. L-ai strigat numele atunci când… când… mă rog, i-ai strigat numele.

Keith îi întoarse spatele, deodată foarte tensionat.

— Nu!

Tess îl înconjură şi se postă dinaintea lui.

— Ba da, îl contrazise ea. Eu ţi-am povestit de mama şi despre toată viaţa mea. Mi se pare corect ca şi tu să-mi povesteşti câte ceva despre soţia ta. Şi dacă tot am ajuns la asta, domnule Keith Corbin, alias Joel Shiloh, poate-mi explici şi mie de ce e familia ta atât de disperată să te găsească de au oferit o asemenea recompensă regească.

— Urcă-te în căruţă, rosti el, evitând s-o

privească.

— Nu! Nu până nu-mi răspunzi, se împotrivi ea.

— Destul de corect, se învoi el, apucându-se să înhame catârul nervos.

Tess se gândi deodată că nebunul ar fi fost în stare să plece la drum şi pe ea s-o lase acolo, în mijlocul pustietăţii, ceea ce o făcu să se apropie de el în fugă. Keith nici n-o băgă în seamă, continua să lucreze foarte încordat.

— Sper că n-ai de gând să mă părăseşti aici, după tot ce s-a întâmplat?

— Să te părăsesc?! Cucoană, mie-mi vine să te omor, în clipa asta!

Tess se dădu un pas mai în spate, apoi realiză că omul acela, cu toată nebunia lui, n-ar fi fost niciodată în stare să omoare pe cineva. În el simţea clar o bunătate deosebită şi o integritate cum nu găseai la oricine.

— Acum spune ceva despre Emily, insistă ea.

Keith refuza în continuare să se uite la ea. Ba mai mult, decât să trebuiască s-o atingă, preferă să treacă pe sub botul catârului în cealaltă parte ca să aranjeze hamurile.

— Nu o chema Emily, rosti el cu o

tandreţe care lăsă o rană deschisă în inima lui Tess. O chema Amelie. A fost ucisă la doar câteva clipe după ce ne-am căsătorit.

Tess îşi înghiţi cu greu nodul din gât, suferind pentru pierderea lui, deşi nu putea să-şi alunge gelozia tot mai puternică.

— Îmi pare tare rău, rosti ea încetişor. Dar cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Keith se opri din treabă, iar ochii albaştri se întunecară deodată.

— A fost o explozie. Cineva a pus în biserică nişte încărcături de dinamită. Ceremonia s-a ţinut afară, altfel am fi murit cu toţii. Amelie a fost lovită de unul dintre clopote, aşa a murit.

Tess duse o mână la gură şi se întoarse o clipă în timp ce prin faţa ochilor i se perindau nişte imagini înfiorătoare.

— Doamne Dumnezeule!

— Nu există Dumnezeu, rosti Keith din spatele ei.

Călătoriră toată dimineaţa în tăcere, făcând popas într-un orăşel micuţ. Keith se apucă să vândă sticluţe de laudanum, ulei de castor şi pomezi de păr cu o veselie şi o exuberanţă care contraziceau cu totul proasta dispoziţie de dinainte. Îi atrăgea ca un magnet pe toţi oamenii din acea

comunitate mică, făcându-i să-şi cheltuie cu veselie banii pe produsele sale.

Tess stătea deoparte tăcută şi foarte atentă la tot ce se petrecea în jurul ei. Negustorii ambulanţi trebuiau să fie veseli şi buni de gură, asta era regula, altfel nu mai aveau cum să-şi câştige existenţa, însă Keith atrăgea oamenii în jurul lui ca nimeni altul, făcând glume, dând sfaturi şi fermecându-i pe toţi cu o uşurinţă fantastică, de parcă pentru el totul ar fi fost numai un joc.

— Unde ai fost tu la şcoală, se interesă Tess ceva mai târziu, după ce Keith îşi epuizase stocul de medicamente şi împărţeau laolaltă un prânz copios la cârciuma din orăşel.

El îi zâmbi şi se întinse peste masa cu pătrăţele după sare.

— Am fost la Oxford, îi răspunse el liniştit.

— Oxford!? se minună Tess. Bucăţica de friptură din furculiţă rămase mai departe în aer, atunci când se interesă curioasă: la cel din…

— Da, din Anglia, o ajută Keith. Naiba să-l ia, acum îi oferise o altă informaţie interesantă care avea s-o macine de curiozitate.

— Atunci, dacă ai fost la Oxford, de ce te mulţumeşti să vinzi tot soiul de leacuri din loc în loc?

— Ca să am ce mânca, răspunse el foarte serios.

Tess murea să afle cât mai multe lucruri despre el, însă ştia că n-avea să primească răspunsurile dorite, aşa că renunţă deodată la ceea ce o măcina şi-şi termină masa în linişte.

Derora Beuchamp era grozav de furioasă. Deşi o durea glezna, strânse din dinţi şi urcă la etaj până în camera lui Tess.

Asa cum bănuise, o parte din rochiile nepoatei sale, precum şi aparatul de fotografiat dispăruseră.

În pragul uşii apăru Juniper cu ochii în lacrimi şi cu şorţul alb boţit de cât îl frământase între degete.

— Nu e nici aici, nu? boci negresa.

— Juniper, este evident că nu e nici aici, se răsti Derora. Mai mult ca sigur că a fugit cu negustorul acela frumuşel, cugetă ea cu glas tare. Apoi se concentră asupra problemelor mai urgente. Ai trimis telegrama aia?

Juniper încuviinţă din cap.

— Da, doamnă, am trimis-o.

— Încă mai avem şanse să dăm peste ei. Şi n-a venit niciun răspuns?

— Nu, doamnă. Băiatul a zis că vine el cu răspunsul până aici. Doamnă…

Pe Derora o durea glezna cumplit şi, mulţumită nepoatei ei zănatice, era gata să piardă o sumă fabuloasă de bani.

— Ce naiba mai vrei? izbucni ea.

— E un domn jos care întreabă de doamna Olivia.

— Şi nu i-ai spus că nu mai e aici?

Juniper scutură din cap.

— Fir-ar să fie, murmură Derora. Se săturase să tot aibă de-a face cu peţitorii surorii ei. În fond femeia era dusă cu pluta. Ce naiba or fi văzut la ea, când oricum nu era în stare de absolut nimic?

Coborî cu greu scările, refuzând s-o lase pe Juniper s-o ajute, în timp ce se gândea la sora ei. Draga de ea, încă din copilărie fusese destul de ciudată. Cum pretinsese ea că-l putuse vedea pe unchiul Harry, ba chiar discutase cu el, chiar dacă omul era mort de ani de zile. Să căpieze şi să moară de dragul unui bărbat când avea câteva sute de adoratori la uşă!

Ajunse în fine la capătul scărilor şi se prinse de marginea balustradei ca să poată

să-şi ţină echilibrul. Asa Thatcher nu fusese niciodată un bărbat chipeş, era destul de greu de privit, dar era foarte bogat. Dacă se lua după fotografiile de care Olivia nu se mai desprinsese la final, ar fi putut spune despre el că era un oarecare.

Lângă şemineul de jos stătea un bărbat înalt, foarte slab şi cu o față cadaverică, îmbrăcat cu un costum sobru, dar foarte bine croit. Braţele un pic cam prea lungi, terminate cu mâini mari acoperite de păr negru asemănător celui de pe cap, se sprijineau de spătarul unui fotoliu.

— Vă pot ajuta cu ceva, rupse Derora liniştea, un pic înţepată din cauza durerii de gleznă şi a dezamăgirii că pierduse recompensa din partea familiei Corbin.

Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea, iar Derora aproape că leşină. Ochii căprui şi reci o studiau de sub nişte sprâncene stufoase, pe faţa prelungă şi aproape scheletică. Doamne, individul acela semăna tare bine cu… oare cu cine semăna?

— O caut pe doamna Olivia Bishop, rosti el grav. Numele meu este…

Derora îl recunoscu deodată şi se întrebă uluită cum de fusese posibil ca un om aşa de urât să fi zămislit o scumpete ca Tess şi

să fi înlănţuit pentru totdeauna o femeie aşa de frumoasă precum sora ei.

— Asa Thatcher, încheie Derora în locul lui.

Omul încuviinţă uşor din cap şi oftă din greu, ca şi cum ar fi suferit de o durere copleşitoare.

— Am bătut drum lung până aici, doamnă, rosti el, iar Derora realiză deodată cu cine semăna atât de bine, omul era leit Lincoln, Abraham Lincoln. Vă rog, spuneţi-mi unde o pot găsi pe a mea… pe doamna Bishop.

Derora nu-l detesta pe omul acela. Întotdeauna crezuse că sora ei, cuplându-se cu un bărbat însurat, primise ceea ce era de aşteptat. Cu toate astea, se încruntă şi începu să joace o suferinţă pe care n-o simţea defel.

— Tare mi-e teamă că am nişte veşti proaste pentru dumneata. Biata mea soră a fost internată acum câţiva ani într-un azil.

Asa părea să fi suferit o lovitură cumplită. Se sprijini cu o mână de şemineu ca să nu cadă şi lăsă capul în pământ. Doamne, oare ce văzuse Olivia cea frumoasă şi plină de viaţă în individul acela sinistru?

— Unde? întrebă el răguşit. Unde este locul acela în care o ţin pe Livie a mea?

Emoţia din glasul lui veni ca un şoc pentru Derora. Ea crezuse mereu că el doar se jucase cu sora ei, se folosise de ea până când se plictisise. Nicio secundă nu-i trecuse prin minte că poate şi el o iubea la fel de mult pe cât îl iubea ea.

— Spitalul se numeşte Harbor Heaven şi este în Portland. O să vă dau imediat adresa dacă îmi permiteţi un minut să caut prin actele de contabilitate.

Asa Thatcher nu era un prost, nici vorbă de aşa ceva. Prinse din zbor insinuările Derorei.

— Deci dumneata ai plătit pentru ca Livie să fie îngrijită?

Nu era nevoie să aducă vorba de Tess care participase la cheltuieli prin muncă. După ce-i făcuse trădătoarea aceea mică, n-avea rost să încerce s-o facă să arate bine în faţa tatălui care o uitase ani în şir.

— Da, rosti ea calmă, şi pot să vă spun că facturile de acolo au fost destul de măricele. Ca să nu mai vorbim despre fiica dumitale care…

Omul se înveseli deodată, de parcă speranţa i-ar fi răsărit drept în faţă.

— Fiica mea! Bănuiesc că este aici, nu?

— Îmi pare rău să vă spun că Tess… ne-a

părăsit.

Asa păli deodată şi începu să se clatine.

— Ne-a părăsit…

— Doamne sfinte, îmi pare tare rău, rosti Derora, apropiindu-se şchiopătând de oaspetele ei şi prinzându-l de braţ. N-am vrut să spun că Tess a părăsit această viaţă, e foarte bine fata, rosti ea, îndreptându-l către primul scaun, pe care Asa se aşează recunoscător. Am vrut doar să spun că a plecat de aici, că a fugit. Cu un bărbat!

Asa îşi acoperi ochii cu o mână mare şi scheletică şi oftă din greu.

— Măcar îl iubeşte pe omul ăsta?

Derora se duse spre bufetul pe care tronau fel de fel de bibelouri de porţelan şi fotografii înrămate şi se întoarse de acolo cu o sticlă de coniac. Puse o porţie generoasă într-un pahar pe care apoi îl oferi oaspetelui ei. Cu un oftat se lăsă să cadă în scaunul de lângă el.

— Tess are, şi aici te rog să mă ierţi, un anume fel de a fi cu bărbaţii. L-a fermecat cu totul pe acest negustor ambulant şi…

— Negustor ambulant? se supără deodată Asa Thatcher. Tess a mea, frumoasa mea Tess, s-a încurcat cu un negustor ambulant?

Derora îşi plecă uşor capul ca să-şi

ascundă zâmbetul.

— Mi-e teamă ca da, domnule Thatcher.

Când ridică privirea din nou, avea ochii plini de lacrimi şi nici umbră de zâmbet pe buze, căci Olivia nu fusese singura actriţă talentată din familia Bishop.

— Asa cum Domnul mi-e martor, domnule, rosti cu un suspin, am încercat să am grijă de Olivia, de Olivia noastră atunci când s-a prăbuşit, dar şi eu fiind tot singură, săracă…

— Înţeleg prea bine, scumpă doamnă, încercă s-o aline Asa Thatcher, înţeleg. Nişte poveri ce ar fi trebuit să fie ale mele au fost aruncate fără milă în cârca dumitale. Numai eu sunt de vină pentru halul în care a ajuns familia mea.

Iar mie trebuie să-mi fii recunoscător pentru acoperişul de deasupra capetelor şi pentru hrana din burţile lor, cugetă Olivia, deşi n-ar fi spus-o cu voce tare nici bătută la tălpi.

— Cu toţii trebuie să facem tot ce putem, domnule Thatcher, trebuie să ne străduim să dăm tot ce avem mai bun.

Asa care băuse tot coniacul, se ridică brusc de pe scaun, cu trupul scheletic deodată energizant.

— Trebuie să-mi adun oiţele, rosti el. Tess a fost întotdeauna apropiată de mama ei. Am impresia că dacă o să găsesc spitalul în care e Livie, atunci o să dau şi peste Tess.

Derora încerca să gândească repede.

— Atunci te rog să le transmiţi toată dragostea mea.

Nimerise intonaţia perfectă de grijă sinceră şi devoţiune îndelungată şi nerăsplătită. Asa Thatcher zâmbi şi se întinse după portofelul din buzunar. Îi dădu Derorei o sumă frumuşică de bani pentru că avusese grijă de Tess, şi-i promise să telegrafieze băncii din St. Louis să-i mai trimită alţii prin care să acopere suma cheltuită de ea cu spitalul Oliviei.

Derora făcu ochii mari, prefăcându-se uluită.

— Dar este prea mult, domnule Thatcher, minţi ea. Olivia este soră-mea, era de datoria mea să…

Asa era deja în drum spre uşă.

— Era în mod sigur şi categoric datoria mea, scumpă doamnă. Ce mult îmi doresc să mi-o fi îndeplinit în timp util.

Derora se strădui din răsputeri să rămână serioasă şi îndurerată, când nu-şi dorea nimic mai mult decât să râdă şi să ţopăie şi

să numere de zece ori teancul acela generos de bani. Dar dacă postura ei era falsă, curiozitatea era sinceră.

— Domnule Thatcher, este limpede că o iubeşti tare mult pe sora mea, nu? Spune-mi şi mie atunci, de ce le-ai aruncat în stradă pe ea şi pe Tess?

Umerii lui slăbănogi se cutremurară din cauza unui oftat puternic, iar în ochii adânciţi în orbite licări deodată flacăra amintirilor.

— Răposata mea soţie a făcut-o, cu ajutorul fiicei noastre, Millicent. Eu n-am ştiut absolut nimic, am aflat totul de abia când a fost prea târziu.

— Vreţi să spuneţi că ele le-au alungat pe Olivia şi pe Tess? N-a fost isprava dumitale?

— Mai repede mi-aş fi dat viaţa decât să mă despart de Livie şi de Tess. Eu eram plecat afară din oraş cu afaceri şi se pare că avocaţilor angajaţi de soţia mea nu le-a fost greu să le convingă pe Olivia şi pe fetiţa noastră că eu eram cel care voia ca ele să plece. Când m-am întors de la New York, continuă el cu o durere sfâşietoare în glas, ele erau deja dispărute.

— Dar scrisorile, îşi aminti Derora. Olivia ți-a scris nenumărate scrisori şi Tess la fel.

— Nu am primit niciun fel de scrisoare, rosti trist Asa, iar Derora îl crezu. De abia după moartea soţiei mele, care s-a petrecut acum nici două săptămâni, am aflat ce s-a întâmplat cu adevărat. Fiica mea Millicent s-a îndrăgostit, iar acest sentiment a aprins în sufletul ei şi compasiunea. Mi-a povestit că ea şi cu mama ei au pus mâna pe scrisori şi le-au ars, înainte ca eu să aflu de ele.

— Dumnezeule, oftă Derora, amintindu-şi de disperarea Oliviei, de ura care se înălţase în sufletul lui Tess.

Asa o prinse de mână şi o strânse uşurel.

— Trebuie să plec acum s-o găsesc pe scumpa mea Olivia. Doamnă, vă mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră.

Derora îşi aminti de banii pe care-i strângea în pumn şi se înveseli deodată.

— Cu mare plăcere, domnule Thatcher, rosti cu sinceritate. Domnul să te aibă în paza Lui.

Thatcher zâmbi în stilul lui lugubru, apoi plecă.

Juniper stătea în pragul salonului, cu ochii cât cepele.

— Omul ăsta zici că e imaginea lui Abe Lincoln! rosti ea.

Derora începu să-i fluture banii pe la nas

ca să-i admire.

— Cum ţi-ar plăcea să ai propria ta pensiune, Juniper? o tentă ea. Cinci dolari pe loc şi pe urma câte cinci pe săptămână şi tot locul ăsta îţi aparţine!

— Adjudecat! rosti Juniper bucuroasă.

Tess nici nu se gândi la noaptea ce urma până când nu se îndepărtară de orăşelul în care Keith îşi vânduse aproape toată marfa şi nu se apucară să facă tabăra într-un luminiş pe malul pârâului.

Cerul părea furios şi prea întunecat pentru o seară plăcută de primăvară, deci avea să fie iar furtună. Catârul, priponit lângă un pâlc de copaci de pe malul apei, unde era iarba mai deasă, fremăta nemulţumit, deşi de această dată avea unde să se adăpostească.

Tess rămăsese sprijinită de căruţă, cu mâinile încrucişate la piept şi cu ochii mari, privindu-l pe Keith cum adunase pietre şi lemne şi se chinuia să aprindă un foc.

— Ai de gând să mă ajuţi, sau doar mă admiri? o certă el.

— O să plouă, se nelinişti Tess, privind spre cer.

Keith dădu din umeri, cu un zâmbet pe buze. Naiba să-l ia, ştia foarte bine ce o

măcina, dar nu voia să-i ofere niciun pic de alinare. Nici vorbă de aşa ceva! Se mulţumi să treacă pe lângă ea zâmbind în continuare, atunci când se urcă în căruţă. Îl auzi cum zdrăngănea ceva în interior, apoi reapăru cu o bucată mare de pânză legată de patru stâlpi de lemn.

Tacticos, se apucă să ridice acel baldachin improvizat deasupra focului, ferindu-l astfel de ploaia ce ameninţa să se reverse curând.

— Ce-i aşa de amuzant? se supără Tess, văzându-l foarte vesel.

— Tu eşti, răspunse el, lucrând mai departe, la du-te şi adu aici un buştean, o să mai avem nevoie de lemne.

— Să aduc un…

— Doar nu te aştepţi să fac eu totul pe aici, nu? Trebuie să începi să plăteşti pentru ceea ce ai, Tess, să pui osul la treabă, mai zise el, privind-o cu admiraţie, atâta cât poţi.

— Dacă-ţi imaginezi fie şi pentru un moment, domnule Keith Corbin, că o să…

Keith îşi încrucişă braţele la piept, nu înainte să-şi îndrepte pălăria de sub borul căreia îi zâmbea fermecător.

— Credeam că eşti o adeptă a amorului liber. Nu eşti dumneata cea care vrea să

salveze lumea, domnişoară Bishop? Nu vrei să pui capăt războaielor, foametei şi sărăciei, oferindu-te de bună-voie?

Tess se înroşi ca un rac, şi se înfurie şi mai tare din acest motiv.

— Cum ar putea chestia asta să pună capăt războaielor, foametei şi sărăciei?

— Exact ce am întrebat şi eu! Dar asta e ceea ce credeţi voi, practicanţii amorului liber, nu? Uite, acum ai ocazia să dai o lovitură în favoarea binelui universal, doar nu vrei să ratezi o asemenea ocazie, nu?

— Secătură ce eşti! Nu te interesează pe tine binele universal, tu vrei doar să-ţi satisfaci propriile pofte!

— Nu asta ne dorim cu toţii? răspunse el, dând iar din umeri, deşi mişcarea fusese teribil de subtilă.

Tess ar fi vrut să-i scoată ochii cu unghiile.

— Eu nu, zise ea încet.

— Şi cu toate astea, am de gând să fac dragoste cu tine la noapte, domnişoară Bishop. O să…

— Ba n-o să faci nimic cu mine!

El izbucni în râs.

Pentru că Tess ştia că simţurile ar fi preluat controlul asupra trupului ei dacă el doar o săruta, îi întoarse spatele şi intră în

pâlcul de copaci ca să aducă buşteanul de care pomenise el mai devreme. Poate că efortul de a-l transforma în lemne de foc o să-l epuizeze.

Găsi un trunchi de mesteacăn rupt probabil după o furtună, şi se apucă să-l târască spre tabără. În timp ce se opintea de zor pufăind şi gâfâind, se gândi că până să ajungă el să ostenească, ea va fi cea frântă de oboseală.

Keith tăie lemnul în bucăţele mai mici, bune de pus pe foc, fără ca măcar să asude. Tess stătea răpusă sub baldachinul acela improvizat şi amesteca visătoare în tocana pe care o cumpăraseră pentru cină de la cârciuma din oraş.

După ce se spălă bine pe malul râului, Keith îşi puse la loc cămaşa şi pălăria aceea nesuferită şi veni lângă ea, aşezându-se în faţa focului cu picioarele încrucişate ca un indian.

Îşi mâncă cu poftă partea lui de tocană, în timp ce continua s-o privească ţintă.

— Ce altceva mai poate un om să ceară de la viaţă? rosti el filosofic, punând deoparte gamela şi sprijinindu-se de o ladă goală. Un foc bun, o mâncare caldă şi o femeie. Ce altceva să-ţi mai doreşti?

Din păcate, Tess îşi dorea nespus de mult o baie fierbinte, un şampon şi probabil o ceaşcă de ceai aromat, dar nu spuse nimic. În fond, nu era vina lui Keith că îi lipseau acele lucruri, doar ea voise să fugă de acasă.

— Un foc bun ai, rosti ea în cele din urmă, şi tocmai ai mâncat o masă caldă. Dar femeie nu ai, Keith Corbin, cel puţin nu pe cea de faţă.

— Şi de ce nu? rosti el încă în joacă, deşi din glasul său răzbătea o urmă de blândeţe.

Tess nu reuşi să-şi mai reţină lacrimile. Era obosită, îndurerată, confuză.

— Pentru că mă doare peste tot, mărturisi ea. În fond, am fost virgină, înainte de…

Ochii azurii erau blânzi şi plini de grijă şi compasiune.

— De ce nu m-ai oprit, Tess? De ce nu mi-ai spus?

Tess lăsă capul în jos şi-şi şterse lacrimile.

— Cred că voiam să… am vrut să se întâmple.

Keith oftă exasperat, dar nu se apropie de ea. Simţea că n-ar fi putut suporta să se lase atinsă, cel puţin nu în acel moment.

— Ştii ceva, Năsturaș? Eşti cea mai năucitoare femeie pe care am cunoscut-o

vreodată. Când ar fi trebuit să-mi spui că eşti neatinsă, n-ai făcut-o. Iar acum, când ar trebui să-ţi salvezi mândria şi să zici că te-am forţat…

— Dar nu m-ai forțat! Eu am vrut! rosti Tess, privindu-l în ochi.

— Marea majoritate a femeilor n-ar admite una ca asta, răspunse el, apropiindu-se de ea şi punându-i pălăria lui pe cap, mângâindu-i buclele şi spatele foarte atent şi grijuliu.

— Mai spune-mi un lucru, Tess. Când ai zis că ţi-a plăcut să faci dragoste cu mine, ai vorbit serios, sau doar ai încercat să-mi faci mie pe voie?

Tess îşi feri privirea.

— Am vorbit serios, admise ea. A fost… ei bine… crezi că aşa o să fie cu orice bărbat?

El îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, strângând-o mai aproape. Cămaşa rămăsese desfăcută şi prin crăpătură i se vedea pieptul puternic, acoperit cu păr des şi auriu.

— Sper că nu, răspunse el îngândurat.

De deasupra lor se auzi un tunet ameninţător, iar un fir de vânticel rece făcu focul să danseze în închisoarea lui de piatră.

— Ce mi-ar plăcea să fac o baie, rosti ea,

neştiind ce altceva să mai spună.

Keith râse şi o strânse mai aproape de el.

— Atunci o să ai parte de o baie, promise el.

Tess îl urmări cu dragoste cum umplea un ceaun cu apă şi-l punea pe foc să fiarbă. Doamne, omul acela era o enigmă, când o chinuia fără milă, când nu mai ştia cum să-i facă pe voie! Iar acum îi pregătea o baie!

Avea să-i fie groaznic de greu să se despartă de el, să-i spună adio. Aproape imposibil. Şi cu toate astea, o dată ajunşi la Portland, Tess ştia foarte bine că drumurile lor aveau să se despartă.

CAPITOLUL 7

Asa Thatcher avusese parte de toate şocurile pe care le-ar fi putut suporta un singur om în numai o oră, ştiind că biata lui Olivia era într-un azil de nebuni, iar scumpa lui Tess se destrăbăla cu un negustor ambulant. Asa n-o fi fost el frumos, dar era un om deştept, aşa că ştia că ruşinea pentru starea în care ajunsese familia lui îi aparţinea. Lovi balustrada vasului cu aburi cu pumnul, un gest extrem pentru el.

Cum nu găsise niciun tren care să plece în seara aceea din orăşel şi niciunul care

măcar să ajungă acolo, n-avusese de ales şi-şi cumpărase un bilet pe vasul acela cu aburi, *Columbia Queen.* Era un vas de spectacole, dar lui chiar nu-i păsa în acel moment. Nu-l interesa decât să ajungă la Portland cât mai repede posibil. Căpitanul, un cabotin, îl asigurase că până a doua zi dimineaţă aveau să fie în portul din Portland.

Asa oftă şi privi în largul râului care părea de jad, din cauza pădurilor dese ce-l mărgineau. Ce idiot fusese toţi acei ani în care o considerase pe Olivia ca pe ceva de la sine înţeles şi preferase să stea într-o căsătorie absolut nefericită. Te rog, Doamne, se rugă el în gând, dacă o găsesc pe Livie, dacă mi-ai acorda o a doua şansă cu ea…

Pe rampa vaporului se iscase un adevărat scandal, iar Asa se întoarse să vadă ce anume se întâmplase. O tânără suspina de zor şi spunea tuturor că fusese sedusă şi folosită, o scenă cu adevărat dramatică. Dar măgarul înalt şi chipeş pe care-l beştelea fata îi atrase atenţia în mod special lui Asa. Oare era…? Nu era posibil!

Ba era chiar foarte posibil. Era Rod.

Asa se gândi o clipă, apoi se apropie de

fiul său. Aceasta fusese într-adevăr o zi a surprizelor.

— Tata o să te oblige să te însori cu mine, se văita tânăra, o fiinţă mică, rotunjoară şi roşcată, foarte agitată şi nervoasă. Nu poţi să-mi întorci spatele şi să pleci după ce mi-ai făcut, Roderick Waltam!

Asa oftă. Deci tot nu se învăţase minte. Şi încă mai folosea numele de fată al mamei sale. Asa Thatcher Jr. Nu fusese niciodată un nume suficient de bun pentru el, la Princeton studiase sub numele de Asa Thatcher II, dar nici aşa nu fusese satisfăcut. Asa că se numise singur „Roderick”, uneori păstrându-şi numele de Thatcher, alteori de Waltam.

— Rod?

Se întoarse şi încremeni de uluire atunci când dădu cu ochii de tatăl său. Sângele îi urcă în obrajii atrăgători, moşteniţi de la familia Waltam, apoi dispăru din nou, lăsându-l foarte palid.

— Tată?

Vaporul cu aburi şuieră deodată, gata să se pună în mişcare, aşa că tânăra, neavând de ales, coborî la ţărm.

— O să te găsească tata! ameninţă fata de pe mal. Nu uita ce-ţi spun acum, Roderick

Waltam!

Glasul i se stinse în timp ce vaporul înainta maiestuos pe râu, iar Asa Junior îl privea mut pe Asa Senior.

— Mama e... începu Rod răguşit, după o bucată de vreme.

Asa îşi prinse fiul de braţ şi-l conduse lângă balustradă.

— A murit acum două săptămâni, îi zise el pe un ton grav.

Rod nu reuşea să se adune.

— Şi cum de m-ai găsit?

— Din întâmplare, mărturisi Asa. Dar mă bucur foarte mult. Fata aceea de acolo...

Rod zâmbi deodată.

— Emma, mare figură, nu-i aşa? N-am mai cunoscut pe cineva care să-i semene.

Asa se abţinu să-i facă morală sau să-l înveţe cum ar fi trebuit să se poarte cu femeile.

Cine era el să vorbească? Numai el era de vină că Livie înnebunise, pentru că nu se putuse hotărî la timp. Iar Tess... ei bine, Dumnezeu ştia ce avea să se întâmple şi cu Tess.

Rod privea spre silueta tot mai îndepărtată a Emmei, care îşi agita pumnii în aer, până când dispăru cu totul din

vedere. Asa avu sentimentul că fiul său ţinea la acea fată.

— A suferit mult? se interesă Rod după un timp, redevenind serios.

— Nu, răspunse Asa uşurat. S-a întâmplat pe neaşteptate, în somn. Ai fi putut să ne scrii, dragul meu Asa, ne-am făcut multe griji pentru tine.

— Numele meu este Rod, se încruntă el. Şi oricum n-am vrut să mai am de-a face cu niciunul dintre voi, aşa că ce rost ar fi avut să vă scriu? Ţie oricum nu-ţi păsa decât de muncă şi de amanta aceea a ta, oricine o fi fost ea. Iar mama şi Millicent nu aveau altă preocupare decât s-o găsească şi s-o distrugă.

Asa oftă şi se sprijini mai bine de balustradă, deodată ostenit fără măsură. Dacă după tot ce petrecuse nu putea să mai ajungă la inima Oliviei cu toată dragostea lui? Dacă ea nu mai putea să mai redevină ceea ce fusese odată?

— Chiar, cine era? se interesă Roderick la fel de încruntat.

— O actriţă, răspunse Asa. Numele ei era… este, Olivia Bishop. De abia în acel moment cutează să întâlnească privirea fiului său. O iubesc foarte mult, Rod. Şi am şi un

copil cu ea.

Rod se albi deodată la faţă. Asa nu se aşteptase ca vestea asta să fie chiar aşa un şoc pentru el.

— Bishop, murmură Rod, apoi adăugă mai mult ca pentru sine, decât pentru Asa, nu, nu se poate!

Din oraş nu se mai vedea decât gaterul cel mare, al cărui zgomot se mai percepea uşor.

— Livie a mea a venit aici, după ce mama şi sora ta au alungat-o. Chiar aici, în orăşelul ăsta.

— Copilul ei, reuşi cu greu să îngaime Rod. Copilul tău…

Asa zâmbi cu mândrie, de acum putea vorbi despre Tess, de care de altfel era foarte mândru.

— Tess, începu el, cred că ţi-ar place foarte mult de ea. E…

Rod se prinsese de balustradă ca să nu cadă, clătinându-se uşor pe picioare de parcă ar fi fost beat sau drogat cu opiu.

— Dumnezeule! murmură.

Lui Asa i se părea că fiul său avea o reacţie exagerată, în fond era un ditamai omul matur. Sigur că ştia că bărbaţii cel mai adesea aveau amante cu care făceau copii nelegitimi.

— Rod? se îngrijoră el deodată.

— Am cunoscut-o pe Tess, izbuti Rod să îngaime. E frumoasă, e sălbatică şi mi-am dorit să fie a mea. Slavă Domnului că m-am ales cu Emma.

Veni rândul lui Asa să se albească tot şi să se clatine pe picioare.

— Oare putem căpăta ceva de băut pe vasul ăsta? întrebă slăbit.

Emma Hamilton îşi şterse lacrimile de pe obraji, în timp ce se îndrepta grăbită spre pensiunea Derorei Beauchamp. Tess o să ştie ce era de făcut, Tess ştia mereu ce e de făcut. Nu trebuia decât s-o găsească.

Se opri la poarta din faţă, moartă de ruşine. Oare oamenii puteau să-şi dea seama doar uitându-se la ea ce anume făcuse cu Roderick? Oare genul ăsta de porcărie, oricât ar fi fost de plăcută, nu lăsa urme vizibile asupra femeilor?

Se scutură deodată. Hai că de acum chiar era proastă! Dacă lucrurile pe care Roderick i le făcuse şi cele pe care o învăţase să i le facă ar fi lăsat urme, atunci Derora n-ar mai fi îndrăznit să iasă din casă.

Valiza în care avea doar cămaşa de noapte, o periuţă de dinţi şi o rochie, fusese ascunsă bine sub veranda din faţă, unde o

lăsase cu o seară înainte. Atunci când plănuise să petreacă noaptea cu Tess…

Emma bătu la uşă şi rămase să aştepte. Menajera neagră care, dintr-un motiv necunoscut o speria groaznic pe Emma, veni să-i deschidă.

— Nu mai e aici, veni răspunsul la întrebarea Emmei, făcând-o pe aceasta să ameţească şi să se albească la faţă.

— Dar… cum… ce…?

Juniper părea să-şi fi pierdut răbdarea.

— A fugit cu negustorul acela ambulant. S-a întâmplat noaptea trecută.

Emma simţi cum îi venea să verse. De acum era singură. Singură. Roderick plecase, la fel şi Tess. Cum de putuseră să-i facă una ca asta?

— Te simţi bine, domnişoară? o întrebă negresa, privind-o cu luare aminte.

— Eu… începu Emma împleticindu-se în direcţia porţii. Da, sunt bine…

Se aplecă şi-şi recuperă valiza, îndurerată şi foarte furioasă. Era de aşteptat ca un bărbat s-o folosească şi apoi să se lepede de ea, dar Tess se presupunea că era prietena ei! Cum de putuse pleca fără ca măcar să-şi ia rămas bun?

Valiza i se tot lovea de picioare în timp ce

străbătea aleea spre poartă. Lacrimile prinseră să-i șiroiască iar pe faţă; intrase într-un necaz serios, ştia ea bine. Iar Tess nu mai era acolo ca s-o ajute.

Tess o trădase.

Emma încercă să gândească raţional. În fond, dacă Roderick i-ar fi cerut să fugă cu el, aşa cum probabil îi ceruse negustorul ambulant lui Tess, n-ar fi ezitat nici măcar o secundă. Deci cum putea s-o învinovăţească pe prietena ei?

Cu mâna liberă îşi atinse pântecul. Pe acolo pe undeva probabil că deja creştea un copilaş, era sigură de asta. Cum naiba să le explice alor ei că urma să aibă un copil? Oare cât dura până să apară bebeluşul, o săptămână? O lună?

Of, Tess, se jeli Emma în gând, cum de a-i putut să pleci tocmai acum?

Ajunsese deja în centrul oraşului, aşa că ocoli magazinul tatălui ei, urcă scările din spate şi intră în apartamentul micuţ în care-şi petrecuse viaţa ferită de necazuri.

Mama ei, care tocmai întindea aluatul de plăcintă, ridică privirea şi-i zâmbi.

— Ce faci, scumpa mea? Te-ai distrat cu Tess aseară?

Cu bărbia tremurândă, îşi aşeză valiza pe

un taburet. Nu ştiu ce-a făcut Tess, cugetă ea cu amărăciune, da' eu ştiu că m-am distrat, nu glumă!

— Mamă… începu ea să se jelească.

Cornelia Hamilton se opri deodată din treabă, îşi şterse mâinile pe şorţ şi veni în fugă spre fiica ei.

— Ce e, scumpa mea? o întrebă sincer îngrijorată.

Trebuia să spună cuiva, n-avea de ales. Iar Tess dispăruse. A naibii Tess, de ce toate cele bune i se întâmplau numai ei? De ce bărbatul acela o dorise aşa de mult încât o luase cu el, pe când iubitul ei plecase cu vaporul fără ca măcar să se mai uite în urmă?

— Emma! o scutură maică-sa.

Emma se gândi că nu putea să pomenească numele lui Roderick, pentru că tatăl ei cel manierat, când se înfuria făcea prăpăd în jur. Chiar dacă dispăruse ca măgarul în ceaţă, Emma nu-şi dorea să-l vadă pe Roderick rănit.

— Mamă, suspină ea, mi-e aşa de ruşine… n-am petrecut noaptea cu Tess, am fost… am fost cu un bărbat, mărturisi ea în cele din urmă.

Cornelia se albi toată la faţă, până la

gulerul rochiei de stambă albăstruie.

— Cu un bărbat? repetă ea. Doamne sfinte, Emma, cu cine ai fost? Cu ce bărbat?

Emma înghiți nodul din gât, se rugă să fie iertată pentru minciună şi începu:

— Joel Shiloh. Negustorul ambulant, mamă, am crezut că mă iubeşte, am crezut că vrea să mă ia de nevastă.

Cornelia se lăsă să cadă în balansoar, fluturând o mână ca să-şi răcorească faţa încinsă în timp ce se legăna nervoasă.

— Te-a silit, Emma? Nemernicul acela te-a silit?

Emma nu era dispusă să meargă mai departe de atât cu minciuna.

— Nu, mamă, rosti încet. M-a curtat... am crezut că...

— Unde e acum, Emma? Omul acesta, Shiloh?

Lacrimile apărură iar în ochii Emmei.

— Aici e partea rea, mamă, m-a compromis şi pe urmă a fugit cu Tess!

Cornelia era o femeie blândă şi cu capul pe umeri, dar întotdeauna avusese sentimente împărţite de câte ori venise vorba de Tess Bishop, iar Emma ştia acest lucru. O dezaprobase pe Tess mereu, pentru că-şi purta părul liber pe spate, pentru că

făcea fotografii şi pentru că se plimba cu bicicleta. Şi în secret, după cum bănuia Emma, nu-i plăcuse de Tess pentru că totul îi ieşea mai uşor şi era mai plăcută decât fiica sa.

În clipa aceea vedea clar acele sentimente cum se oglindeau pe chipul ei. Cornelia se ridică deodată, cu buzele strânse a supărare şi se apucă să-şi desfacă şorţul.

— Lasă că mai vedem noi cine o să rămână cu un soţ şi cine se alege cu reputaţia terfelită! Stai numai să vezi!

Emma o privi pe maică-sa ieşind grăbită din casă, îngrețoșată de tot ceea ce făcuse. Dacă tatăl ei pleca după Tess şi Joel? Dacă…

Era deja prea mult. Emma se târî în dormitor, se aruncă în pat şi-şi permise să se lase pradă celei mai cumplite dureri de cap pe care o avusese vreodată.

Tess se strădui să aştearnă cât mai bine patul acela îngust din căruţă. Conştientizând deodată ploaia care cădea nemiloasă, se gândi la bărbatul care aştepta afară. Îşi scoase hainele şi încercă să se spele, chinuit.

Keith îi dăduse un prosop destrămat, furat, dacă se lua după monogramă din vreun hotel din San Francisco şi o cârpă cu

care să se frece, în loc de burete. Nu exista vreo cadă, fie ea şi una improvizată, dar apa din ceaun era încă fierbinte şi trebuia să se mulţumească cu ea. Înmuie săpunul şi cârpa de spălat în apă, obţinu o spumă deasă cu care începu să se spele. Era un chin, dar merita doar de dragul de a se simţi iar curată.

Când termină, se şterse cu prosopul cel zdrenţuit şi-şi puse pe ea singura cămaşă de noapte pe care o luase, din pânză subţire de în şi dantele la gât şi la mâneci. Desfăcu coviltirul şi aruncă în noapte apa folosită. Oare ce avea să se mai întâmple acum? Unde ar fi putut să doarmă?

Aruncă o privire spre pat şi roşi amintindu-şi ce făcuseră acolo ea şi Keith. Oare avea să se întâmple iar?

O parte din Tess spera că da, pentru că niciodată nu simţise asemenea plăcere sălbatică, în schimb cealaltă parte a ei dezaproba categoric asemenea dezmăţ.

Se aşeză stingheră pe marginea patului. Îşi dorea să fi aerisit aşternuturile înainte să fi început ploaia. Şi pătura ar fi trebuit lăsată un pic la aer. Atunci poate că n-ar mai fi păstrat aroma plăcută şi un pic aspră a lui Keith Corbin.

Tess era obosită, îndurerată şi teribil de confuză. Oftă şi se băgă în pat, aproape îmbrățișând peretele căruţei, privind printre scânduri la scânteierea unui felinar, agăţat în apropiere.

Coviltirul se dădu la o parte şi mirosul de ploaie năvăli în căldura dinăuntru.

— Tess?

Ea se încordă toată.

— Pleacă de aici.

— E totuşi căruţa mea, nu? îi reaminti Keith, fără răutate. Şi ăla e patul meu. Ca atare, Năsturaș, n-am de gând să mă duc nicăieri.

Tess auzi zgomotul făcut de hainele dezbrăcate şi se lipi şi mai tare de scândurile aspre.

— Ai putea să dormi sub căruţă, îi sugeră ea dulce.

— Dacă tu crezi că e o idee aşa de grozavă, o ispiti el, atunci eşti invitata mea. Eu unul n-am de gând să dorm pe jos.

Ploaia continua să răpăie pe coviltir, parcă pentru a sublinia şi mai bine spusele lui. Tess auzi zgomotul înfundat făcut de cizmele lui aruncate pe podea şi îi simţi deodată căldura trupului prin materialul subţire al cămăşii de noapte, deşi încă nu se

atingeau. Încercă disperată să se mai îndepărteze un pic de el, deşi n-avea cum.

— Dacă ai fi fost un domn… începu ea.

Se auzi deodată o suflare puternică şi interiorul se scufundă în beznă atunci când el stinse lampa cu gaz. Keith începu să râdă.

— Un domn? Eu? Cine ţi-a sugerat aşa ceva?

— Este limpede că eu nu-s de aceeaşi părere, se supără ea.

Keith râse din nou apoi se întinse pe pat cu un oftat. Era gol puşcă şi Tess îi simţea trupul puternic aproape lipit de al ei, din cauza patului îngust. Simţurile i-o luară razna, inima îşi înteţi bătăile, iar trupul i se încinse deodată.

— Hai să vorbim, rosti Keith după câteva momente, punându-şi mâinile sub cap.

— Despre ce? izbucni ea deodată, supărată pe lume.

— Despre amorul liber, răspunse el, în glas simţindu-i-se zâmbetul larg.

Tess obosise să tot fie luată peste picior din cauza acelei filosofii. Se ridică deodată ca să-l poată privi. Din păcate era aşa de întuneric încât nu izbutea să zărească absolut nimic.

— Foarte bine, rosti furioasă, recunosc că

n-am avut curajul să încerc.

Keith izbucni în râs şi o trase spre el, forţând-o să se culce cu capul pe pieptul lui. Verigheta pe care o purta la gât îi intrase în obraz, aşa că Tess se luptă să-şi schimbe un pic poziţia.

— Ai iubit-o, rosti privind spre bezna din faţă.

Urmară câteva momente încordate de linişte.

— Da, am iubit-o pe Amelie, admise el în cele din urmă, pe un ton care lăsa limpede de înţeles că încă o mai iubea.

Tess simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi şi se bucură că era protejată de întuneric. Curând, probabil chiar a doua zi, aveau să ajungă la Portland, moment în care urma să dispară cu totul din viaţa ei. Dar Amelie, chiar dacă era moartă, avea să rămână pentru totdeauna cu el, purtată în inima lui şi în verigheta de care el nu se despărţea.

O urăsc, îşi spuse Tess în sinea ei.

— Ai făcut vreodată dragoste cu Amelie? întrebă ea, pentru că era întuneric şi se simţea îndurerată.

Alte momente de linişte. Poate că făcuse o greşeală. Dar în cele din urmă el îi răspunse

pe un ton calm:

— Nu, deşi numai bunul Dumnezeu ştie cât de mult îmi doream. Aşteptarea a fost groaznică. Dar ea era aşa de pură şi de dulce…

Pură şi dulce. Tess se simţea ca şi cum ar fi fost înjunghiată drept în inimă. Amelie fusese pură şi dulce, prea virtuoasă pentru a fi atinsă înainte de noaptea nunţii, un înger ce trebuia preţuit şi pus pe un piedestal. Pe de altă parte Tess…

Keith părea să-i fi simţit emoţiile şi gândurile.

— Nu asta am vrut să spun, rosti el.

— Adică? se supără ea. În clipa aceea el îi masa uşor fesa dreaptă, făcând-o să-l dorească. Iar Tess se ura pentru că se lăsa atât de uşor pradă simţurilor.

— Amelie a fost un alt fel de femeie, încercă ol să-i explice, eşuând lamentabil.

— O femeie virtuoasă, completă Tess în locul lui. Nu s-ar fi dedat amorului liber.

El începu deodată să râdă.

— Doar dacă as fi menţionat aşa ceva în faţa ei şi ar fi apucat-o istericalele.

Tess preferă să tacă, pentru că durea prea tare. Şi ce să spună ca să nu pară plină de ură?

— Tess?

Gata, nu mai avea ce să discute cu el.

— Mângâie-mă, Tess. Glasul său nu era imperios, ci mai degrabă tandru, pentru că altfel, Tess s-ar fi ridicat şi l-ar fi pocnit. Haide, mângâie-mă, fă-mă să uit, te rog!

Acum era de-a dreptul necinstit. Îi cerea unei femei să-l aline în timp ce el iubea o alta, visa la aceea. Şi cu toate astea, Tess se simţea incapabilă să-l refuze. Se ridică în genunchi alături de el şi dădu la o parte pătura. Începu să-i mângâie trupul puternic.

Îi simţea muşchii de pe piept cum se încordau sub atingerea ei, apoi cei de pe abdomen.

— Doamne sfinte, Tess! îl auzi şoptind sugrumat. De ce te vreau aşa de mult?

Tess îşi mişcă iar mâinile, şi fără voie, îi atinse bărbăţia tare.

Oftatul lui Keith o surprinse plăcut, mai ales când el se încordă deodată şi-i şopti iar numele.

— Ce vrei să fac? îl întrebă ea. Cum vrei să te satisfac?

El gemu uşor, apoi şopti sfârşit:

— Asa cum am procedat şi eu cu tine, Tess.

Cum procedase el? Desigur! îşi lăsă capul

în jos, iar părul ei lung i se împrăştie pe abdomen. Când îl gustă prima dată, Keith se încordă tot şi gemu tare.

— Ţi-am făcut ceva rău? se sperie Tess.

Keith începu să râdă răguşit.

— Doamne, nu, nici vorbă, continuă, te rog!

Uşurată, Tess reveni asupra lui. Gemetele lui şi faptul că în acel moment o trăgea de păr îi oferiră o senzaţie de triumf. Capătând mai multă încredere, se aventură mai departe şi începu să se pace cu el, fără reţineri, în timp ce el se zvârcolea şi gemea.

În cele din urmă, cu un ultim geamăt, Keith păru să înţepenească deodată, după care se lăsă să cadă satisfăcut la loc în pat, suspinând şi tremurând tot. Tess însă nu voia să-l lase în pace.

— Nu, se rugă el de ea. Te rog…

În acel moment, Tess înţelese deodată misterul din spatele puterii. Acum pricepea prea bine de ce oamenii o căutau, luptau pentru ea, mureau la nevoie ca s-o păstreze. Asa că nici ea n-avea de gând să renunţe cu uşurinţă.

— Tess… gemu el chinuit.

Ea însă se lăcomea după genul acela de putere, voia iar satisfacţia de a-i oferi lui

plăcere.

— Mai vreau, rosti ea încet. Te vreau mai mult de atât.

El gemu, incapabil să o refuze. Asa că Tess continuă să se joace cu el, făcându-l s-o dorească iar, schimbând poziţia şi aducându-l deasupra ei, docil şi vulnerabil, în timp ce îi oferea plăcere. Continuă să-l guste şi să-l mângâie, bucurându-se din plin de felul în care el i se predase cu totul.

Când el îi gemu iar numele, îl conduse cu pricepere spre satisfacţia finală, fericită că de această dată nu mai avea numele altei femei pe buze.

Mult mai târziu, când Keith zăcea pe spate, încercând să-şi recapete suflul, Tess îi atinse fata, bănuind ce urma să descopere. Obrajii Ti erau umezi de lacrimi.

— De ce? îl întrebă mirată. Spune-mi, de ce plângi?

Keith îi îndepărtă mâna şi îi întoarse spatele.

Tess îşi dorea nespus să ajungă la el, la inima lui, pentru că ştia că acel refuz de a răspunde nu era datorat nici urii şi nici furiei.

— Keith?

— Ce vrei? izbucni el.

— Eşti unul dintre acei bărbaţi care nu suportă să fie văzuţi cum plâng?

El începu să râdă şi apoi fornăi uşor.

— Nici vorbă. Plânsul e ceva la modă printre bărbaţii din familia mea.

— Şi atunci?

— De ce naiba a trebuit să vii cu mine? rosti el răguşit, întorcându-se cu faţa spre ea. De ce?

Tess se bosumflă toată.

— Ce întrebare prostească! Nu e ca şi cum te-aş fi văzut într-un glob de cristal, ca apoi să-mi spun singură: „la te uită la nebunul ăsta cum aruncă cu lucruri spre Dumnezeu, e momentul să-i încurc şi mai tare viaţa şi aşa destul de grea. Ca atare, ar fi cazul să plec cu el la drum”!

— La naiba, se supără el, eram foarte fericit. Nu aveam nevoie de nimeni!

— Da, mare fericire ce aveai! murmură Tess. Erai aşa de fericit că te certai în gura mare cu Dumnezeu! De fericit ce erai te ascundeai, nu? Şi fugeai de familie? Şi acum eşti pe fugă, dacă nu mă înşel!

— Ce ştii tu ce necazuri am avut eu?

Acum era furios, ceea ce era bine, pentru că şi Tess reuşise să se enerveze.

— Ştiu cum să te scot din minţi! îi

răspunse ea. Ştiu cum să te întorc pe dos!

Urmă un moment lung şi groaznic de tăcere. Tess deja regreta cele spuse şi, tocmai când era pe cale să-şi ceară scuze, îl auzi pe el spunându-i ameninţător:

— Chestia asta este valabilă şi pentru tine, draga mea!

Tess încercă iar să se facă una cu peretele de lemn.

— Noapte bună, îl sfidă ea.

— Noapte bună, pe naiba! şuieră Keith, întorcând-o cu faţa spre el. Am alte planuri cu tine. Şi atunci o să vedem cine pe cine scoate din minţi, şi care pe care îl întoarce pe dos!

Tess îşi trase pătura până la bărbie.

— Lasă-mă în pace!

El râse şi se dădu jos din pat, ca să aprindă iar lampa. Când îl văzu deodată în toată goliciunea, Tess îşi trase pătura peste cap, fără să mai ţină seama de ceea ce făcuse cu el pe întuneric.

Keith smulse pătura de pe ea şi-o trase în picioare, alături de el, în timp ce Tess tremura toată de furie şi slăbiciune, pentru că ştia că nu-i putea rezista. El o privea cu uimire şi admiraţie, fără pic de supărare.

— Vino aici, Tess, îi zise cu tandreţe.

Haide, vino la mine!

Iar ea se supuse, pentru că nu era capabilă să-i reziste. Atunci când el o prinse în braţe şi începu s-o sărute, Tess se pierdu cu totul. Atunci când Keith îi scoase cămaşa de noapte, nu mai avu cum să se opună şi i se lăsă cu totul în voie, savurând din plin senzaţiile minunate, abandonându-se cu totul mâinilor lui pricepute şi a gurii lacome. Când îi cedară genunchii, Keith o întinse cu tandreţe în pat, conducând-o cu grijă spre culmea pasiunii.

CAPITOLUL 8

Harbor Haven nu era deloc o instituţie sumbră şi lugubră, aşa cum se temuse Asa Thatcher. Ba din contră, era o clădire de cărămidă, înconjurată de o grădină mare cu pini falnici de jur împrejur, ridicată chiar pe malul râului, în preajma portului aglomerat.

Inima aproape că-i spărgea pieptul atunci când străbătu aleea lată din faţa uşii de la intrare. Doamne, recita în minte ca o litanie, fă ca Livie să mă recunoască, fă să înţeleagă că o iubesc.

La recepţie dădu peste o femeie amabilă şi cu zâmbetul pe buze. Asa respiră uşurat, slavă Domnului, era un loc prietenos şi cald.

Întrebă pe dată de doamna Olivia Bishop, după care fu condus spre un salon luminos cu ferestre mari în care se reflectau undele albastre ale râului. Olivia stătea lângă o fereastră, privind în gol, trupul ei subţire părând aproape lipsit de energie. Ţinea mâinile slabe împreunate în poală. Iar părul care odinioară fusese negru ca pana corbului, era acum împestriţat de şuviţe argintii.

— Nu vă aşteptaţi la prea multe, îl preveni asistenta care-l condusese pe Asa până acolo. Nu a mai vorbit cu nimeni, nici măcar cu fiica ei.

Asa se simţea sufocat de atâtea emoţii care dăduseră năvală peste el. Înconjură cu grijă scaunul de invalid şi se aşeză pe vine în faţa ei.

— Livie, şopti el cu blândeţe.

Ochii ei de culoarea alunei, înconjuraţi de cearcăne negre de suferinţă, se aprinseră deodată.

Asa îi luă mâinile firave între palmele lui.

— Livie, am venit ca să te iau acasă cu mine.

Buzele decolorate ale Oliviei se mişcară uşor, schiţând un surâs, în timp ce mâinile i se ridicară spre chipul lui.

— Asa, rosti ea ca prin vis. Doamne… Asa!

Asa Thatcher începu să suspine, fără a se ruşina, lăsându-se în genunchi şi punând capul în poala ei.

— Livie, şopti el printre sughiţurile de plâns. Livie a mea…

— Gata, liniștește-te, îi zise ea încetişor, mângâindu-i părul aspru. Nu plânge, dragul meu, sunt aici. Dacă totul e doar un vis, nu cred că aş putea să suport…

Asa ridică privirea şi apoi îi mângâie cu grijă chipul delicat. Şi el la rândul său dorea parcă să se asigure că nu era doar un vis.

— Ar fi trebuit să mă fi căsătorit cu tine cu multă vreme în urmă, îi zise el răguşit. Cu foarte multă vreme în urmă. O să mă ierţi vreodată, Livie? Vrei să te măriţi cu mine acum, azi?

— Da, Asa, vreau! Sigur că vreau!

Asa chiui de bucurie şi începu iar să plângă, fără să-i pese că era de faţă şi asistenta lui Livie. N-avea decât să-l vadă o lume întreagă aşa cum era, un bărbat distrus pe care numai o singură femeie îl putea întregi din nou.

Tess era cumplit de obosită, iar picioarele încă îi tremurau după noaptea de pasiune arzătoare. Soarele se ridicase de mult pe

cer până să se trezească ea. Îl ura pe Keith pentru că se jucase cu ea precum şoarecele şi pisica, dar în acelaşi timp îl iubea pentru că o dusese pe culmile plăcerii în nenumărate feluri, iar acum urma marea despărţire.

Căruţa se opri în faţa spitalului, iar Keith trase frâna, apoi zâmbi luminos spre pasagera sa.

— Te urăsc, îi zise Tess liniştită.

— Şi eu te urăsc, draga mea, răspunse el dulce. Dar nu şi atunci când eşti cu picioarele în jurul gâtului meu.

Tess sări din căruţă şi se uită urât spre el.

— Ai şi tu un pic de respect, de decenţă…

El îşi dădu pălăria pe spate şi-i zâmbi şi mai larg.

— Am câteva treburi de rezolvat, îi zise el calm. Vin să te iau peste vreun ceas.

— N-ai de ce să te mai întorci, Keith Corbin! Şi dacă nu te-aș mai vedea niciodată…

— Ştiu, ştiu, oftă Keith, şi dacă n-o să mă mai vezi niciodată, tot ţi s-ar părea că e prea curând.

— O să te rog să-mi dai bicicleta, aparatul de fotografiat şi valiza.

Keith ridică mirat o sprânceană, încă

ţinând hăţurile în mână.

— Ce naiba ai de gând să faci, să-ţi pui aparatul de fotografiat şi valiza în coş şi apoi să te plimbi cu bicicleta pe holurile spitalului? Dacă faci chestia asta, te asigur că te nominalizează instantaneu ca membru de frunte în clubul nebunilor.

Tess dădu din mână a nepăsare, încercând să-şi apere ochii de soarele strălucitor.

— Ei şi?

— Mă întorc într-un ceas, repetă el cu răbdare, de parcă ar fi vorbit cu un imbecil, după care porni mai departe la drum, cu toate lucrurile lui Tess.

Tess o porni pe aleea lată din faţa spitalului, exasperată la culme. Cum naiba o să câştige destui bani ca să se poată întreţine pe ea şi să plătească şi tratamentul mamei ei? Ochii i se umplură de lacrimi de regret. Derora avusese dreptate încă o dată, ar fi trebuit să trimită telegrama aia şi apoi să-şi ia jumătatea cuvenită din recompensă. Dacă ar fi ascultat-o, la ora asta ar fi fost cu virtutea intactă, iar mama ei asigurată.

Intră în spital şi lăsă gândurile negre deoparte, în fond singură se băgase în necaz, se gândi ea în timp ce se apropia de biroul de primire.

Asistenta, domnişoara Elmore, îi zâmbi foarte încântată.

— Mama ta nu mai e aici, îi zise.

Keith se opri direct la oficiul telegrafic, iar mesajul pe care-l dictă era destul de direct şi dur, ca până şi fraţii lui cei tari de cap să-l priceapă.

După aceea, trimise o altă telegramă, mult mai politicoasă, bancherului său, cerându-i să-i trimită bani. Cum banca din Port Hastings avea propriul telegraf, răspunsul veni aproape imediat.

PRIVILEGIILE PENTRU ACEST CONT AU FOST SUSPENDATE.

Furios, Keith mototoli hârtia pe care fusese copiat mesajul şi dădu un răspuns pe care micul funcţionar de la ghişeu refuză să-l trimită.

— Nu putem folosi un astfel de limbaj într-o telegramă, se apără el.

Keith începu să se plimbe de colo-colo, peste scândurile tocite ce formau podeaua oficiului telegrafic, când aparatul începu să clincăne, iar funcţionarul se apucă să noteze mesajul.

Când clincănitul acela enervant încetă, omul puse jos creionul privind cu neîncredere la ceea ce scrisese, după care-

și şterse fruntea asudată cu o batistă enormă.

— Nu pot să cred aşa ceva, izbucni el.

Keith era convins că mesajul acela îi era destinat. Nerăbdător, se întinse peste ghişeu şi rupse foaia de hârtie din carnet.

RĂMÂI ACOLO UNDE EŞTI, NEMERNICULE.

ACUM O PORNESC SPRE PORTLAND CA SĂ-ŢI TĂBĂCESC FUNDUL.

TOATE CELE BUNE. JEFF.

Keith mototoli hârtia şi dădu cu ea de perete. Din păcate, reuşi doar să-l lovească drept în frunte pe funcţionar.

— El de ce poate să folosească asemenea cuvinte într-o telegramă şi eu nu pot? se plânse el.

Funcţionarul se cutremură deodată.

— Bănuiesc că puteţi, cedă el.

— Foarte bine, se calmă el deodată. Mesajul lui cuprindea doar două cuvinte lungi, care-l făcură pe funcţionar să geamă de groază, dar pe care le trimise.

— O să-mi pierd slujba din cauza asta, se plânse omuleţul.

Imediat după schimbul de cuvinte veni şi răspunsul.

MULŢUMESC, DAR ÎMI IUBESC

NEVASTA.

ADAM Şi CU MINE O SA VENIM LA GRAND HOTEL MÂINE.

NUMĂRUL APARTAMENTULUI ÎL CUNOŞTI. JEFF.

Deci reveniseră la jocul lor. Keith îşi permise un zâmbet viclean şi se aplecă iar peste tejghea ca să dicteze un răspuns.

VREAU SĂ AM ACCES LA BANII MEI, SCÂRBE CE SUNTEŢI.

NU AVEŢI ALTCEVA DE FĂCUT DECÂT SĂ STAŢI PE LÂNGĂ BANCĂ?

SUNTEŢI AMÂNDOI DOBITOCI.

CE NAIBA, TELEGRAMELE SUNT SCUMPE. AM VORBIT LA BANCĂ.

DE ABIA AŞTEPT SĂ-ŢI RUP GÂTUL. ADAM.

DE ABIA AŞTEPT SĂ TE VĂD CUM ÎNCERCI, FRATE MAI MARE

Al RĂBDARE ŞI-O SĂ VEZI,

FRATE MAI MIC

Bietul funcţionar ajunsese într-o stare jalnică.

— Domnule Corbin, trebuie să insist să…

Lui Keith i se făcu deodată milă de el. Îi plăti omului ce-i datora pentru partea lui de telegrame, apoi, înainte de a pleca îi zise:

— Mă găseşti în apartamentul Corbin de

la Grand Hotel. Cum primeşti vreo veste de la banca mea, trimite pe cineva cu mesajul.

Bietul om înghiţi cu greu nodul din gât şi bâigui speriat:

— Da, domnule.

Chiar în momentul în care Keith dădea să deschidă uşa, telegraful prinse iar viaţă. Se opri pe loc, zâmbind satisfăcut.

— Domnule Corbin? strigă funcţionarul după el. Cei din Port Hastings doresc să-i aşteptaţi la colţ!

Keith izbucni în râs şi scutură din cap. Însă buna dispoziţie i se risipi pe drumul înspre Grand Hotel. Ca să se ducă acolo, aşa cum i se poruncise, contrazicea toate convingerile lui. Din păcate, nu mai avea bani deloc şi astfel era nevoit să se cazeze în apartamentul mamei lui pe gratis, ca să mănânce şi el şi Tess pe spezele ei.

Când ajunse la Grand, se instală în apartament, dar asta numai şi numai de dragul lui Tess.

O găsi la poartă arătând tristă şi părăsită. Când o văzu aşa, Keith uită cu totul de telegramele cu fraţii săi. Trase frâna la căruţă, apoi sări de pe capră şi se apropie îngrijorat de ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, aşezându-

se pe vine în faţa ei.

Chipul ei frumos era pătat de lacrimi.

— A venit şi… şi a luat-o de aici. E… e aici, Keith, chiar… chiar e aici.

Keith o prinse de mâini.

— Cine, Năsturaș? Cine e aici?

— Asa… Asa Thatcher… el a luat-o pe mama…

Keith o ridică în picioare şi o susţinu atunci când ea începu să se clatine periculos. Era albă la faţă ca pergamentul.

— Ăsta e tatăl tău, nu?

Tess încuviinţă din cap.

— Keith, nu era bine s-o ia de aici, nu era destul de sănătoasă. Dacă o internează în cine ştie ce loc îngrozitor?

Keith încercă să-şi amintească tot ce-i spusese Tess despre mama ei şi Asa Thatcher.

— Măcar ţi-au lăsat vreun fel de mesaj? o întrebă cu duhul blândeţii, în timp ce o urca pe capră.

— Ar trebui să mă duc la ei, la Grand Hotel, apartamentul 17.

Keith îşi aminti de întâlnirea lui cu fraţii săi, în acelaşi hotel şi se încruntă. Doamne cât de mult ura să fie tratat ca un copil mofturos, trimis drept pedeapsă la colţ pe

coji de nuci.

— Păi, e foarte simplu, Tess, rosti el deodată, o să mergem acolo ca să vorbim cu acest Asa Thatcher. N-o să fie mare dificultate să aflăm ce are de gând să facă.

Tess aprobă din cap, după care restul drumului rămase îngândurată, muşcându-şi în neştire buzele.

Olivia era atât de fragilă, încât părea de-a dreptul eterică. Dar era perfect normal, cugetă Asa, ţinând cont prin ce chinuri trecuse.

Era aşezată pe un fotoliu de catifea, cu degetele împletite în poală, în timp ce privea fermecată la decorul elegant al hotelului.

— Sigur nu visez? încercă ea să se asigure din nou.

Lui Asa îi venea să plângă. Şi în acelaşi timp ar fi vrut să urle de bucurie. Dar mai presus de toate, îşi dorea să se însoare cu ea, înainte să se mai întâmple ceva.

— Nu, scumpa mea, nu visezi.

Reuşise să-i explice totul, cum soţia şi fiica lui aranjaseră să fie dată afară din casă şi cum toate scrisorile lor către el fusese reţinute şi arse.

În următorul moment se apucă să-i explice

totul de la capăt.

— Şi ne putem căsători? întrebă ea din nou. Lui Asa nu-i venea a crede cum de o făptură aşa de frumoasă şi de curtată putea iubi un om ca el.

— Chiar astăzi, aprobă el, cu lacrimi în glas.

— Chiar azi, încuviinţă şi ea. Dar cum rămâne cu Tess?

Asa oftă. Şi el se gândise la situaţia în care se afla fiica sa. Ea fusese copilul lui preferat, plină de umor şi voie bună, faţă de Millicent care era toată vremea posomorâtă, şi cu mai mult bun simţ decât Rod, care se dovedise a fi un nesăbuit. Şi cu toate astea fugise în lume cu un negustor ambulant!

— Cred că Tess o să apară dintr-un moment în altul, rosti el fără să-l menţioneze pe negustor. Livie n-avea nevoie de alte necazuri, ținând cont de cât era de slăbită.

Tess se încordă toată, apoi ridică mâna să bată la uşă. Alături de ea, Keith oftă exasperat şi bătu el în locul ei.

— Capul sus, Năsturaş, o îmbărbătă el în şoaptă. O să dăm nas în nas cu tatăl tău, nu cu Gingis Han.

În acel moment uşa de la apartamentul 17

se deschise brusc, speriind-o rău pe Tess. Asa era încă şi mai slab decât şi-l amintea ea, dar părea animat de o nouă forţă.

Ochii lui întunecaţi şi adânciți în orbite, o priviră pe Tess cu dragoste, după care se întoarseră spre Keith, pe care-l măsurară dintr-o privire lungă.

— Intraţi, îi invită el neceremonios.

Olivia era aşezată într-un fotoliu de catifea, cu faţa luminoasă şi braţele larg deschise pentru fiica ei.

— Tess, rosti ea, cu ochii în lacrimi.

Tess fugi spre mama ei, lăsându-se să cadă în genunchi în faţa fotoliului, ca să poată s-o strângă în braţe.

— Mamă? Eşti bine?

Olivia îi mângâie coama sălbatică de păr ce-i atârna pe spinare.

— Tess, dulceaţa mea sălbatică, tu chiar n-ai ace de păr?

Reîntâlnirea era una duioasă şi veselă. Tess află că Asa avea de gând să se însoare cu mama ei, femeia care-i fusese amantă ani de zile şi că intenţiona să aibă mai departe grijă de ea. Când întoarse privirea spre el, observă cu stupoare că negustorul ei dispăruse.

Tess se simţi deodată copleşită de

disperare. Oare plecase, poate pentru totdeauna, fără ca măcar să-și ia rămas bun?

Asa, care se postase discret lângă şemineu şi asistase la toată discuţia dintre mamă şi fiică, citi cu uşurinţă întrebarea din ochii ei. Din păcate, Tess nu reuşi să descifreze nimic din expresia lui.

Câteva momente mai târziu, după ce o obligaseră pe Olivia să se întindă pe patul din dormitorul învecinat, Asa îşi aprinse pipa apoi se apucă s-o cerceteze cu atenţie pe Tess.

— Spune-mi, Tess, îl iubeşti pe negustorul ăsta?

Tess se lăsă să cadă în fotoliul în care stătuse şi mama ei. Avea multe să-i spună lui Asa şi nimic de bine, însă acela nu era momentul potrivit ca să se ia de el, nu acum când mama ei îşi mai revenise puţin.

— Da, îi răspunse pe şleau.

— Şi ți-a cerut să te măriţi cu el?

Tess începuse să-şi piardă răbdarea. Ce naiba-l apucase pe Asa Thatcher să se joace de-a părintele îngrijorat acum, când timp de cinci ani nici măcar nu catadicsise să-i răspundă la scrisori? Credea că uitase felul în care fuseseră aruncate în stradă din

căsuţă lor din St. Louis, fără ca lui să-i pese de ce avea să se întâmple cu ele? Poate că maică-sa îi căzuse iar în braţe, ca o eroină dintr-o melodramă proastă, dar ea n-avea de gând să-l ierte vreodată.

— Nu, domnule Thatcher, cred că ultimul lucru pe care şi-l doreşte Keith este să se însoare cu mine.

Asa trase calm din pipă, deşi animozitatea lui Tess era evidentă. Nu se putea să nu intuiască faptul că TI ura.

— Domnule Thatcher? Mai demult eram pentru tine doar „tata”. Veneai în staţia de tramvai ca să mă întâmpini şi…

— Zilele acelea au dispărut demult, îl întrerupse Tess cu duritate.

— În mod sigur nu aş putea să te mai plimb pe umerii mei, rosti Asa cu umor. Nu te învinovăţesc că eşti supărată pe mine, Tess. Însă, dacă-mi oferi o şansă, am de gând să-ţi explic absolut totul despre ce s-a întâmplat la St. Louis şi de anii în care probabil ai crezut că nu te mai iubesc nici pe tine, nici pe mama ta.

Tess nu voia ca el să-i reamintească de zilele de dinainte să le trădeze, când avuseseră cadouri de crăciun, mâncare bună pe masă, haine frumoase şi

nenumărate plimbări cu tramvaiul.

— Te-ai plictisit de noi, probabil, răspunse Tess, privind fix la trandafirul imens de pe covor. Dacă n-ar fi fost mătuşa Derora…

— Am recompensat-o pe mătuşa ta, rosti calm Asa. Deşi, o asemenea datorie nu va putea fi niciodată achitată. Femeia aceea are gratitudinea mea eternă.

Tess ridică privirea ca să-l poată studia mai bine pe tatăl ei. Deci se văzuse cu Derora. Şi luase de bună versiunea ei a adevărului. Ar fi vrut să-i spună cum muncise din greu pentru un acoperiş deasupra capului şi pentru mâncarea pe care o primise, dar îşi dădu seama că n-avea rost. Ce mai conta acum?

— Derora a fost foarte cumsecade, în felul ei, încuviinţă Tess, după care fiecare din ei tăcu, neștiind ce să-şi mai spună unul altuia.

Asa însă se apucă să-i povestească lui Tess tot ce se petrecuse, cum nevasta şi fiica lui profitaseră de plecarea lui şi le dăduseră afară din casă, ca mai apoi să reţină şi să ardă toate scrisorile de la ele. Cum angajase el detectivi particulari ca să le caute şi cum aflase ce se petrecuse când Millicent îi povestise tot, cu multe păreri de rău.

Tess nu era foarte fericită, dar îl crezu pe

cuvânt, căci adevărul ardea în ochii săi întunecaţi.

— De acum eşti femeie, îi zise el pe urmă, aşa că a trecut timpul când aş fi putut să te influenţez în vreun fel. Am de gând să mă însor chiar azi cu mama ta, dacă e suficient de întremată, după care vreau să mergem împreună la St. Louis, după ce se odineşte bine şi capătă un pic de putere. Vreau s-o prezint în societate ca soţia mea, ca nimeni să nu-i mai poată reproşa ceva.

Tess îl privea pe Asa cu alţi ochi de acum. Era limpede că o iubea pe mama sa. În fine, după atâţia ani de secrete şi ruşine, Olivia avea să devină stăpâna casei şi a inimii sale.

Asa începu să vorbească din nou:

— Este limpede că şi tu ai fost tratată la fel de rău ca şi Livie a mea, dar toate astea se vor schimba de acum înainte. Te voi recunoaște oficial ca pe fiica mea şi vei avea o parte egală din averea mea, laolaltă cu Rod şi Millicent. Dacă doreşti, eşti mai mult decât bine-venită să te întorci cu mine şi Olivia la St. Louis şi să-ţi iei în primire locul cuvenit în familie.

Locul cuvenit! Să trăiască în acel conac luxos, cu servitoare apretate, peluze îngrijit tunse şi grădini de flori pe care le admirase

doar de la depărtare. Oare de câte ori nu stătuse pe trotuarul din faţa curţii şi nu-şi dorise să fi fost primită acolo, poate chiar învitată cu braţele deschise, ca un membru al familiei?

— Nu cred că aş putea, răspunse ea.

Asa nu păru deloc surprins.

— Foarte bine, atunci preferi să rămâi aici, în Oregon?

Tess nu apucase să se gândească bine la viitor. Avea atâtea lucruri de luat în calcul.

— Sincer, nu ştiu ce să-ţi spun. Mă gândisem să-mi iau o slujbă aici ca să pot să plătesc facturile de la spital…

— Dar tânărul acela, Keith Corbin? El nu apare deloc în planurile tale?

Tess îşi privi tatăl surprinsă, apoi îşi dădu seama că în timp ce ea şi mama ei se regăsiseră, el avusese timp să-l descoasă pe Keith.

— E foarte posibil să nu-l mai revăd niciodată, recunoscu ea. Mi-a promis să mă aducă în siguranţă până la Portland, asta a fost tot.

— Am înţeles. Dar te-ai căsători cu el dacă ai putea?

Tess se lumină deodată la faţă.

— Da, sigur că da. Îşi aminti în acel

moment de verigheta pe care o purta la gât şi de numele pe care-l strigase în acel moment de intimitate între ei. Numai că el iubeşte pe altcineva, aşa cred.

Asa ridică o sprânceană deasă.

— Iartă-mă, draga mea, pentru atâta duritate, dar tu cu nesăbuitul acela aţi fost deja intimi, nu?

Tess se dădu singură de gol atunci rămase cu gura căscată, roşie până-n vârful urechilor. Până să închidă gura şi să încerce să pară indignată, era deja prea târziu.

— Deci acest domn te-ar prefera ca amantă, nu ca soţie, aşa e?

Cuvintele lui o străpunseră pe Tess ca nişte pumnale. Niciodată n-ar fi fost de acord să fie amanta cuiva.

— Dacă nu pot să-i fiu soţie, n-am de gând să-i rămân ibovnică.

— Nu crezi că e deja un pic cam prea târziu pentru aşa ceva? Poate să pară dur ce ţi-am spus, dar răul a fost deja făcut.

Tess nu mai avea nici cea mai mică dorinţă să mai discute despre Keith.

— Putem să nu mai vorbim despre el? îl întrebă pe Asa. Pot să-l consider o greşeală şi atât. Ridică privirea spre chipul părintelui ei, străduindu-se să se uite drept în ochii lui.

Cred că ai vorbit serios mai înainte când mi-ai zis că vrei să mă recunoşti ca fiică a ta. Numai că pe mine nu mă interesează niciun fel de moştenire, dar mi-aş dori foarte tare un împrumut de la tine ca să pot să-mi deschid o afacere.

Asa păru sincer interesat.

— Ce fel de afacere? o întrebă el, în timp ce-și scutura pipa în şemineu.

— Mi-aş face un atelier fotografic, aş face fotografiile, după care le-aş developa chiar eu.

— Eşti fotograf? o întrebă el plin de mândrie. Cum naiba ai reuşit să înveţi o asemenea meserie tocmai în Simpkinsville, Oregon?

— Fac fotografii foarte bune, domnule Thatcher. Mi-am economisit fiecare bănuţ în parte ca să-mi cumpăr aparatul de fotografiat şi ştiu că as fi în stare să developez plăcuţele fotografice dacă as avea materialele necesare şi un manual după care să învăţ.

Asa zâmbi deodată.

— Nu crezi că te-ar avantaja un altfel de afacere, o băcănie, de exemplu. Sau un magazin de modă?

Tess scutură din cap foarte hotărâtă.

— Nu, eu vreau un atelier de fotografie.

Asa izbucni în râs. El era tatăl după care suferise atât, pe care-l iubise şi apoi îl urâse.

— Nici nu se pune problema de un împrumut, Tess. O să cumpărăm un atelier, o să-l alegem împreună, pe urmă o să-ţi faci provizii cu materialele de care ai nevoie şi apoi o să-ţi deschid un cont în bancă pentru cheltuieli, ca să ai din ce trăi până când afacerea ta o să înceapă să scoată profit.

Tess se simţi din nou copleşită.

— Nu pot să-ţi cer să…

— De ce nu, Tess? Sunt un om foarte bogat. De ce nu mă laşi să-mi mai uşurez un pic conştiinţa cu un cadou mărunt? în fond şi la urma urmei, fratele tău a fost la Princeton, iar sora ta a făcut turul cel mare al Europei.

Lui Tess îi venea destul de greu să-şi imagineze că avea un frate şi o soră, chiar dacă ştiuse dintotdeauna de existenţa lor. Pentru ea rămăseseră la fel de ireali precum prinţii şi prinţesele din basme.

— Dacă nu pot să ţi-i înapoiez, atunci n-am de gând să accept banii de la tine.

Asa scutură din cap, profund impresionat de fiica lui.

— Draga mea, o să discutăm despre toate astea mai încolo, însă te previn că sunt un om extrem de încăpăţânat şi în general obţin ceea cerni doresc.

— Şi eu sunt o femeie încăpăţânată, rosti Tess zâmbind.

— Probabil că pe asta de la mine ai moștenit-o, îi zise el în joacă. Slavă Domnului că la fizic semeni cu mama ta! mai bine că nu semeni cu mine, aşa cum a păţit-o biata ta soră.

Deodată, Tess simţi cum o pocnea curiozitatea. Nu prea îi convenea să admită, dar îşi dorea nespus să afle mai multe lucruri despre familia ei.

— Dar fratele meu? El cu cine seamănă?

Asa scoase portofelul mare din buzunar, cotrobăi puţin prin el şi de acolo pescui două fotografii mici, sepia. Mai exista şi o a treia, despre care Tess bănuia că era a ei, dar nu întrebă nimic.

Întinse mâna şi luă fotografiile, examinând-o mai întâi pe cea a lui Millicent Thatcher. Avea aceiaşi ochi întunecaţi şi adânciți în orbite şi aceiaşi expresie de amărăciune pe chip. Părul întunecat era prins la spate într-un coc atât de strâns încât părea că-i ridicase un pic urechile.

Viaţa, cu toate privilegiile ei, nu fusese tocmai darnică cu sora sa pe jumătate, asta era limpede din postura şi expresia ei.

— Millicent tocmai s-a măritat cu un om de ispravă, îi zise Asa încetişor. Un doctor misionar cu o anume chemare specială pentru Africa. Sunt convins că fiica mea va băga spaima în bieţii băştinaşi de acolo, care se vor converti doar ca să scape de ea.

Tess zâmbi şi începu să examineze cea de-a doua fotografie, care o făcu să icnească de surpriză. Din poză îi zâmbea chipul ceva mai tânăr al lui Roderick Waltam!

— Nu se poate!

Asa izbucni în râs.

— Cam asta a fost şi reacţia lui Rod când a descoperit că Tess Bishop este de fapt sora lui.

Ca la un semnal ascuns, chiar în acel moment pe uşa apartamentului îşi făcu apariţia chiar Roderick Waltam, care-i zâmbi acru lui Tess.

— Ei bine, şuieră el, iat-o şi pe surioara mea. Femeia negustorului, la zi-mi dulceaţă, de acum ai devenit nevasta lui? Sper din suflet, pentru că nu cred că ai vrea ca plodul tău să crească fără tată, nu?

CAPITOLUL 9

— Să nu îndrăzneşti să mai vorbeşti aşa cu sora ta! îi porunci Asa lui Roderick pe un ton şuierător, ca să n-o trezească pe Olivia.

Roderick, care fusese aşa de drăguţ cu ea în Simpkinsville, care-i reparase bicicleta, acum nu părea foarte fericit s-o vadă ca pe sora demult pierdută. Se lăsă să cadă greoi pe fotoliul alăturat şi, zâmbind sardonic, privi ţintă spre tatăl său.

— O să spun exact ceea ce vreau. N-am nevoie de nimic de la tine.

— Serios? rosti Asa din nou foarte calm. Dacă mă uit mai bine la tine, aş zice că n-ai niciun sfanţ. Cum o să plăteşti pentru mâncare şi cazare?

Roderick îşi pierdu deodată siguranţa de sine. Tess îşi aminti cum îşi umpluse farfuria după prelegerea doamnei Hollinhouse-Stone. Deci acum, chiar dacă mai lucra în cadrul acelui teatru, deşi nu era tocmai convinsă, câştigurile sale de abia dacă reuşeau să-l păstreze în viaţă. Înainte să fi putut spune ceva, din dormitor se auziră deodată strigăte disperate:

— Asa! Asa!

Tess se simţi oarecum neglijată, mama ei

în loc s-o strige pe ea, îl striga pe Asa? Nu ea fusese cea care o îngrijise? Dar Asa fusese dintotdeauna primul în viaţa Oliviei, aşa că pe el îl striga şi acum, iar el fugi disperat în odaia cealaltă.

— Noi ştiam de aventura cu ea, rosti Roderick plat, fără s-o privească pe Tess.

— Da, ştiu, răspunse Tess la fel de plat.

De abia atunci o privi, fără acel zâmbet sardonic pe buze.

— Tu însă ai fost o surpriză pentru mine. Poate că Millicent a ştiut de existenţa ta, dar eu habar n-am avut.

— Îmi pare rău, se scuză Tess, apoi se corectă: pentru şocul suferit, la asta m-am referit, Roderick.

— Rod, o corectă el.

— Rod, nu ştiu cum să procedez, dar în noaptea spectacolului, în Simpkinsville, prietena mea Emma…

Rod se înroşi deodată la fată.

— Da, Emma…

Tess se lăsă pe spătarul fotoliului cu un oftat, în timp ce el admira poliţa de marmură a şemineului. Deci ceea ce era mai rău se petrecuse. Dacă ar fi izbutit s-o convingă pe Emma să plece o dată cu ea…

— E tare tânără, Rod, rosti ea întristată. Şi

era inocentă.

Rod se ridică şi se postă lângă şemineu, mai departe de Tess şi de acuzaţiile ei.

— N-am mai văzut pe cineva care să se lepede atât de repede de inocenţă, răspunse el.

— Tatăl ei e un om tare cumsecade şi muncitor, dar are un temperament cumplit. Dacă i-o spune ce-ai făcut, o să te urmărească pentru tot restul vieţii lui.

— Asa m-a ameninţat şi ea. Mi-a strigat chestia asta de pe doc.

Dacă n-ar fi fost vorba de necazul în care intrase Emma, Tess ar fi râs cu lacrimi. O putea vedea parcă aievea, indignată peste poate. Din păcate, putea să-şi dea seama şi de disperarea Emmei, biata de ea, o visătoare, crescută atât de convenţional, care crezuse că mariajul mergea mână-n mână cu pierderea inocenţei. Cât de deziluzionată şi speriată era probabil în acel moment.

— Mai bine te rezumai la distracţia amoroasă cu Derora, îi zise Tess cu răceală. Pentru ea dragostea nu e altceva decât un joc. Emma săraca s-a gândit că după o noapte cu tine va urma imediat o casă, copii şi o grădină de trandafiri.

Rod se încordă deodată.

— Se aştepta la toate astea din partea unui actor? Tocmai de la un actor?

— Emma s-ar fi aşteptat la toate astea de la orice bărbat care ar fi compromis-o, Rod. A fost un gest de mare cruzime să te foloseşti de ea şi apoi s-o laşi să înfrunte de una singură consecinţele. Dacă a rămas însărcinată?

Rod se întoarse deodată cu faţa spre Tess, cu o expresie de amărăciune pe chip. Era limpede că se simţea vinovat. Ceea ce dovedea că avea totuşi o conştiinţă.

— Vorbeşti de parcă ar fi numai vina mea. Ar fi putut să refuze, ştii? N-aş fi forţat-o! Dumnezeule mare, ca să fiu sincer ea e cea care aproape că m-a violat!

— Emma era vrăjită de tine. Subjugată, dacă vrei. Dar nu e genul de fată cu care să te distrezi şi apoi s-o părăseşti, Rod. Exact ca mine, adăuga Tess în gând, întrebându-se dacă Keith nu părăsise deja Portlandul.

— Dacă tot discutăm despre moralitate, surioară dragă, rosti Rod cu suavitate, pe unde umblă soţul tău cel ambulant?

— Soţ?

— Emma mi-a spus că ai fugit cu negustorul acela, Joel şi-nu-mai-ştiu-cum. Şi

că ai fugit să te măriţi cu el pentru că ai rămas grea. Ţinând cont de toate aceste lucruri, nu ştiu cum de îţi permiţi să-mi faci mie morală!

— Asta e ce ţi-a zis ea? se minună Tess.

— E adevărat? rosti Rod triumfător.

— Sigur că nu! răspunse Tess, apoi se înroşi un pic atunci când îşi aminti ce se petrecuse în căruţa lui Keith. Nu avea dreptul să se scandalizeze, când ea însăşi fugise cu Keith în toiul nopţii, tot aşa cum nu era imposibil să fi rămas gravidă. Fără să ştie, Emma nimerise adevărul. Cum de a putut să mintă în halul ăsta?

— Deci ai luat-o pe urmele mamei tale şi ai devenit amanta negustorului? Desigur, circumstanţele sunt mult diferite, în fond tatăl meu a fost şi este în continuare un om foarte bogat, pe când negustorul tău o să te întreţină aşa cum poate.

Tess se ridică şi-l pălmui cu toată forţa pe fratele său. Spre meritul lui, acesta nu încercă s-o lovească la rându-i.

— Am nimerit coarda sensibilă, Tess? o întrebă el, cuvintele lui făcându-şi imediat efectul. Nu vrei să fii întreţinută de un bărbat, aşa cum a făcut mama ta, aici nu cred că m-am înşelat, nu?

Tess se simţea zguduită, aşa că se trânti la loc pe fotoliu, încercând să-şi reţină lacrimile ce ameninţau cu revărsarea.

— Ştii că tatăl tău m-a invitat să vin să stau în reşedinţa familiei din St. Louis? îl întrebă câteva clipe mai târziu. Am refuzat şi acum mă bucur nespus că am luat decizia potrivită. Pentru că n-aș fi auzit altceva decât că eu sunt o bastardă şi că mama n-a fost decât o pasăre într-o colivie aurită, am dreptate, Rod?

Amărăciunea din glasul ei îl mai domoli pe Rod, care se aşează lângă ea şi îi răspunse cu blândeţe:

— Nu ai fi deloc fericită la St. Louis. Femeile ca mama şi soră-mea ți-ar face viața un iad. Nu te-ar accepta nici într-un milion de ani pentru că reprezinţi o ameninţare pentru ele.

— Nici mama n-o s-o ducă mai bine acolo, constată ea cu durere.

— Dacă tata o iubeşte atât de mult pe cât spune, o s-o prezinte tuturor drept soţia lui, apoi o s-o ducă în altă parte. Am făcut cunoştinţă cu Olivia şi orice prost îşi poate da seama că e mult prea fragilă ca să se poată înfrunta cu acest gen de ură feminină.

Tess simţea nevoia abjectă să schimbe

subiectul. Ultimele zile fuseseră şocante, pline de bucurie, plăcere, ură, disperare. Era înfometată, simţea nevoia de o baie fierbinte şi un somn odihnitor ca să poată absorbi tot ce i se întâmplase.

Când Asa reveni din dormitor, explicându-le că Olivia avusese un coşmar, iar în acel moment dormea iar liniştită, le zise că alesese în mod special acel apartament pentru că îi putea găzdui pe toţi. O conduse pe Tess în dormitorul ei, ceea ce o încântă peste măsură.

Pe hol exista şi o baie mare, cu apă curentă rece şi caldă, săpunuri fine şi prosoape enorme de damasc, iar Tess profită de ocazie ca să facă o baie fierbinte, lungă şi calmantă şi să-şi spele părul cu şampon delicat. Se simţea adormită şi relaxată atunci când puse pe ea halatul bărbătesc de baie pe care i-l împrumutase Asa.

Ajunsă înapoi în camera ei, descoperi că cineva îi adusese un cărucior pe care se afla o tavă mare pe care trona un ceainic pântecos din care ieşeau aburi, şi un platou acoperit cu un capac argintiu. Tess ridică acel capac şi de dedesubt se ridică mirosul plăcut de biscuiţi înmuiaţi în sos, de pui

fript şi de fasole verde. Stomacul prinse să-i ghiorăie, aşa că trase căruciorul mai aproape, şi, aşezată pe marginea patului, începu să mănânce cu poftă din bucatele delicioase. În timp ce savura mâncarea bună, se gândea că în acel moment ar fi trebuit să fie extrem de fericită.

Şi probabil că ar fi fost în al nouălea cer dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată în viaţa ei pe Keith Corbin.

După ce termină de mâncat, Tess îşi turnă tacticoasă şi o ceaşcă de ceai. Îl sorbi fără grabă, bucurându-se de aroma lui, apoi scoase căruciorul pe hol, închise uşa de la dormitor, scoase halatul de pe ea şi se vârî în pat cu un oftat de plăcere.

Somnul veni repede şi o învălui în mantia lui precum o ceaţă caldă, iar atunci când se trezi, amurgul îi bătea deja la geam, iar o femeie plinuţă, îmbrăcată cu o rochie de satin, aştepta răbdătoare la picioarele patului.

Tess se sperie şi duse o mână la piept.

— Ce… cine…?

— Sunt doamna McQuade, se prezentă necunoscuta cu un glas foarte plăcut. Eu deţin magazinul cu confecţii de peste drum pe care-l administrez singură acum, oftă ea,

de când Alexander al meu s-a dus pe lumea cealaltă.

— Am înţeles, şopti Tess, cu aşternutul tras bine până la bărbie, nu foarte încântată de faptul că nu prea ştia ce să spună.

— Am venit ca să-ţi arăt câteva rochii şi lenjerii. Le am dincolo, în salon, se smiorcăi femeia, încercând să şteargă cu dosul palmei amintirea umedă a bietului Alexander de pe obraji. Tatăl dumitale e un om tare generos. Trebuie să vă pregătesc câteva ţinute dumitale şi doamnei cât mai repede posibil, indiferent de preţ!

Asa dorea să-i ia haine noi. Tess îşi muscă buzele, întrebându-se cum s-o refuze politicos. Era în regulă s-o îmbrace pe Olivia, pentru care era responsabil în acel moment, dar ea practic îi ieşise din grijă.

— Nu trebuie să te las să refuzi, zise femeia deodată, coborându-şi cu grijă glasul până la nivelul unei şoapte. Ca să fiu sinceră cu dumneata, afacerile cu confecţii nu mai sunt ce-au fost.

Cu alte cuvinte, îşi zise Tess cu umor, dacă refuz rochiile, îngreunez şi mai mult situaţia unei femei singure pe lume, ale cărei afaceri cu confecţii nu mai prea scot profit. Oftă. În curând se va lansa şi ea în

afaceri şi cine ştie cât de greu avea să-i fie. N-avea rost să-i ştirbească profitul doamnei McQuade numai din cauza mândriei ei prosteşti. În plus nu avea alte haine în afara celor cu care ajunsese acolo în acea dimineaţă, pentru că valiza ei rămăsese la Keith care cine ştie pe unde dispăruse. În plus, ce luase cu ea nu reprezenta mare lucru.

— Eşti amabilă să aduci aici nişte lenjerie intimă? rosti Tess în cele din urmă.

Doamna McQuade chicoti şi se avântă în salon de unde reveni cu braţele pline de pantalonaşi, furouri şi cămăşuțe, toate foarte cochete. Unele erau pline de dantele, altele aveau pe ele broderii superbe. Şi, spre deosebire de bumbacul pe care îl purtase atâta amar de vreme, toate acele lucruri frumoase erau croite din mătase moale sau satin alunecos. De când plecase din St. Louis nu mai avusese şi nu mai văzuse atâtea lucruri frumoase.

După ce o convinse pe negustorească să se întoarcă cu spatele, Tess îşi alese o pereche de pantalonaşi albaştri cu dantelă albă şi o fundă tot albastră care se strângea în talie. Apoi îşi culese şi un furou asortat, de abia stăpânindu-se să nu strige de încântare

simţind mătasea pe piele. Ce dor îi fusese de hainele frumoase!

După aceea începu să probeze rochiile. Tess alese rochii de stambă şi în, fuste comode şi cămăşi uşoare ca să le poarte în noul ei atelier, ciorapi groşi, pantofi şi ghete. Pentru petreceri şi alte evenimente asemenea la care poate urma să fie invitată, îşi alese o rochie decoltată de un galben auriu superb. Pe aceea putea s-o poarte şi la cununia părinţilor ei.

În tot acest răstimp doamna McQuade îi împuie capul cu tot felul de fleacuri. În acel moment tocmai îi spunea ce mult îi plăceau ei nunţile şi ce haine frumoase îşi alesese viitoarea doamna Thatcher. La final îi dădu lui Tess o trusă în care exista un pieptene de baga, o perie asortată, o gamă de agrafe mari şi mici, plus o pungă cu ace de păr simple.

— Mama dumitale vrea să porţi părul strâns la ceremonie, îi zise pe un ton ce nu admitea replică, privind cu dezaprobare la coama de păr castaniu ce atârna încă umed şi sălbatic pe umerii fetei. Dacă vrei, te ajut eu.

Tess îşi ascunse zâmbetul.

— Cred că mă descurc şi singură, doamnă

McQuade, dar oricum mulţumesc mult. Şi mulţumesc şi pentru toate hainele astea frumoase.

Doamna McQuade se apucă să adune lucrurile ce nu fuseseră alese şi, după câteva. Schimburi de amabilităţi, îşi lua rămas bun de la ea şi plecă.

Rămasă în fine singură, Tess îşi puse pe ea rochia galbenă de gală şi se luptă cu părul, încercând să-şi facă o coafură demnă de o nuntă aşteptată mai bine de douăzeci de ani!

Ceremonia, restrânsă şi foarte sobră avu loc o oră mai târziu, cu un judecător de pace care recită demn cuvintele consacrate şi cu Tess şi Rod ca martori.

Olivia era superbă în rochia ei de culoarea fildeşului, cu pantofi aurii în picioare care apăruseră parcă dintr-un basm şi cu părul încărunţit strâns elegant într-un coc sofisticat ţinut de o duzină de agrafe bătute cu diamante micuţe.

De dragul mamei ei, Tess încercă să uite toate greutăţile şi chinurile din ultimii cinci ani, bucurându-se de faptul că în fine ea şi Asa oficializau legătura ruşinoasă pe care o avuseseră înainte. Totuşi, privind la agrafele smălţuite de diamante, Tess nu se

putu abţine să nu-şi amintească de toate lipsurile pe care fuseseră nevoite să le îndure.

Când ceremonia se încheie şi terminară cu toate felicitările, zâmbetele şi pupăturile, Asa, zâmbind ca un băieţel se întoarse spre cei tineri şi le spuse că Portland-ul avea nenumărate restaurante bune şi spectacole care, mai mult ca sigur aveau să le facă cu ochiul.

— Vrea să scape de noi, îi şopti Rod lui Tess, care ar fi preferat mai degrabă să se retragă în dormitorul ei.

Tess roşi. Nu era cu putinţa ca Asa şi mama ei să dorească să... să consume căsătoria, nu? Nu erau prea bătrâni pentru aşa ceva? Iar Olivia care fusese aşa de bolnavă...

— Haide odată, laşo, insistă Rod, prinzând-o de braţ şi conducând-o ferm spre holul de la intrare, în timp ce-şi îndesa în buzunarul hainei noi de la costumul la fel de nou, un tenac generos de bancnote. Se părea că şi el sporise bunăstarea doamnei McQuade.

Tess începuse să agreeze ideea unei cine la un restaurant, urmată apoi de un spectacol, dar când se întoarse spre uşă,

buna dispoziţie i se evaporă deodată. De peretele de lângă uşă era rezemată bicicleta ei, cu valiza în coş, iar pe măsuţa de alături stătea mândru aparatul ei de fotografiat.

Atunci realiză cu claritate că Keith Corbin nu avea să se mai întoarcă, nici măcar cât să-şi ia rămas bun. Chiar dacă pe faţa ei nu se putea observa nimic, simţi cum inima i se sfărâma în bucăţele mici de tot.

Keith se plimba în lungul şi-n latul apartamentului somptuos şi arareori folosit de la Grand Hotel. Făcuse baie, mâncase, se bărbierise proaspăt, iar hainele de pe el erau curate şi miroseau plăcut.

Sunt gata pentru voi, fraţii mei, cugetă el cu un zâmbet amar.

Tess îi veni deodată în minte. Ştia că era acum în siguranţă şi că de acum încolo avea cine să-i poarte de grijă. Asa Thatcher îşi exprimase în mod deschis devoţiunea pentru fiica lui, în plus, văzuse de la fereastra salonului său, cum proprietăreasa magazinului de confecţii, venise spre hotel cu braţele încărcate cu tot felul de nimicuri colorate şi dantelate. Atunci ştiuse că toate acele haine erau pentru Tess şi se simţise cumva întristat la gândul că nu el era cel care să-i cumpere lucruri frumoase, de care

ea să se bucure precum un copil.

Îşi îndesă pumnii strânşi în buzunarele de la pantaloni. Banca îi trimisese deja fondurile pe care le ceruse, acum ar fi putut să-şi umple căruţa cu marfă şi s-o pornească iar la drum.

Un zâmbet larg îi apăru deodată pe buze. Tess avea să fie în regulă. Avea să fie iubită şi răsfăţată. De ce n-ar fi plecat el mai departe ca să vândă leacuri prin orăşele şi tabere, ca apoi serile să le petreacă singur cu amintirile lui în faţa unui foc bun? Gândul că Jeff şi Adam aveau să sosească şi să nu-l găsească îl mulţumea pe deplin. Asa le trebuia!

Încă zâmbind, îşi adună puţinele lucruri pe care le luase cu el la hotel, scoase cheia apartamentului din buzunar şi-o aruncă în sus, prinzând-o apoi cu îndemânare. Cu toate că inima lui striga disperată după Tess Bishop, coborî în stradă şi preţ de o jumătate de oră se tocmi cu diverşi negustori.

Când plecă de acolo, Keith îşi refăcuse stocul de marfă şi avea destulă mâncare pentru el şi pentru catâr. Iar înainte să-şi permită să privească în urmă, Portland-ul se afla la câteva mile bune distanţă.

Din toate scenariile pe care şi le imaginase Emma Hamilton, în niciunul dintre ele furia tatălui ei nu era atât de cumplită la aflarea veştii că fiica sa fusese compromisă de un negustor ambulant. Părintele său începu să răcnească atât de tare, încât Emma începu să tremure toată, privind fascinată la chipul roşu pe care venele se umflaseră ameninţător. Tatăl ei o ameninţă că avea de gând să-l prindă pe nemernic şi că după aceea avea să-l spânzure, dar nu înainte de a-l împuşca şi de a-l umple de sânge în bătaie.

Emma era scuturată de fiorii groazei, pentru că nu se îndoia nicio secundă că tatăl său n-ar fi fost în stare să-i facă toate acele lucruri lui Joel, ba chiar şi mai mult de atât, nu neapărat în acea ordine, dacă izbutea vreodată să pună mâna pe el. Nu înţelegea deloc la ce bun s-ar mai fi străduit să-l spânzure dacă în prealabil îl împuşca şi apoi îl mai şi snopea în bătaie, dar asta era deja altă discuţie.

— Tată, eu…

Jessup Hamilton se făcu din roşu la faţă, aproape purpuriu, după care ridică o mână tremurătoare spre piept, înainte să se prăbuşească lat pe podea.

De acum era prea târziu ca să-i mai spună adevărul, realiză Emma, înainte să se lase în genunchi alături de el. Îl omorâse. Îşi ucisese părintele pentru că se destrăbălase şi apoi înşirase minciuni fără perdea.

Mama Emmei încerca să-şi scuture soţul şi să-l trezească la viaţă, suspinând zgomotos, încheieturile degetelor i se albiseră de cât de tare îşi strângea soţul de umeri.

— Fugi după doctor, Emma… haide, fugi!

Ca să-şi mulţumească mama, Emma fugi în hol şi-şi luă şalul, înainte să iasă val-vârtej din casă şi apoi pe stradă, după doctorul Smithers, care locuia câteva case mai încolo. Realiza că-l chema degeaba pe doctor, dar dacă acest lucru o mai alina pe mama ei, atunci nu vedea niciun rău în asta.

— Tata a murit, îi zise repede nevestei doctorului care-i deschisese uşa de la cabinet. Mama vrea să vină repede doctorul.

Doctorul Smithers era încă tânăr, pasionat de ceea ce făcea, deşi multă lume nu-i dădea creditul cuvenit din cauza chipului copilăros. Acesta o porni grăbit spre casa familiei Hamilton cu geanta lui mare într-o mână şi cu cotul Emmei în cealaltă.

Jessup Hamilton era într-adevăr mort, şi

până să ajungă acolo, Cornelia Hamilton deja se împăcase cu gândul. În acel moment îşi privea fiica pe care o crescuse cu atâta dragoste cu o ură cumplită, în timp ce doctorul se agita în jurul trupului neînsufleţit al soţului ei, iar preotul se ruga în apropiere. Chiar şi după ce domnul Meidelbaum, cel ce se ocupa de pompele funebre luă rămăşiţele pământeşti de acolo, ura rămase mai departe înscrisă pe trăsăturile răvăşite ale Corneliei.

— Tu! rosti Cornelia într-un final, când rămaseră singure.

Pentru Emma a fost suficient acel singur cuvânt. Tatăl ei ar mai fi fost în viaţă dacă nu o apuca destrăbălarea, dacă nu s-ar fi aruncat fără ruşine în braţele lui Roderick Waltam.

Iar Tess nu mai era acolo ca să aibă cu cine vorbi, cu cine plânge mai apoi. Parcă o şi auzea spunându-i: „Emma, gâsculiţă prostuţă, n-a fost deloc vina ta”.

În timp ce Emma îşi făcea bagajul, simţi deodată nişte crampe ascuţite şi apoi binecunoscuta umezeală dintre picioare. Nu ştia mai nimic despre cum funcţiona organismul unei femei, de altfel se aşteptase să se trezească deja cu pântecele

umflat, dar ştia că dacă unei femei îi venea ciclul, atunci nu mai creştea niciun copil în ea. Treaba asta o aflase cu câteva luni în urmă, când doamna Drews, mama chinuită a nouă copii, venise la magazin și-i şoptise Corneliei că rugile îi fuseseră ascultate, nu avea să mai vină un alt copil pe lume pentru că apăruse sângerarea.

Asa lipsită de sofisticare cum era, Emmei totuşi nu-i scăpă ironia situaţiei. Sângera, deci nu era însărcinată. N-ar fi trebuit să mintă, n-ar fi trebuit să mărturisească nimic. Dacă ar fi aşteptat numai câteva ceasuri, nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

La ora aceea nu pleca niciun vapor din port şi nici vreun tren de la gară. Era întuneric şi frig şi puţin mai în josul străzii, la barul Ciocanul Albastru, cineva cânta la pian un cântecel deocheat, în timp ce oamenii râdeau.

Emma coborî treptele din spatele casei şi o porni hotărâtă spre pensiune. Când ajunse acolo şi sună la uşă, realiză că Tess plecase.

Derora era într-o dispoziţie caritabilă. Şi de ce n-ar fi fost, doar scăpase de Tess, de pensiune şi în curând va scăpa şi de orăşelul acela mizer. O trase pe Emma în salon şi începu s-o descoasă. Astfel află că

Jessup era mort şi că biata Cornelia o considera pe fiica ei vinovată de toată nenorocirea.

Din păcate, oricât se străduise să afle care era motivul ascuns în spatele acelei tragedii, nu izbutise să scoată nimic de la fată.

— Eu plec de aici în seara asta, Emma, îi zise Derora. Am închiriat o trăsură ca să pot s-o pornesc la drum oricând am eu chef. Mă îndrept spre Portland, deşi o să mă mai opresc pe drum ca să fac câteva vizite, aşa că, poţi să vii cu mine dacă pofteşti. Sigur Tess e acolo, adică în Portland. Dacă o găsim, voi două aţi putea să staţi împreună.

Emma se lumină deodată la fată.

— Da, trebuie neapărat s-o văd pe Tess, rosti ea.

— Atunci aşa rămâne stabilit. Acum hai să-ţi fac un ceai şi pe urmă o pornim la drum.

Emma încuviinţă din cap, iar Derora dispăru la bucătărie, şchiopătând uşor din cauza gleznei scrântite. Acolo, Derora dădu peste Juniper care făcea încântată inventarul cămării. Derora îi scrise un bileţel de condoleanţe Corneliei Hamilton, asigurând-o că va avea grijă de Emma, după care o trimise pe Juniper cu misiva, iar ea

se apucă să prepare ceaiul, gândindu-se ce persoană bună era.

Desigur, de la Portland intenţiona să plece mai departe la San Francisco, iar de acolo… ei bine, cine ştie ce se mai putea întâmpla. Însă Emma avea să devină o piatră de moară la gâtul ei dacă nu o găseau pe Tess.

Deodată dădu din umeri bine dispusă, dacă nu dădeau de Tess, avea s-o lase pe Emma în grija bunei ei prietene, doamna Hollinghouse-Stone. Lavinia era văduvă şi foarte bogată, aşa că putea să-i ofere fetei o slujbă, nu?

Tess era atât de supărată încât nu se simţea în stare să mănânce friptura apetisantă din faţa sa.

— Mănâncă, îi porunci Rod.

A dispărut din viaţa mea, se gândea Tess distrusă. A plecat! Se simţea de parcă Keith ar fi murit, atât de puternic îi ducea lipsa.

— Nu mi-e foame, răspunse încăpăţânată. Rod dădu gata o felie de pâine prăjită din care se scurgea untul şi mierea, apoi mârâi spre ea:

— Suferi după negustoraşul tău ambulant? Dacă avea de gând să înceapă iar s-o ia peste picior, Tess nu credea că avea starea să suporte aşa ceva.

— Da, dacă te interesează, răspunse foarte sinceră.

— Acum înţeleg de ce te-ai supărat aşa de tare pentru ce-a păţit Emma, surioară dragă, rosti Rod.

Nu se potoleşte, cugetă Tess, gata să fugă de la masă.

— Amicul nostru, Joel Shiloh ţi-a făcut fix acelaşi lucru!

— Nu!

— Nu eşti doar frumoasă, eşti şi o mare mincinoasă. Dacă tot nu te atingi de friptura aia, barem dă-mi-o mie.

— De ce te porţi aşa cu mine? şopti Tess, rugându-se să nu plângă. Îşi mai amintea încă de fetele de la şcoală, care-şi bătuseră mereu joc de ea din cauza statutului ei social. Nu e vina mea că sunt… sunt…

— O bastardă? o ajută Rod cu amabilitate.

Tess luă paharul cu vin şi-l aruncă în faţa fratelui ei. Vinul se scurgea în picături mari din sprâncene pe faţă şi apoi pe cămaşa albă şi pe faţa de masă.

— Asta înseamnă că nu mai mergem la teatru? se interesă el cu calm, în timp ce se ştergea cu un şerveţel pe faţă.

Tess nu se mai putu abţine şi izbucni în râs.

— Încă mai vrei să stau cu tine? se minună ea.

El zâmbi larg, făcând paradă de talentul său actoricesc, în timp ce mimă mărinimia.

— Desigur, de altfel nu prea am de ales. Nu putem să ne întoarcem în apartament şi să le stricăm noaptea nunţii, nu?

Tess nu se gândise deloc la acest aspect. Bine că măcar Rod părea să-şi fi păstrat capul pe umeri.

— Dar nici nu putem merge la un spectacol cu tine aşa, răspunse ea. Vrei să râdă lumea de tine?

— În general nu-i face altuia ceea ce ţie nu-ţi place, rosti el şi, apucând paharul cu vin, sorbi elegant din el, apoi restul îl aruncă drept în faţa lui Tess.

CAPITOLUL 10

Vinul pătase toată partea din faţă a rochiei lui Tess.

— Mi-ai stricat rochia! se plânse ea, luând un şervet şi ca să-şi şteargă faţa şi corsajul.

— Draga mea, pe lumea asta primeşti înapoi ceea ce dai. Îţi dai seama că acum trebuie să mergem sus ca să-i deranjăm pe îndrăgostiţii noştri?

Tess fierbea de nervi, dar nu-şi putea

permite luxul unei crize de furie. În fond, vina îi aparţinea în totalitate. Dar nu putea trece cu vederea un lucru.

— Mi-ai stricat rochia! murmură ea, în timp ce se ridicau de la masă.

— N-ai decât să-ţi cumperi alta, răspunse Rod, ignorând cu desăvârşire privirile oamenilor din jur şi oferindu-i galant braţul, uimind-o pe Tess cu eleganţa gesturilor sale, în pofida faptului că avea toată cămaşa pătată şi picături de vin în păr.

În faţa apartamentului 17, Tess rămase pe hol, în timp ce Rod intră precaut ca să vadă cum stăteau lucrurile. De cealaltă parte a holului era un alt apartament şi ca să-şi mai umple timpul, se apropie ca să admire plăcuţa de alamă prinsă de uşă. *Corbin,* scria pe ea, iar mai jos *Particular.*

Tess avu sentimentul că primise o lovitura în moalele capului. Deşi ştiuse că familia lui era bogată, altfel n-ar fi oferit drept recompensă pentru găsirea lui atâţia bani, nu crezuse că era chiar aşa de bogată. Dacă te luai după căruţă, catâr sau haine, Keith nu părea deloc un bărbat avut.

Ceva o făcu să încerce uşa şi nu mică îi fu surpriza atunci când apăsă pe clanţă că aceasta se deschise larg înaintea ei. Aruncă

o privire spre întunericul dinăuntru. Poate Keith nu plecase încă. Acest gând o învioră deodată. Poate că mai era încă în Portland.

— Keith! strigă încetişor, deşi bănuia că nu se afla acolo în acel moment. Dar sigur nu părăsise oraşul, altfel ar fi încuiat apartamentul.

Tess închise uşa la loc şi se întoarse spre propriul apartament. Când Rod ieşi în fine, ea deja se afla departe de apartamentul Corbin-ilor.

— Ei? se interesă ea iritată, în parte din cauza rochiei, în parte pentru că simţea cum încă i se mai scurgea vinul printre sâni.

— E în regulă, răspunse fratele ei cu un zâmbet ironic. Stau lângă şemineu şi joacă whist.

Tess încercă să treacă pe lângă proaspeţii însurăţei fără să atragă atenţia, dar maică-sa o văzu şi o strigă.

Înroșindu-se toată, Tess se întoarse cu faţa spre ea.

— Ce Dumnezeu? se încruntă Olivia văzându-i rochia pătată.

— A avut loc un mic accident, interveni Rod imediat, sărind în ajutorul lui Tess.

Asa puse cărţile pe masă şi se întoarse spre fiul său.

— Ciudat, pentru că se pare că şi tu ai avut parte de aceeaşi soartă, murmură el, privind ţintă spre cămaşa lui pătată.

— Hai să te schimbi, scumpa mea, rosti deodată Olivia. Poate că mai reuşim să salvăm rochia.

Când Tess o porni ascultătoare şi recunoscătoare, spre camera ei, maică-sa o urmă imediat. Începu să-i desfacă nasturii de la spate cu degete ţepene şi tremurătoare.

— Eu o să plec în câteva săptămâni, Tess, începu Olivia.

Deci asta era. Prima ocazie pe care o aveau ca să poată discuta în linişte, iar Olivia nu ezitase să profite de ea.

— Ştiu, răspunse Tess, scoţându-şi rochia. Şi furoul era în aceeaşi stare jalnică, iar Tess îl blestemă pe diavolul acela de Roderick Waltam Thatcher sau cum şi-o mai fi spus. Era mai bine aşa decât să se gândească la faptul că în curând avea să rămână singură pe lume.

— Ai putea veni cu noi, continuă Olivia, în timp ce cerceta pata de pe rochie. Poate că acolo o să întâlneşti un bărbat potrivit, sau poate preferi să mergi la facultate…

— Nu o să vin cu voi, mamă, răspunse

Tess. Simt... ei bine, simt că viața mea e aici. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar...

— Intuieşti că aici e destinul tău, rosti Olivia cu aplomb, în pofida stării de slăbiciune. Tu deja ai întâlnit un bărbat, aşa e?

Întrebarea directă, venită pe neaşteptate, o făcu pe Tess să renunţe la orice minciuni şi să răspundă sincer:

— Da.

— E cumva însurat?

Tess dădu să nege, dar se abţinu. Keith nu era însurat cu o femeie vie, dar legătura lui cu Amelie era încă foarte puternică.

— E... e văduv, mamă.

Olivia oftă deodată uşurată. Cine ştia mai bine ca ea chinul de a împărţi un bărbat? Cine ştia mai bine ca ea ce însemna ruşinea, aşteptarea, nesiguranţa?

— Există vreo speranţă să-ţi croieşti o viaţă alături de el, Tess? Poate... vrea să-ţi ofere un cămin? O să-i porţi numele şi o să-i creşti copiii?

Tess lăsă capul în jos.

— Nu prea cred. Dar n-am de gând să-i fiu amantă. Eu am de gând să muncesc, să-mi dezvolt afacerea şi pe urmă, într-o bună zi, poate că o să întâlnesc pe altcineva...

Olivia începu să-i mângâie uşor faţa.

— Este tare înţeleaptă, scumpa mea. Eu l-am iubit pe Asa total, din adâncul inimii mele, chiar din clipa în care ne-am întâlnit. Şi după toate câte le-am pătimit, nu pot să spun că nu aş face absolut la fel dacă mi s-ar acorda încă o şansă. E egoist din partea mea, nu? Dar în ceea ce-l priveşte pe Asa, nu am pic de mândrie, simt că am fost născută în mod special ca să fiu cu el.

Tess era incapabilă să vorbească. Puterea dragostei ei te amuţea.

— Tot am reuşit să fac ceva bun în viaţă, Tess. Uită-te la tine, eşti puternică şi frumoasă, eşti independentă. În parte şi din cauză că n-am ascuns niciodată că în sufletul meu Asa a fost mereu pe primul loc.

Tess continua să tacă. Nu dorea s-o audă pe mama ei spunând aşa ceva, deşi nu era o noutate.

Olivia o prinse pe Tess de umeri, cu mâini firave şi tremurătoare.

— E foarte dificil pentru o mamă să recunoască aşa ceva în faţa copilului ei, Tess. E foarte greu. Dar noi două am fost întotdeauna sincere una cu alta. Şi chiar dacă acum te doare un pic, la un moment dat o să mă înţelegi foarte bine.

Existaseră momente în care Tess chiar o înţelesese, dar nu şi în acea clipă.

— De ce, mamă? Mi-a lipsit vreodată ceva? Am fost atât de rea?

— Tu ai fost mereu o binecuvântare, Tess. Te-am iubit şi o să te iubesc mereu. Dar o femeie trebuie să-şi iubească mai întâi bărbatul, abia după aceea copiii. Ştiu că sună rău, dar când o să iubeşti un bărbat aşa cum îl iubesc eu pe Asa, atunci de abia o să ajungi să înţelegi cu adevărat.

— Ce nu înţeleg deloc este loialitatea asta nebună pentru un asemenea om! izbucni Tess, uitând pentru o clipă de fragilitatea mamei ei.

Numai că în acel moment, Olivia numai fragilă nu mai părea. Îşi îndreptă umerii şi ochii ei negri prinseră să fulgere.

— Mă consider extrem de norocoasă că l-am cunoscut, că l-am iubit. Mai mult, chiar şi acum, dacă nu îi deveneam soţie, aş fi acceptat fără nicio reţinere să-i fiu mai departe amantă!

— Asta este diferenţa dintre noi, mamă. Eu n-o să fiu niciodată jucăria vreunui bărbat. Nu o să accept niciodată să vină la mine doar atunci când se plictiseşte de altceva! Nu aş accepta să fiu ascunsă ca pe

ceva de ruşine şi să mă las cumpărată cu tot soiul de cadouri! N-o să pot să iubesc niciodată atât de mult un bărbat!

Pentru o clipă, Tess avu senzaţia că Olivia o s-o pocnească. Lovitura veni în cele din urmă, dar nu aşa cum se aşteptase Tess.

— Atunci mi-e tare milă de tine, draga mea. Chiar mi-e foarte milă de tine.

Tess se întoarse cu spatele, vezi-Doamne ca să-şi aleagă altă rochie din şifonier. Ochii o ardeau de lacrimi grele, dar nu-şi permise să le verse până când nu auzi uşa închizându-se încetişor.

Marginile cortinei tivite cu fir auriu erau pe cale să se desfacă larg atunci când Tess şi Rod ajunseră la teatru şi se aşezară grăbiţi pe scaunele lor. Tess aruncă o privire spre fratele său şi-şi dădu seama cu câtă ardoare şi-ar fi dorit să se fi aflat de cealaltă parte a cortinei.

Tess, încă supărată după toată discuţia cu mama sa, se încruntă şi încercă să citească ceva din programul pe care-l ţinea în mână. Spectacolul se numea „Chinurile unui inocent”, în care vedete erau Gemenii de Aur, frate şi soră.

Pe drumul spre teatru în trăsura de piaţă, Rod o căpiase cu talentul lor, celebritatea

pe care o aveau, cu înfăţişarea lor angelică. Tess n-auzise niciodată de ei şi-l ascultase pe Rod fără a fi fost cu adevărat atentă la spusele lui. Fusese mai degrabă preocupată să admire pe geam locurile pe lângă care treceau, baruri, case, depozite. Şi ar fi schimbat trăsura elegantă pe căruţa negustorului fără să se gândească de două ori.

Acum, în timp ce privea cum se trăgea cortina ca să dezvăluie scena, se gândea cât de mult i-ar fi plăcut să fie alături de Keith, să-i simtă mâinile pe trup, buzele peste buzele ei. Se cutremură uşor, în timp ce simţea cum se întindea fierbinţeala aceea specială. Poate că nu era aşa de diferită de mama ei.

Se strădui să se concentreze asupra piesei, care i se părea groaznic de plictisitoare şi siropoasă, însă actorii, minunaţii Gemeni de Aur, îşi meritau celebritatea. Niciodată în viaţa ei, Tess nu văzuse doi oameni mai frumoşi. Amândoi aveau păr blond-argintiu, foarte des şi ochi verzi pătrunzători, iar bărbatul avea pielea la fel de catifelată ca şi femeia.

— N-ai vrea să-i cunoşti? o întrebă Rod când piesa se termină şi toţi cei din jur

aplaudau asurzitor.

— Pe cine? întrebă Tess nedumerită.

— Pe Gemeni! răspunse el. Doamne sfinte, ştiu că ai venit dintr-un fund de lume, dar toată ţara a auzit de ei!

— Eu nu! Ca să nu-ţi mai spun că porecla asta a lor mi se pare stupidă, răspunse Tess obosită.

— Eşti într-o ureche! Pe ei îi cheamă Cynthia şi Cedric Golden, şi sunt blonzi şi gemeni, de aici porecla.

— Aha!

— Asta-i tot ce ai de comentat? Doar un „aha”?

— Ce altceva ai vrea să spun, Rod? Că vreau să le sărut picioarele? Că mi-aş dori să fiu sclava lor? Am obosit şi vreau să merg acasă.

— Nu plecăm nicăieri până când nu vorbesc cu prietenii mei. Ori vii cu mine, ori stai aici să se chiorască toţi mocofanii la tine. Tu alegi.

Fratele său se dovedea a fi tare obositor. Tess nu era deloc sigură că avea să se obişnuiască cu el. Dar cum nu-şi dorea să stea ca să se „chiorască” unii şi alţii la ea, acceptă braţul lui şi se lăsă condusă spre culise.

Dădură peste o mare de oameni adunaţi acolo, colegi de breaslă, costumiere, scenografi, muncitori cu cârca şi peste toţi tronau gemenii, care de aproape arătau încă şi mai bine. Aveau acea frumuseţe delicată a porţelanurilor, perfecţi în toate privinţele.

Aproape că nu păreau a fi muritori, cu asemenea trăsături frumoase, mai mult ca sigur că erau îngeri rătăciţi pe pământ.

— Roderick! clopoţi veselă creatura numită Cynthia, aruncându-şi braţele de alabastru în jurul gâtului lui şi lipindu-şi trupul micuţ de el.

— Deci nu sunt deloc îngeri, murmură Tess ca pentru sine. Nu că i-ar fi păsat ce avea de gând domnişoara Golden cu Rod. Din partea ei, n-aveau decât să se împerecheze chiar şi acolo, pe podea. Ea nu-şi dorea altceva decât să ajungă acasă.

— Şi cine, mă rog frumos, este această frumuseţe? se auzi glasul masculin al perechii asortate. Ochii săi, ca şi cei ai Cynthiei, erau de un verde fabulos, mărginiţi de gene dese, şi erau fixaţi pe pieptul ei.

O scutură deodată un fior de nelinişte. I se părea ciudat că după ce-i permisese lui

Keith Corbin să facă ce voia cu ea, acum se simţea jenată de privirea acelui bărbat un pic cam prea frumos.

— Ea e sora mea, rosti Rod, desfăşurând-o pe Cynthia din jurul său şi făcând un pas în spate. Tess Bishop.

— Numele ei e Bishop. Pe tine te cheamă când Waltam, când Thatcher. Cum ar putea să fie sora ta? rosti Cedrick, în timp ce Rod se înroşea la faţă, iar Cynthia făcea botic spre el.

— S-a născut în alt pat decât cel conjugal, i-o trânti Rod.

Tess se simţea cumplit de jenată. De ce naiba nu spusese că era dintr-o altă căsătorie? De ce naiba uneori era aşa de blând şi bun, iar alte dăţi plin de cruzime?

— Fratele tău e un mitocan, o alină Cedrick. Spune-mi draga mea, te-ai gândit vreodată să urci pe scenă?

— Ca să fac ce? i-o trânti Tess.

— Ca să joci, râse Cedrick afectat. Nu te interesează deloc teatrul?

— Nu, răspunse Tess sinceră.

— Tess are tendinţa de a fi foarte sinceră, interveni Rod, zâmbindu-i cu umor. Dar mama ei a fost actriţă.

— Asta înseamnă că ne cunoşti bine arta,

rosti Cedrick foarte încântat.

— Ba deloc, rosti afectată Tess, realizând că dintr-un motiv care încă îi era necunoscut, atât Cedrick cât şi soră-sa îi erau profund nesuferiţi. Nu mi s-a permis să mă apropii de teatru. În plus, atunci când am crescut, mama mai degrabă cocheta cu actoria. Era şi este şi acum profund devotată tatălui meu.

— Atunci trebuie să te conving să citeşti un rol din nouă noastră producţie, se sumeţi Cedrick, de parcă ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte.

Tess scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar nu, niciodată.

— Să nu mai spui chestia asta, scumpetea mea, o certă Cedrick, de parcă ar fi fost un copil cu mintea rătăcită.

— Nu-mi mai spune aşa, se supără Tess, iar Rod, care stătea lângă ea acum, o lovi cu piciorul în gleznă.

— E minunată, rosti Cedrick, ignorând cu totul ceea ce-i spusese ea. Minunată! Rod, trebuie s-o aduci pe sora ta mâine la noi.

— Am treabă mâine, se înfurie Tess.

— O să venim, promise Rod.

Se certară tot drumul până la şosea, unde, din fericire, găsiră o trăsură liberă.

— Ar fi mai bine să nu mai faci aşa ceva, Rod, îl preveni ea, urcându-se în trăsură. N-am nici cea mai mică intenţie să merg la ei acasă, mâine sau oricând altcândva.

— Dar Cedrick te-a plăcut! îi aminti Rod, de parcă Dumnezeu din ceruri o chemase.

— Şi ce dacă? Mie nu-mi place deloc de el. Nu-i altceva decât un filfizon şi o lichea, după părerea mea.

— Dar ar putea să-mi ofere o slujbă stabilă într-un teatru adevărat! As putea să joc Hamlet, Macbeth sau Richard al treilea.

— Ce mă bucur pentru tine, oftă Tess, privind la bolta înstelată pe care ardeau mii de stele, unele mai aproape, altele în depărtări fabuloase.

— Cedrick Golden are puterea să-mi ofere ceea ce-mi doresc, insistă Rod.

— Bietul de tine, se strâmbă Tess, dar apoi se întoarse şi-i zări chipul în întuneric. Doamne, Rod, sper că nu eşti unul din ăia... unul de ăla... ştii tu...

— Sigur că nu! izbucni Rod scandalizat că Tess credea că-i plăceau bărbaţii. N-ai văzut-o pe Cynthia cum se înfăşură pe mine?

— Am crezut c-o să te târască în vreo cabină de aia de-a lor, ca să te poată viola în

linişte, veni răspunsul lui Tess. Dacă vrei un rol în piesa domnului Golden, n-ai decât să-l obţii cu ajutorul fetei şi nu mă mai băga pe mine la mijloc în toată afacerea asta odioasă.

Rod se bosumflă pe loc.

— Dar te place, insistă el, pe când se apropiau de hotel.

— N-o să mă vinzi pentru o tunică şi un pumnal de carton, Rod, mai bine uită de treaba asta.

Rod se supără atât de tare, încât coborî val-vârtej din trăsură, lăsând-o pe Tess să se descurce singură cu toate.

Din fericire, era obişnuită deja cu aşa ceva. Coborî liniştită din. Trăsură, îi plăti vizitiului şi apoi o porni agale spre hotel.

Ajunsă în holul mare, se uită pieziş la lift şi oftând, o luă pe scări. Când venise prima dată acolo, urcase cu liftul pentru că era şi Keith cu ea şi se simţise în siguranţă în colivia aceea care se clătina şi scârţia din toate încheieturile.

Holul de la etajul lor era pustiu. Tess dădu se deschidă uşa de la apartamentul lor, dar se întoarse deodată să se uite spre apartamentul familiei Corbin. Fără să stea prea mult pe gânduri, se duse şi ciocăni la

ușă.

Când nu primi niciun răspuns, apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Intră şi începu să pipăie peretele în căutarea acelui comutator care aprindea lumina.

Apartamentul nu era, aşa cum se aşteptase, replica celui închiriat de Asa. Era cu totul deosebit.

Iar Tess avu sentimentul că devenise spărgător.

— Keith? strigă pe un ton cât mai calm.

Nimic.

— Keith?

Tot niciun răspuns. Să-l ia naiba, oare acum pe unde o mai umbla? în vreun bar, îmbătându-se? Sau pe la vreo femeie?

Tess prefera să creadă că era oriunde, dar nu cu o femeie, chiar şi la închisoare. Da, mai bine să-l aştepte chiar acolo, se gândi ea, pentru că după tot ce se petrecuse între ei doi, avea dreptul măcar la un rămas-bun civilizat.

Se apucă să exploreze apartamentul ca să aibă ce face, simţindu-se ca o intrusă, dar savurând fiecare clipă din acea aventură. Apartamentul avea cinci dormitoare mari şi elegante, o bucătărie enormă, complet echipată, două băi şi un fel de bibliotecă-

salon, în care exista şi o masă de biliard.

Tess îşi plimbă o mână peste suprafaţa cea verde, simţindu-se ca o păcătoasă. Probabil că nicio femeie nu îndrăznise să joace acolo, părea a fi o încăpere strict bărbătească.

Căscă acoperindu-și gura cu dosul palmei. Când avea să vină Keith, trebuia să-l convingă s-o înveţe să joace biliard. Până atunci însă, era mai bine dacă se aşeza pe canapeaua de piele marocană de sub fereastră...

Tess deschise ochii larg şi apoi îi închise la loc. Doamne, în camera aceea cu masa de biliard erau doi bărbaţi, doi bărbaţi uriaşi, cu aspect nu tocmai prietenos şi niciunul dintre ei nu era Keith. Rămase mai departe nemişcată pe canapea, sperând din suflet să n-o observe.

— Ia uită-te aici! strigă unul dintre ei, apropiindu-se de ea.

— Doamne sfinte, rosti celălalt mai de departe, deşi nu chiar aşa de îndepărtat pe cât şi-ar fi dorit ea.

Nasul o mânca, iar inima îi bătea aşa de tare încât era convinsă că se auzea până-n stradă.

— Deschide ochii, vulpiţo, îi porunci

gigantul de lângă ea, cu destul de multă bunăvoinţă.

Tess îndrăzni să deschidă doar un ochi. Omul de lângă ea era blond, ca şi Keith, cu trăsături aristocratice ce-i confereau o frumuseţe masculină aparte. Ochii îi erau aproape indigo şi o priveau cu o expresie de iritare reţinută.

Dacă Arhanghelul Mihail avea să coboare pe Pamânt, atunci sigur aşa ar arăta, cugetă Tess.

— Cine eşti dumneata? o întrebă el, aplecându-se uşor spre ea.

Tess se trase şi mai aproape de speteaza canapelei.

— Eu… dar dumneata cine eşti?

— Las-o în pace, Jeff, interveni celălalt bărbat, iar Tess descoperi un individ brunet, extrem de chipeş, cu aceeaşi pereche de ochi albaştri pătrunzători. O sperii de moarte.

Jeff se îndepărtă puţin, şovăitor. Dădea impresia că era gata oricând s-o prindă de gât ca apoi s-o strângă până îi ieşeau ochii din orbite.

— Cine eşti? repetă el, deja enervat.

— Numele meu este Tess. Tess Bishop.

— Unde este fratele meu?

Tess se ridică, la fel de înspăimântată. Deci şi ei voiau să afle pe unde umbla Keith, auzise bine.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

— De asta te-am găsit noi dormind aici? sări Jeff la ea.

— Potolește-te, interveni celălalt cu duritate. E limpede că n-a fost cu el. Pentru că atunci am fi găsit-o în pat, nu pe canapeaua din bibliotecă, idiot ce eşti!

— V-aş spune dacă aş avea idee pe unde a plecat, îi minţi Tess cu un zâmbet dulce pe buze, încercând să-l atragă pe brunet cu totul de partea ei.

Acesta se apropie şi se lăsă pe vine în faţa canapelei.

— Eu sunt Adam Corbin, se prezentă el. Iar acest maniac este fratele meu, Jeff. N-avem de gând să-ţi facem vreun rău, tot aşa cum nu intenţionăm să-l rănim pe Keith. Nu vrem decât să stăm de vorbă cu el, să ne asigurăm că e bine.

Deşi Adam vorbise foarte calm şi liniştit, Tess ştia că nu o crezuse când le zisese că le-ar fi spus unde era Keith dacă ar fi ştiut.

— Nu l-am mai văzut de… Făcu o pauză şi se uită pe geam la zorii trandafirii de afară… de ieri.

— Nemernicul ăla mic, murmură Jeff, plimbându-se agitat prin faţa ei.

Tess nu l-ar fi descris pe Keith ca fiind mic în ceva, dar comparativ cu omul acela care parcă trăia în vrejul de fasole fermecat şi cobora pe pământ doar ca să mănânce oameni, atunci da, era mititel.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai mai folosi acest gen de limbaj în prezenţa mea, rosti ea curajoasă.

Ochii lui Adam se luminară deodată. Luă delicat o mână de-a ei între palmele sale.

— Încă mai crezi că vrem să-i facem rău? rosti el.

— Aţi oferit o recompensă bună pentru prinderea lui.

— Prindere? zâmbi el. Spune-mi sincer, Tess, îl vezi tu pe Keith lăsându-se prins de cineva?

Tess îşi muscă buzele când îşi aminti cum anume îl cunoscuse pe Keith cel mânios.

— Nu, cred că nu, oftă ea.

— Am primit o telegramă de la o femeie din Simpkinsville, în care ne spunea că l-a văzut pe Keith, care folosea numele de Joel Shiloh. Ne-a mai scris şi că nepoata ei, Tess ar fi fugit cu el.

Derora avusese grijă să le spună totul.

Tess îşi feri privirea.

— N-am fugit cu el, şopti ea. Nu puteam să mai trăiesc cu ea, aşa că m-a ajutat să ajung aici, la Portland.

— Şi?

Tess întâlni privirea albastră, rece şi inteligentă a lui Adam Corbin.

— Şi bănuiesc că a plecat. L-am aşteptat aici toată noaptea, în speranţa că voi putea să-mi iau rămas bun de la el…

— Hal de pastor! murmură Jeff sâcâit.

— Pastor? se înecă Tess. În mintea ei dansau doar imagini cu ea şi Keith în timpul cât se iubiseră. Este pastor?

Adam aruncă o privire ameninţătoare spre fratele său cel blond, după care se ridică în picioare.

— Da. Mă rog, era pastor.

— Până în ziua în care a fost ucisă Amelie, completă Tess, întristată nu pentru fata moartă, ci pentru toate speranţele sale pierdute.

— În ziua în care am îngropat-o, şi-a scos gulerul de cleric, l-a aruncat în râu şi pe urmă în noaptea aceea s-a făcut nevăzut, îi povesti Adam pe un ton încărcat de suferinţă.

În mintea lui Tess strălucea verigheta de

la gâtul lui Keith. Probabil că şi acum o purta la gât.

— Încă mai jeleşte după ea, le zise Tess tristă, dezvăluind mai mult decât şi-ar fi dorit. Încă o mai iubeşte.

— E un dobitoc, izbucni Jeff.

Tess ajunse la concluzia că unul dintre fraţi chiar îi displăcea teribil. Şi acela era Jeff, dar înainte să-i spună vreo două, Adam i-o luă înainte.

— Chiar aşa? rosti el pe un ton ameninţător, ca şi cum l-ar fi prevenit pe Jeff. Dacă în ziua aceea ar fi murit Fancy?

— Dar n-a fost Fancy. Şi nici Banner a ta, aşa că nu văd de ce…

— Ideea e că bietul Keith încă nu este în stare să revină la vechea sa existentă, care ne include şi pe noi. Înainte doar am sugerat, acum însă e un ordin: lasă-l în pace! Cheamă-i înapoi pe detectivi şi scoate anunţul ăla din ziare.

— Dar…

— Niciun dar! Keith este un om în toată firea, nu mai e puştiul pentru care mâncam noi bătaie ca să-l apărăm. O să vină înapoi atunci când o să-şi dorească treaba asta.

— La naiba, dar îl iubesc!

Tess se uita uluită la uriaşul acela.

— Şi eu la fel, rosti Adam cu ochii aceia indigo înlăcrimaţi. Cu toţii îl iubim. De aceea de acum încolo o să-l lăsăm în pace.

— Dar dacă o să aibă nevoie de noi? se nelinişti Jeff, cu ochii în lacrimi.

Tess îşi aminti deodată de spusele lui Keith, din noaptea aceea în care el plânsese după ce făcuseră dragoste, cum că era o modă ca bărbaţii din familia lui să verse lacrimi fără nicio reţinere.

— Trebuie să plec, rosti ea, ridicându-se şi ieşind din apartament, fără ca vreunul dintre cei doi s-o bage în seamă.

CAPITOLUL 11

Keith Corbin atinse verigheta de parcă ar fi fost un talisman capabil să-l salveze de toate acele sentimente contradictorii care-l încercau. Amelie, îşi zise singur, încercând să-şi amintească de ea. Amelie!

Din păcate, încercările rămaseră fără rezultate. În mintea lui nu exista decât Tess, de care îi era cumplit de dor.

Se prinse cu mâinile de şale şi-şi îndreptă spinarea, ca un bătrân reumatic. Pe lângă el trecu o pasăre în zbor, liberă şi fără nicio grijă. Puţin mai departe catârul pufni uşor pe nări ca pentru a-l întâmpina.

— Probabil că ţi se pare tare amuzant, rosti el supărat spre cer. Atunci hai să-ţi spun ceva: nu mai cred în Tine. Şi nimic din ce ai face, n-o să mă determine să mă însor cu fata asta!

Se opri deodată întrebându-se cum se făcea că stătea de vorbă cu cineva în care nu mai credea? Şi de unde şi până unde spusese cineva ceva de căsătorie?

Catârul nechează deodată, de parcă ar fi fost de acord cu el.

— Şi ţie cine ţi-a cerut părerea? îl întrebă el, aruncând cu pământ peste focul de tabără ca să-l stingă. Aproape fără voie, începu să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa lui, dacă s-ar fi însurat cu Tess. Ar fi fost înconjurat de o mulţime de copii cu ochi albaştri şi păr sălbatic care i-ar fi spus „tată”. Se imagină construind o casă mare, pregătind iar predicile de duminică…

— Nu! strigă el. Nu!

Imediat după aceea începu să strângă tabăra, fără să-şi mai pregătească micul dejun sau cafeaua. Înhăma agitat catârul. Era mai bine s-o pornească spre Simpkinsville, pentru că mulţumită lui Tess, nu vânduse absolut nimic acolo. Era preferabil să se concentreze asupra afacerii,

vânzarea de laudanum, ulei de castor şi pastile pentru ficat.

După ce lua această hotărâre, se urcă pe capră şi o porni înapoi direct spre Portland.

Tess rămăsese pe holul hotelului, neştiind ce să facă. Nu putea să dea năvală în apartamentul 17 cu părul vâlvoi şi cu rochia boţită. Începu să se plimbe nervoasă de colo-colo, frecându-şi braţele.

Ce naiba avea să-i spună lui Asa? Sau mamei ei? Cum să le explice că lipsise de acasă toată noaptea?

Încă era prinsă în ghearele acelei dileme, când uşa apartamentului se deschise deodată şi apăru capul lui Rod.

— Pe unde naiba ai umblat? se interesă el într-o şoaptă furioasă.

Tess se rugă în gând ca să nu cumva în acel moment să apară şi fraţii lui Keith. Dacă se întâmpla una ca asta, cine ştie la ce concluzii ar fi ajuns omul din faţa ei.

— Nu sunt obligată să-ţi spun, răspunse ea tot pe şoptite.

Rod privi peste umăr, apoi ieşi pe hol.

— Acum îmi eşti datoare, surioară dragă, şopti el iar. L-am spus tatei şi Oliviei că eşti în pat. Din fericire pentru tine, nu s-au gândit să verifice.

Tess oftă deodată.

— Ce naiba mă fac acum?

— În primul rând te duci matale la tine în dormitor ca să te schimbi, pentru că tata şi Olivia încă dorm, după care o să mergem frumuşel în vizită la Cynthia şi Cedrick Golden.

Era limpede acum şi n-avea sens să mai stea să se certe cu el, pentru că nu mai putea să rămână pe hol cu rochia boţită şi părul vâlvoi. În afară de asta, trebuia să se spele pe dinţi şi pe faţă. În plus, murea de foame.

— Bine, se învoi ea.

Câteva clipe mai târziu încuie uşa de la camera ei, şi-şi scoase rochia şi lenjeria de corp, gata să se spele. După ce-și luă un halat pe ea, îşi strânse părul şi o porni cu paşi repezi spre baie. Împrospătată, reveni agale în camera ei.

Douăzeci de minute mai târziu îşi făcu apariţia în sufrageria micuţă în care familia deja se adunase pentru micul dejun, îmbrăcată cu o fustă neagră de satin şi o cămaşă albă, apretată. Mai mult, ca s-o mulţumească pe maică-sa, îşi prinsese părul într-un coc în vârful capului.

— Fiica noastră este o frumuseţe, rosti

Asa plin de mândrie, prinzând mâna Oliviei într-a lui.

Pe masă erau adunate diverse platouri cu mâncare delicioasă din care încă se ridicau aburii, omletă, pateuri de abia scoase din cuptor, cârnăciori de mai multe feluri, cartofi şi orez.

— Radiază de virtute, nu credeţi? comentă Rod, ridicând cana cu cafea la buze şi privind-o cu răutate peste marginea ei.

Tess se înroşi toată, gândind că cel mai bine era să-şi lase părinţii să creadă că o jenase comentariul, şi se aşeză la masă.

— Azi o să mergem să căutăm un spaţiu pentru atelierul tău, îi zise Asa, în timp ce-și umplea farfuria cu omletă şi cartofi. Livie de abia aşteaptă să iasă puţin la aer. Şi oricum întotdeauna ţi-a plăcut să te plimbi cu trăsura, nu-i aşa?

— Eu şi cu Tess avem deja planuri pentru ziua de azi, rosti Rod, privind-o fix.

Lui Tess îi pieri deodată pofta de mâncare. Dar, înainte să fi putut spune ceva, interveni Olivia în favoarea ei.

— N-ai putea să le amâni? Dacă nu mergem să căutăm un spaţiu pentru Tess, Asa o să mă oblige să stau potolită toată ziua.

Asa privi la mâna fragilă aşezată pe braţul său și-i zise lui Rod pe un ton autoritar:

— Cred că poţi să-ţi amâni planurile cu Tess.

Tess se încordă toată, sigură că Rod avea să le dezvăluie cum o găsise de dimineaţă în holul hotelului. Îşi dădu seama că trebuia să-l îmbuneze cumva pentru a evita un dezastru.

— Chiar nu putem merge în vizită la Cynthia şi Cedrick şi mâine? rosti ea cu dulceaţă în glas.

El însă nu voia să se dea bătut.

— De ce n-am merge în seara asta?

— Bănuiesc că au spectacol, nu? i-o întoarse ea cu calm, părând gata să răspundă supusă la dorinţele fratelui ei. Simţi cum o apuca greaţa. Te rog, Rod, mergem mâine!

El, încă încruntat, puse la loc cana de cafea şi apoi cedă:

— Bine. Mergem mâine.

Tess lăsă capul în jos ca să-şi ascundă uşurarea şi începu să ciugulească din farfurie.

Tess n-ar fi putut spune dacă a avut un noroc fantastic, sau un ghinion teribil când au dat peste ceea ce căutau în mai puţin de

un ceas de la plecarea din hotel. Era o clădire mică şi îngustă, cu un atelier jos şi trei odăi mici la etaj, plus un depozit mic în spate. Locul avea potenţial. Fotograful care deţinea atelierul îl vându pe loc cu tot cu mai multe aparate de fotografiat, materiale de developat şi un laborator bine echipat într-o odaie din spatele studioului.

— E aşa de mizerabil totul, oftă Olivia, privind la pânzele de păianjen adunate în colţurile tavanului. Tess, numai când mă gândesc că o să stai şi o să lucrezi aici…

Tess însă se îndrăgostise de fiecare bucăţică a atelierului, aşa prăfuită cum era, în fond avea să-i aparţină şi numai asta conta, pentru că intenţiona să-l curețe bine şi apoi să-l aranjeze pe gustul ei.

Asa şi domnul Lathrop, proprietarul, se duseseră împreună la bancă pentru a perfecta afacerea. Rod rămăsese „să aibă grijă de fete” şi părea la fel de uluit şi dezgustat ca şi Olivia. Atingând poliţa şemineului micuţ şi murdărindu-se tot din această cauză, rosti scârbit:

— Nu mi se pare a fi o afacere tocmai bună. În şase luni o să mori de foame.

Tess nu îndrăznea să-şi supere fratele, cel puţin pe moment, pentru că încă le mai

putea spune părinţilor că nu dormise acasă.

— Aiurea, îi răspunse ea veselă. Locul trebuie doar curăţat bine şi apoi zugrăvit proaspăt. Domnul Lathrop nu a avut succes pentru că nici nu s-a îngrijit de atelier.

— Dacă zici tu, oftă Roderick, deşi ochii păreau să râdă de ea. Doamne, ce mult îi plăcea s-o aibă cu ceva la mână.

Aici venea partea cu ghinionul, pentru că de acum atelierul descoperit şi cumpărat, putea insista să meargă în vizită la acei actori nesuferiţi. Ba mai mult, se aştepta eventual să-l seducă pe acel îngrozitor Cedrick.

Tess strânse din buze supărată. N-avea de ales, trebuia să meargă în vizită, aşa fusese înţelegerea, dar asta nu însemna că trebuia să se umilească sau să accepte avansurile acelui filfizon înfumurat, indiferent cât s-ar fi supărat fratele ei şi oricât ar fi ameninţat-o. Prefera de o mie de ori să explice că intrase în apartamentul altcuiva şi că adormise pe o canapea acolo, decât să fie silită să înghită avansurile scârboase ale lui Cedrick Golden.

Pe de altă parte, cât de rău putea să fie să meargă în vizită la gemenii Golden într-o după-amiază însorită de primăvară? Aveau

să servească ceaiul şi să discute, oferindu-i astfel posibilitatea lui Rod de a-şi arăta talentele actoriceşti. După care se vor întoarce la hotel unde Tess va putea să înceapă să-şi facă planuri pentru atelierul ei. Asa se pricepea bine la afaceri aşa că putea să-l descoasă în voie despre tot ce nu ştia, cum ar fi fost contabilitatea şi taxele.

Până se întoarse Asa, Olivia arăta deja obosită şi foarte palidă, aşa că soţul ei o duse degrabă la hotel şi o vârî în pat.

Tess se afla în bucătăria mică, preparând un ceai pentru mama ei, când Rod se apropie de ea, zâmbind parşiv.

— Să te îmbraci cu ceva frumos, îi zise el.

— Da' hainele astea ce au? rosti Tess într-un final, reuşind cu mare efort să-şi ţină mânia în frâu, privind în jos spre fusta neagră şi bluza albă.

— Arăţi ca o profesoară de internat, răspunse Rod.

Tess îşi imaginase că arăta ca o femeie de afaceri.

— Şi cum ai vrea să arăt, Rod? Ca o concubină?

— Ar fi frumos, însă ar însemna să cer prea mult, chiar şi ţie. Plecăm în zece minute, dulceaţă, aşa că agită-te un pic pe

lângă maică-ta şi schimbă-ţi hainele.

— Ştii ceva, Rod? Eşti o lichea!

— Eu? făcu el mirat, ducând o mână spre piept.

Tess spumega deja, dar pe moment nu prea avea ce face.

— Haide, nu te mai supăra. Tata te-a recunoscut oficial, aşa că ai devenit copil legitim. Nu e vina ta că a durat aproape douăzeci de ani!

— Dispari de aici!

Rod privi cu luare aminte la cana cu ceai clocotit din mâna ei şi apoi şi la expresia de pe faţă, aşa că se retrase cuminte în salon ca s-o aştepte.

Olivia era singură în dormitor, atunci când ajunse Tess la ea, sprijinită comod de câteva perne şi învelită cu o plăpumioară albastră. Părea să se mai fi întremat, deşi mâinile îi tremurau atunci când luă ceaşca de ceai oferită de fiica ei.

— Asa mă răsfaţă cumplit, rosti ea.

Tess se abţinu să-i amintească de anii grei prin care trecuseră.

— Da, izbuti ea cu greu să afirme. Se aşează pe marginea patului şi-şi strânse mâinile în poală, îi sunt sincer recunoscătoare pentru că mi-a cumpărat

atelierul.

— Nu-mi aduc aminte să te fi auzit mulțumindu-i, se îmbufnă Olivia. Deşi părul ei odinioară negru era acum înspicat cu alb, ochii încercaţi de durere erau încercănaţi, tot izbutea să arate ca o copiliţă indignată.

Tess n-avu de ales decât să fie de acord cu ea.

— O să-i mulţumesc, mamă. Promit. Cum plec de aici mă duc direct la el.

Olivia strâmbă din nas.

— Nu-mi place deloc atelierul ăla. E murdar şi întunecos şi orice nenorocit de pe stradă poate să între peste tine să te atace.

Tess îşi înghiţi oftatul. Olivia uitase să fie mamă timp de cinci ani, nu fusese în stare din cauza bolii, însă se părea că în acel moment era decisă să recupereze timpul pierdut. Era mai degrabă ca un copil, nu ca o femeie, deşi Tess nu se gândise niciodată la acest lucru.

— Mamă, e în partea bună a oraşului, la numai cinci minute de mers pe jos de la hotel!

— Nu-mi pasă. Vreau să uiţi de toată afacerea asta şi să te întorci la St. Louis cu mine şi cu tatăl tău.

Tess încremenise.

— Nici vorbă de aşa ceva. Nu am de gând să fiu iar un copil, mamă. Nici n-aş mai putea, chiar dacă as dori aşa ceva!

— Din cauza negustorului aceluia mizerabil, nu? Ştiu că n-ai dormit la tine în pat, Tess. Am intrat ca să-ţi spun noapte bună şi nu erai acolo. Nu i-am spus nimic lui Asa, dar asta nu înseamnă că n-o s-o fac!

— N-am fost cu Keith, mamă, şopti Tess. Doamne, îşi imagina foarte uşor ce-ar fi făcut Asa dacă ar fi aflat. Mai mult ca sigur că i-ar fi luat atelierul şi i-ar fi poruncit să meargă cu el şi Olivia înapoi la St. Louis. Iar legea era de partea lui, astfel încât ea n-ar fi avut ce să facă!

— Atunci unde ai fost?

— Am intrat în apartamentul lui, mă rog, în apartamentul familiei lui, cel din faţa apartamentului nostru, îi explică Tess în grabă. Ştiu că n-ar fi trebuit să fac aşa ceva, dar am vrut să-l mai văd o dată pe Keith. Am vrut să-mi iau rămas bun de la el. Numai că nu era acolo. M-am aşezat pe o canapea ca să-l aştept, iar când am deschis ochii era deja dimineaţă.

— Înţeleg, oftă Olivia care de fapt nu pricepuse mare lucru. Deci a plecat? A dispărut din viaţa ta?

Inima lui Tess se strânse dureros.

— Da, suspină ea nefericită. S-a dus.

— Eu tot cred că cel mai bine ar fi să vii cu noi. Primăvara viitoare o să mergem în Europa şi ai putea să mergi şi tu. Poate că acolo ai să întâlneşti pe cineva cu care să…

— Mamă, ai putea să mă obligi să vin cu voi, ştiu bine că ai putea, dacă l-ai convinge pe Asa că asta e ceea ce-ţi doreşti. Dar te implor să n-o faci.

— Dar, Tess, te iubesc şi vreau numai ce-i mai bine…

Tess lua ceaşca de ceai şi o puse deoparte, apoi o prinse pe Olivia de mâini.

— Ştiu că mă iubeşti, mamă, îi zise cu blândețe. Şi eu te iubesc.

Olivia zâmbi şi privi în jos spre mâinile lor. Se încruntă atunci când observă degetele încă înroşite ale fetei de la munca pe care o făcuse la pensiune.

— Te-a folosit pe post de servitoare, şopti.

Tess întoarse capul, dar Olivia o forţă delicat să se uite în ochii ei.

— A avut nevoie de ajutor, după ce soţul ei a părăsit-o, mamă. Iar tu erai bolnavă. Cheltuielile erau foarte mari…

— Doamne, Tess!

— Nu, mamă, nu trebuie să te simţi prost.

Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine dacă aş fi fost bolnavă, nu?

— Nu sunt foarte sigură dacă aş fi avut puterea sau ambiţia necesare. Eşti o persoană cu mult mai bună decât am crezut, Tess, mult mai grozavă. Este limpede că vei putea să-ţi porţi singură de grijă, chiar şi într-o dărăpănătură ca aia.

— Sigur că pot, mamă, jur că da. Şi o să-ţi scriu în fiecare săptămână şi o să-ţi trimit fotografii…

— Of, scumpa mea, începu Olivia să lăcrimeze, e aşa de greu să ai copii, pentru că după aceea cresc şi vor să plece de lângă tine.

— Dar îl ai pe Asa, zâmbi Tess, aplecându-se s-o sărute pe fruntea mătăsoasă. O să fii fericită. Dar nu le lăsa pe femeile alea oribile din lumea bună să te chinuie.

Olivia începu să râdă.

— La ce femei oribile te referi? La prietenele cele ţepene ale Violettei Thatcher şi ale fiicei sale Millicent?

— Da, încuviinţă Tess cu lacrimi în ochi. Tu eşti aşa de fragilă şi de delicată. Ar putea să…

— N-au ce să facă, Tess, decât să bârfească şi să dezaprobe. Crezi că-mi pasă

ce părere au vacile acelea despre mine, Tess?

— Dar căderea ta nervoasă…

— Căderea mea, aşa cum frumos ai spus, a avut loc pentru că am crezut că l-am pierdut pe Asa. Acum că e cu mine, restul n-are nici cea mai mică importanţă. Gata, fugi de aici. Fratele tău se grăbeşte să meargă în acea vizită.

Fratele meu, râse Tess în sinea ei, dorindu-şi să nu-l fi cunoscut niciodată.

— Bine, te las atunci să te odihneşti.

— Îţi promit că aşa o să fac.

— Şi nu mai pomeneşti nimic despre venitul meu cu voi la St. Louis?

— Nu, rosti ferm Olivia, făcând-o pe Tess să ofteze uşurată, înainte să plece de acolo.

Gemenii locuiau într-o reşedinţă cu adevărat impresionantă. Cândva îi aparţinuse unui căpitan de vas, după cum le explicase mândră Cynthia, în timp ce-i condusese spre un salon imens, mobilat somptuos, de unde se auzeau valurile cum se spărgeau de malul stâncos.

Tess însă nu se simţea deloc în largul ei. Când o servitoare le aduse ceaiul, o dată cu ea îşi făcu intrarea şi Cedrick, îmbrăcat cu pantaloni negri mulaţi şi o haină strânsă pe

talie, de catifea purpurie. Cu o seară înainte, Tess îl comparase cu un înger, dar după ce-l cunoscuse pe Jeff, actorul decăzuse la rang de heruvim.

Se aşezară la masă şi începură trăncăneala, în timp ce Tess se forţa să nu se uite din minut în minut la ceasul de pe poliţa şemineului, până când Cynthia îl răpi pe Rod, cu care dispăru cine ştie pe unde.

Tess era foarte supărată, dar n-avea ce face, nu-şi permitea luxul de a se face de râs. N-avea de gând să-i mulţumească lui Roderick pentru că o lăsase singură cu Cedrick.

— Am sperat să am parte de câteva momente singur cu tine, tocmai îi spunea actorul.

Pun pariu ca da, cugetă Tess, filfizon ce eşti, dar îşi îndreptă ţinuta în scaun, şi, cu ceaşca de ceai în mână, îl întrebă, privindu-l drept în ochi:

— De ce?

— Am scris o piesă de teatru, îi mărturisi el.

Mare scofală, se gândi Tess, nu cred că e vreun actor care să nu fi scris măcar o piesă.

— Serios? Ce interesant, rosti ea

politicoasă.

— Rolul principal e pentru Cynthia, desigur.

— Evident.

— Dar am un rol şi pentru tine. Unul foarte important.

— Domnule Golden, eu sunt fotograf, nu actriţă.

Era ca şi cum ar fi vorbit cu pereţii. Cedrick zâmbea în gol, imaginându-şi probabil vreo scenă.

— Şi evident există un rol bun şi pentru fratele tău.

Deci actorul nu era chiar aşa de căscat precum şi-l închipuise ea.

— Iar eu dacă accept să dau o probă, atunci îi asigur şi lui Rod rolul, oftă ea.

— Nu eşti doar frumoasă, ci şi deşteaptă.

— Şi absolut neinteresată, domnule Golden.

Nu am nici talent şi nici dorinţa…

— Simt că ai parte de multe dorinţe, o întrerupse Cedrick.

Tess roşi şi-şi coborî privirea.

Cedrick se aplecă în scaun şi-i bătu uşurel mâna.

— Stai liniştită, draga mea, n-am de gând să te presez, nici vorbă de aşa ceva. Nu-ţi

cer decât să-mi citeşti piesa, ca pe un favor.

Tess ridică ochii spre el.

— Bine, se învoi ea. Mi-ar face plăcere să-ţi citesc piesa…

— E perfect atunci! Asta e tot ce-ţi cer. Acum hai să ne bem ceaiul şi să trăncănim ca nişte prieteni buni ce suntem.

Tess simţi un fior de nelinişte în capul pieptului. Nu ştia dacă din cauza valurilor ce se spărgeau zgomotos de ţărm sau din cauza acelui om. Nu ştia şi, în acel moment, nici nu-şi dorea să afle.

— Pe unde crezi că e Rod? îl întrebă ea, după ce-şi termină ceaşca de ceai.

— La porţile raiului, dacă mă întrebi pe mine, răspunse Cedrick zâmbind cu înţeles.

Tess pricepuse, chiar foarte bine. Se înroşi iar la faţă.

Cedrick începu să râdă de jena ei.

— Scumpa mea, chiar nu e cazul să te arăţi aşa de scandalizată. Sunt sigur că ştii cât de… afectuoşi sunt oamenii de teatru unul cu altul.

Tess chiar ştia. Fusese născută într-o casă plină de actori, care-şi spuneau „dragă” şi se îmbrăţişau permanent.

— Eu nefiind actriţă… începu ea.

Cedrick începu să râdă iar, dar după

aceea i se făcu milă de ea şi începu să-i povestească cum el şi Cynthia crescuseră într-o familie de actori şi pentru că osteniseră să tot fie pe drumuri, hotărâseră să-şi cumpere propriul teatru. Pentru că făcuseră avere, renunţaseră la apartamentele închiriate şi achiziţionaseră acea reşedinţă superbă.

Când Rod reapăru, după vreun ceas, chiar arăta ca şi cum ar fi făcut o călătorie în rai. Tess ar fi vrut să-i poată şterge acea expresie de pe chip cu o palmă bine ţintită.

— Acum cred că ar fi cazul să mergem acasă, îi zise pe un ton ce nu admitea replică, punând deoparte ceaşca din care băuse probabil al nouălea ceai.

Rod oftă şi privi zâmbind la chipul ridicat spre el al Cynthiei.

Tess tocmai se întreba dacă era cazul s-o decojească pe actriţă de pe Rod, când Cedrick interveni deodată.

— Ajunge, draga mea, îi zise pe un ton autoritar surorii sale.

Deşi fără chef, Cynthia se desprinse de Rod, îmbufnată peste poate.

În trăsura care-i aşteptase la uşă, ceea ce însemna că Rod primise bani de la tatăl lor, Tess îi aruncă o privire îngheţată.

— Nu te mai uita aşa la mine, se plânse el. În fond cred că şi tu te-ai distrat, nu? Pentru că sunt sigur că Cedrick nu te-a fugărit prin salon.

— Nu fizic, rosti Tess, privind cu înţeles spre manuscrisul din poală. O piesă mai mult ca sigur lungă şi plictisitoare, pe care promisese s-o citească. De parcă n-ar fi avut şi aşa destule pe cap.

— Eu m-am distrat foarte bine, insistă Rod.

— Este mai mult decât evident, răspunse Tess.

— N-o mai face pe mironosiţa, izbucni el deodată.

— Ei lasă că nici tu nu eşti vreun îngeraş!

Da, nu prea avea cum să nege acuzaţia.

— Sunt doar obosită, atâta tot. Şi trebuie să-mi fac planurile pentru atelier…

— Chestia aia e doar o glumă, recunoaşte şi tu! O să vină negustorul ăla, o să-ţi dea cu bâta în cap şi o să te târască spre peştera lui.

— Te urăsc, Rod Thatcher!

Rod îi zâmbi amical.

— Mă simt zdrobit. Unde naiba ai fost noaptea trecută?

— Nu cred că e treaba ta!

— Ba sigur că e, doar sunt fratele tău. După ce tata şi Olivia o să dispară spre paradisul lor, eu o să fiu cel care va trebui să aibă grijă de tine.

— N-am nevoie să-mi poarte cineva de grijă.

Rod o ignoră şi oftă afectat.

— Am înţeles, n-am voie să te scot din peştera lui.

— Mai degrabă cred c-o s-o târăşti pe Cynthia spre peştera ta.

Rod îi zâmbi larg. În acel moment trăsura se opri în faţa hotelului, iar ei doi coborâră cu graţie, dând impresia că sunt complet devotaţi unul altuia.

— Te dispreţuiesc, şopti Tess, în timp ce el o ajuta să coboare.

Rod se aplecă şi-i săruta mâna.

— Dacă as crede că pot scăpa cu bine, rosti el zâmbind amabil, atunci ţi-aş rupe gâtul ăla alb, draga mea.

Negustorul, care se afla la doar câţiva paşi distanţă, nu prinse decât acel „draga mea” din toată discuţia lor.

Actorul! Să-l ia toţi dracii din iad, iar se dădea la Tess. Nici n-ar fi trebuit să se afle acolo. Iar ea îi permitea nemernicului să se dea în spectacol în faţa ei.

Keith Corbin îşi plânse o clipă singur de milă.

Şocul de pe chipul lui Tess îl mai reconfortă un pic. Ce era cu lumina aceea din privirea ei?

— Keith! strigă ea încântată, ca şi cum ar fi fost fericită, ba nu, chiar copleşită de bucurie, pentru că-l revedea.

Keith era incapabil s-o privească. Se întorsese deja spre actorul care se albise la faţă.

— Iată că ne întâlnim din nou, rosti el pe un ton ameninţător.

— Din păcate, răspunse Waltam.

Keith se mândrea cu faptul că era un om raţional, care putea ierta defectele celorlalţi. Fusese educat să fie calm, milos, înţelegător. Ca atare, în acel moment, îl prinse pe Rod de reverele hainei şi-l trânti fără mare ceremonie de peretele hotelului, în timp ce Tess şi restul lumii se uitau la el.

Tess se repezi la el ca o pasăre furioasă, prinzându-l de braţ şi rostindu-i numele, ceea ce izbuti să-l irite încă şi mai mult, ca atare ridică braţul şi trânti cu nădejde un pumn direct în abdomenul lui Roderick, care se ghemui tot gemând de durere.

Tess se repezi între ei, cu ochii plini de

lacrimi.

— Eşti o bestie! îi zise ea cu ciudă lui Keith.

Înainte ca el să-i spună ceva, cei doi erau deja de-o parte şi de alta a lui, cu ochii albaştri scăpărând primejdios şi cu braţele încrucişate la piept. Fraţii lui.

Keith îşi scoase pălăria de pe cap şi zâmbi larg. O văzu cu coada ochiului pe Tess cum îşi culegea fratele de pe jos şi apoi îl ajuta să între în hotel, intuind probabil că el n-avea cum să-i mai urmărească.

— Salut, Keith, rosti Adam, privind o clipă în urma lui Tess.

Keith zâmbi şi mai larg în timp ce se întorcea spre celălalt frate, care îl privea încruntat. Mai mult ca sigur că se simţea responsabil pentru faptele lui, ca frate mai mare.

La naiba, îşi zise Keith.

— Ce faceţi? V-am căutat peste tot!

CAPITOLUL 12

În timpul următoarelor două zile, Tess se opri de câteva ori în faţa apartamentului Corbin, încercând să-şi adune curajul ca să bată la uşă. Dar de fiecare dată i se făcu frică.

Uneori de dinăuntru se auzea strigăte, alteori râsete. Cel mai adesea acompaniate de zgomotul făcut de bilele de biliard.

În rest se ocupă de zugrăvirea atelierului, de curăţarea lui şi de studierea manualelor vechi lăsate în urmă de fostul proprietar. Iar seara, când somnul o ocolea, citea şi din piesa lui Cedrick Golden.

Piesă care se dovedi a fi neaşteptat de bună, spre mare ei surprindere. Ca să fie sigură că nu se înşelase, i-o arătă şi mamei ei, care, ca fostă actriţă, era mult mai pricepută ca ea în materie de teatru.

Olivia, care se întremase extraordinar de bine şi era ocupată cu făcutul bagajelor în vederea apropiatei călătorii înapoi la St. Louis, citi manuscrisul cu mare pasiune.

— Rolul Mariettei Blake este parcă croit anume pentru tine, observă ea, într-o după-amiază, în timp ce-şi luau singure ceaiul în salonul plin de valize. Şi da, deşi este un rol destul de mic, îl văd foarte bine pe Rod în pielea colonelului Wilmington.

Olivia vorbea întotdeauna foarte frumos despre Rod, de parcă ar fi fost propriul ei copil. Deşi cu Tess era adesea ironic şi tot timpul îi amintea că se născuse în ruşine, că nu era altceva decât un bastard, se agita

peste măsură pe lângă noua lui mamă vitregă, dând impresia că ţinea nespus de mult la ea. Poate că aşa şi era. Rod se părea că nu era genul de om care să poarte ranchiună, în fond, nu spusese nimănui de cum fusese atacat de Keith în faţa hotelului.

— Nu vreau s-o joc pe Marietta şi nici alt rol, rosti Tess încetişor. Nu sunt actriţă.

— Mă simt uşurată, rosti Olivia. Teatrul, cu toată frumuseţea lui, îţi oferă o viață tare dificilă.

Tess se încruntă și-și muscă buzele, obicei pe care mama ei îl detesta.

— Rod vrea rolul colonelului, şi-l doreşte foarte tare.

— Ştiu, zâmbi Olivia. L-am auzit când repeta replicile.

— Numai că n-o să-l obţină decât dacă accept şi eu rolul Mariettei. Cedrick Golden mi-a spus-o foarte clar.

— Ce lipsă de profesionalism! Dacă Rod e potrivit pentru rol, nu înţeleg de ce nu l-ar primi…

— Uite că n-o să-l primească!

Olivia o prinse pe Tess de mână.

— Nu trebuie să te laşi împinsă de la spate, scumpa mea. În nicio chestiune.

Ciudat sfat, mai ales venind din partea

Oliviei, cugetă Tess, dar cum îi rămăsese prea puţin timp de petrecut alături de ea, preferă să tacă.

— Nici prin cap nu-mi trece. Intenţionez să deschid atelierul aşa cum stabilisem.

— Foarte bine, încuviinţă Olivia, după care uită cu totul de Tess, în secunda în care în salon îşi făcu apariţia şi Asa.

Tess se decise să facă o plimbare cu bicicleta, gândindu-se să coboare cu ea pe scări, pentru că tot nu putea suporta liftul, ca să facă eventual câteva poze pe dinafara atelierului. Acum ferestrele erau curate, iar pe ele stătea scris cu litere mari şi aurii: “Tess Bishop – Fotograf.

Tess nu ştia dacă era noroc sau ghinion faptul că dădu peste Keith Corbin pe holul hotelului.

— Ce faci, Năsturaş? îi zise el pe un ton tandru. Schimbase hainele modeste de negustor ambulant pe un costum excelent croit, din stofă de calitate, cămaşă de mătase, vestă asortată şi cizme negre.

Tess se simţea oarecum şocată să-l vadă aşa, deşi ştiuse că nu era un amărât de negustor.

Scutură din cap ca să-şi alunge gândurile, iar părul des îi mătură umerii ca o perdea

mătăsoasă. Intenţionase să-l strângă, dar gândul la bicicletă şi la scări o făcuse să uite cu totul de el.

— Acum am atelierul meu de fotografie, se lăudă ea, pentru că i se părea important ca el să ştie că nici ea nu stătuse tocmai degeaba.

— Şi un iubit?

Întrebarea lui o luă cu totul prin surprindere. Constată cu deliciu că era probabil gelos.

— Poftim?

— Roderick… Waltam, parcă-l cheamă, nu? Actorul?

— Rod, iubitul meu? rosti ascunzându-şi zâmbetul şi încercând să pară cât mai neafectată, îşi ridică mândră bărbia şi rosti cu deliciu: nu e iubitul meu. Rod este fratele meu pe jumătate. Şi a fost foarte urât din partea ta să-l pocneşti în halul ăla.

Pe buzele lui Keith apăru un zâmbet larg.

— Şi în cel alt hal ar fi trebuit să-l pocnesc, Năsturaş?

Tess roşi violent. De ce naiba nu izbutea să controleze chestia asta?

— Nu cred că ar fi trebuit să dai în el.

— Habar n-am avut că era fratele tău, rosti el spăşit, de parcă asta ar fi explicat

comportamentul său. Prinse ghidonul bicicletei şi, fără un alt cuvânt, o conduse spre lift. Vorbind despre fraţi, rosti el, apăsând butonul care chema colivia la etajul lor, am înţeles că tu deja ai făcut cunoştinţă cu ai mei.

Tess ar fi vrut să-şi smulgă bicicleta din mâinile lui şi s-o ia la goană pe scări, însă ar fi fost o idioţenie. Îşi simţea obrajii înfierbântaţi şi inima îi bătea aproape în gât.

— Da, rosti ea, amintindu-și în ce condiţii se cunoscuseră.

— Acum au plecat, continuă el, în timp ce liftul ajunsese la etajul lor, oprindu-se cu un scrâşnet infernal.

Tess se simţea un pic uşurată. În felul lor, fraţii lui Keith erau cam la fel de primejdioşi ca şi liftul acela venit din iad.

— Asa deci, făcu ea, întrebându-se de ce îi spunea Keith lucruri care n-o priveau de niciun fel.

Uşile liftului se deschiseră, iar Keith băgă bicicleta în cabină, ceea ce o determină şi pe ea să se urce alături de el. Liftul avea şi un liftier, aşa că amândoi coborâră în tăcere, ca doi străini.

Ajunşi în holul de la intrare, Keith o

străpunse aproape cu ochii săi azurii.

— Aş vrea să-ţi văd şi eu atelierul ăla, Năsturaș, se poate?

Tess ştia că ar fi trebuit să-l refuze, dar nu se simţea în stare, nici pentru toate substanţele de developat din lume. Nu se simţea deloc bine ştiind că el era singurul om care era în stare să facă absolut tot ce voia cu ea. N-ar fi refuzat să-i fie târfă, amantă ori nevastă.

— E chiar peste drum, după colţ, se auzi explicându-i.

— Destul de aproape ca să mergi pe jos. Sau cu bicicleta, rosti el, privind spre ea cu uimire.

Ajunşi pe trotuar, o porniră încet spre atelier, Keith având mare grijă să nu lovească trecătorii cu roata din faţă.

— N-o să stau aici, la hotel, zise deodată Tess, fără să se gândească prea bine. Am un apartament mic deasupra atelierului şi acolo o să mă mut.

Keith se opri deodată. O femeie de vârstă mijlocie se ciocni de el şi-i aruncă o privire otrăvitoare.

— Singură? o întrebă el deodată nemulţumit.

— Da, răspunse Tess, păi cu cine? Normal

că singură.

Keith se gândi la spusele ei, fără să-şi dea seama că-i încurca pe toţi cei care treceau pe lângă el. Pe buze îi apăru deodată un zâmbet larg.

— Singură, repetă el, de această dată încântat.

— Nu e cazul să te gândeşti că acest lucru te-ar avantaja cu ceva, domnule Corbin!

El izbucni în râs şi o porni iar la drum. Tess era un pic nedumerită, pentru că nu intuia la ce se gândea el în acea clipă, exceptând gândurile care-i trecuseră şi ei prin cap.

Se opriră în faţa atelierului, iar Tess oftă uşurată. Scose din buzunar cheia mare şi se strădui să descuie uşa cu mâini tremurătoare. În timp ce se chinuia cu cheia, era acut conştientă de tot ce făcea el în spate. Ştia că-i sprijinise bicicleta de perete şi luase aparatul de fotografiat din coş, aşteptând răbdător să fie invitat în sanctuarul ei, al cărui stăpân putea deveni în orice clipă, deşi n-avea acest drept, îşi zise ea nervoasă. Niciun drept!

În interior mirosea plăcut a zugrăveală proaspătă şi a săpun de pin. Pereţii erau albi, rafturile solide, iar tejgheaua din faţă

strălucea. Chiar şi soba mică din colţ strălucea precum armura unui cavaler. Pe timp de iarnă îi va încălzi pe toţi cei care vor veni acolo.

Keith puse aparatul de fotografiat pe tejghea şi începu să cerceteze totul cu o curiozitate greu de înţeles.

— E frumos, Năsturaş, rosti după o vreme. E foarte frumos.

Acele cuvinte simple o unseră pe Tess la suflet. Era plină de entuziasm şi mândrie şi inima îi sălta de încântare că era acolo împreună cu el.

— Vino să-ţi arăt şi celelalte aparate, strigă la el, dispărând în spatele unei perdele groase, invitându-l pe Keith să vină după ea.

— Şi te descurci să foloseşti toate chestiile astea? se minună el, în timp ce privea la mormanul de aparatură.

Îndoiala din glasul lui o cam duru.

— Sigur că pot. Am o mulţime de manuale care-mi spun tot ce trebuie să ştiu. Uită-te aici, e un aparat de fotografiat stereoscopic, ştii tu, cele care par să fie adevărate…

Keith zâmbi.

— Da, cunosc şmecheria asta. Sora mea are aşa ceva şi ne pune pe toţi să ne uităm

la ruinele Romei în trei dimensiuni.

Tess simţea cum îi ardeau obrajii şi nu ştia sigur dacă din cauza entuziasmului, sau pentru că se afla în acea încăpere mică alături de el.

Keith se apropie de ea şi-o luă în braţe.

— Mi-a fost dor de tine, aşa cum nu mi-a mai fost dor niciodată de nimeni, îi zise el răguşit.

Tess se luptă câteva clipe să-şi păstreze luciditatea, însă eşuă lamentabil. El se pregătea, s-o sărute şi n-avea nici cea mai mică intenţie săI oprească, ar fi fost incapabilă de aşa ceva.

Keith o sărută şi podeaua începu să se mişte sub ea, ca puntea unui vas pe timp de furtună. Inima îi bătea peste tot, nu doar în piept, iar trupul lui lipit de ea o făcea să-şi dorească să-i cedeze chiar atunci, pe loc.

Sărutul lor se adânci şi mai mult, făcându-i să uite de lumea din exterior. Tess îi simţi mâinile cum încercau să-i descheie bluza şi îl binecuvântă în gând, pentru că nu mai putea îndura atâta chin dulce. Sânii se înălţară mândri spre el atunci când îi dezgoli, gata să se lase dezmierdaţi.

Keith îşi plecă ochii spre ei şi gemu sonor. Tess, fericită, se gândi că acela era

momentul în care o va lua chiar acolo, pe loc.

Însă în toată acea fierbinţeală, se auzi clopoţelul de la uşă şi imediat după aceea şi un glas cunoscut:

— Tess! Eşti aici? Tess, spune-mi că eşti aici!

— Emma, şopti Tess, în timp ce se chinuia să-şi îndrepte furoul şi să-şi încheie bluză la loc.

— La naiba, icni Keith, prinzându-se bine de masa de lucru, în timp ce de abia mai respira.

— Sunt aici, Emma! Vin imediat la tine!

— Sunt aici, Emma, o imită Keith strâmbându-se. Vin imediat!

— Taci, îl admonestă Tess, după care, netezindu-şi părul şi fusta, ieşi în partea din faţă a atelierului.

Lângă tejghea era într-adevăr Emma, cu hainele groaznic de boţite, cu părul strâns neglijent şi cu ochii adânciţi în orbite şi înconjuraţi de cearcăne negre.

— Tess! strigă ea şi începu să plângă, lăsându-şi valiza să cadă pe podeaua de lemn. L-am omorât pe tata! Iar mama nu mai vrea să mă vadă! Şi are dreptate! Doamna Hollinghouse-Stone n-a vrut să mă

ia la ea, iar Derora m-a lăsat de izbelişte, pur şi simplu m-a părăsit! Numai bunul Dumnezeu m-a ajutat să trec pe strada asta şi să văd numele tău pe geam…

Tess o strânse în braţe, sincer îngrijorată de starea prietenei ei.

— Gata, taci, o să fie bine. Promit! O să mergem la mine la hotel, unde o să poţi să mănânci ceva, să faci o baie şi să dormi, iar după aceea o să-mi povesteşti pe îndelete tot ce s-a întâmplat.

Docilă ca un copil, Emma încuviinţă din cap.

— Îmi pare aşa de bine că te-am găsit! N-ai idee.

— O să am eu grijă de tine, promise Tess, ştiind că avea să se îngrijească de prietena ei. Totul o să fie bine.

În acel moment, din spate apăru şi Keith, întunecat la faţă şi foarte supărat, ceea ce o făcu pe Tess să se supere la rândul ei. Oare nu vedea că Emma avea o problemă şi avea nevoie de ea? Ca orice alt bărbat, nu-l interesa decât propria persoană.

Emma îl privi o clipă, cu ochii ei mari şi căprui, apoi gemu şi se prăbuşi.

— Ce naiba…? se minună Keith.

Tess, îngenunche alături de ea şi începu

să-i bată uşurel obrazul.

— Mai bine ai pleca. Este evident că prezenţa ta nu-i face bine.

— Dar ce i-am făcut? se bosumflă el deodată.

Emma gemu iar şi începu să se agite.

— Fugi de aici! şuieră Tess.

Keith ridică supărat din umeri şi ieşi din atelier, făcând clopoţelul de la intrare să sune nervos atunci când trânti uşa după el.

Tess izbuti cu mare greutate s-o pună pe Emma pe picioare cât să meargă până la hotel. Pentru că se văzuse nevoită aproape să-şi care prietena în braţe, Tess renunţase la bicicletă, după ce o pusese bine în atelier. Până să ajungă la apartamentul 17, Tess ascultă o poveste încâlcită despre Rod, o minciună spusă părinţilor, moartea subită a tatălui ei, furia mamei, o călătorie în compania Derorei până la Portland, cu opriri dese în toate orăşelele, unde mătuşa îşi vizitase toate prietenele ca să le anunţe că era bogată.

Tess nu izbutise să priceapă mare lucru din toată acea poveste epică, dar în schimb o convinse să se dezbrace şi să pună pe ea un halat.

— Odihneşte-te, Emma, îi zise cu

blândeţe. Eu mă duc să-ţi fac un ceai. Nu ţi-e foame?

— Vreau să fac o baie, scânci Emma ca o fetiţă.

— Şi dacă leşini din nou? se îngrijoră Tess. Ai putea să te îneci…

Emma făcu ochii mari o clipă, dar apoi îşi reveni.

— Sigur că n-o să mă înec. Sunt o femeie în toată firea, Tess Bishop!

Tess nu se mai străduí să-i explice Emmei că nu ajunsese la maturitate, se mulţumi numai s-o conducă la baie şi să dea drumul la apă să curgă în cada aceea imensă.

Emma îşi reveni miraculos, după ce se scufundă în apa caldă. Ceru săpun, apoi aproape revigorată, îi porunci lui Tess să-i aducă ceaiul.

Ascunzându-şi zâmbetul, Tess ieşi din baie şi se duse spre bucătăria micuţă, trecând prin salon şi sufragerie.

Asa şi Olivia erau la gară, după biletele de tren pentru voiajul spre est, însă Rod era acolo. Căuta ceva prin dulapuri şi sertare, pe care le deschidea, apoi le trântea la loc.

Pe Tess o încerca o senzaţie plăcută de triumf. Pentru prima dată îl avea şi ea cu ceva la mână pe fratele ei.

— Emma e aici, îl anunţă ea cu duritate, în timp ce punea ceainicul la fiert.

Era ca şi cum ar fi înfipt o suliţă în spinarea lui. Rod întâi înţepeni, apoi se întoarse încet spre ea.

— Poftim? rosti el cu greutate. Era alb la faţă şi expresia de băiat şmecher dispăruse cu totul.

— Draga ta Emma. Fata de care ai profitat în Simpkinsville. E la noi în baie…

— În…

— … baie.

— Ce naiba caută aici?

— Bănuiesc că a venit după tine, nu rezistă Tess să nu-i spună. Nu-i frumos din partea ei, Rod? Că e aşa de devotată?

Mărul lui Adam părea să fi prins o viaţă proprie în gâtul lui Rod.

— Trebuie să… e musai să scapi cumva de ea!

— Nu pot să fac una ca asta. E cea mai bună prietenă a mea şi n-are o para chioară în buzunar. Din cauza ta tatăl ei a murit, iar maică-sa a dat-o afară din casă, rosti Tess în bătaie de joc, ca apoi să se albească la faţă ca şi Rod, atunci când îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Ai putea măcar s-o iei de soţie, încheie ea.

— Ce să fac? Eşti nebună de legat? Cynthia Golden…

— Cynthia n-are nimic de-a face cu toate astea, iar tu ştii foarte bine. Ţi-a plăcut joaca, acum e momentul să tragi ponoasele.

— O noapte… n-a fost decât o noapte!

— Uneori o singură noapte e de ajuns, Rod.

Însă, în acel caz, o singură noapte se dovedi a fi mai mult decât de ajuns. Când Asa auzi întreaga poveste, şi nu de la Tess sau Rod, ci de la Emma care de cum îl văzu îl atacă pe loc, insistă ca fiul său să facă ceea ce era onorabil. Adică să se însoare cu Emma, după cum gândea Asa.

Cei doi se retraseră de altfel în salon ca să discute despre toată acea afacere, strigătele lor putând fi auzite în întregul apartament. Când reapărură, Asa se uita la Emma plin de încântare, în timp ce Rod arăta de parcă de abia se abţinea să n-o omoare pe loc.

Trimiseră după un judecător de pace şi în cel mai scurt timp, Emma şi Rod deveniră soţ şi soţie.

Nu era deloc greu de înţeles de ce Rod se supusese în cele din urmă dorinţelor tatălui său, cugetă Tess. Născut şi crescut într-o familie bogată, fusese obişnuit cu confortul

şi cu bani în buzunar şi deşi renunţase la toate acele beneficii nişte ani de zile, murind de foame ca actor, în ultima vreme se reobişnuise cu traiul bun şi devenise iar dependent de tatăl său.

Fără îndoială că Asa îi oferise fiului său să aleagă între sărăcia lucie sau o căsătorie care urma să-i aducă avantaje băneşti. Nefiind un prost, Rod alesese în cele din urmă să trăiască bine.

Emma era în culmea bucuriei şi imediat îi trimise mamei ei o telegramă prin care îi anunţa vestea cea bună. Nici măcar faptul că Rod plecase imediat după cununie, lăsând-o singură în noaptea nunţii, nu-i stricase buna dispoziţie.

A doua zi dimineaţă, Tess se mută în apartamentul micuţ de deasupra prăvăliei. Avea un dormitor spaţios pentru ea, cu un pat mare, un birou şi un şifonier, o bucătărie micuţă, o baie şi o cameră de oaspeţi, care era de mărimea unei debarale mai mari, în care încăpea un singur pat.

Pentru ea apartamentul acela părea un palat, pentru că îi aparţinea cu totul, fiecare bucăţică din el.

Asa îi deschisese un cont lui Tess, la bancă, peste drum, ca să aibă bani pentru

cheltuieli până când afacerea avea să înceapă să scoată profit. Tess retrase cu mândrie o mică sumă de bani ca să-şi cumpere cele necesare de la magazinele din apropiere, începând cu un ceainic, un set de farfurii, aşternuturi, plus mâncare. Se simţea bogată, ceea ce îi făcu mai uşoară despărţirea de mama ei.

Asa şi Olivia trebuiau să plece chiar în acea zi spre St. Louis. Urmau să meargă cu trenul, oprindu-se uneori ca să viziteze oraşe noi şi interesante, scopul fiind o călătorie cât mai uşoară pentru Olivia.

Devoţiunea lui Asa pentru Olivia venea ca o mare uşurare pentru Tess. În timp ce îşi lua rămas bun de la ei în gară, descoperi că putea să uite de propriile resentimente faţă de Asa, ştiind că în fine cei doi se găsiseră şi erau fericiţi.

În timp ce se întorceau în oraş, Tess îşi permise un moment de autocompătimire, în timp ce Rod mergea bosumflat alături de ea iar Emma nu mai termina cu sporovăială, gândindu-se că în acel moment chiar rămăsese complet singură şi de capul ei.

Da, de acum putea spune că era pe cont propriu.

Această realizare o lovi ca un ciocan în

moalele capului, atunci când Rod şi Emma o lăsară singură în faţa uşii de la atelier. Cei doi urmau să mai stea în luxosul apartament 17 de la hotel, până când îşi găseau o casă a lor care să le convină.

Privind în urma lor, Tess încercă să uite de propriile temeri, întrebându-se ce avea să se aleagă de Emma, prinsă deja într-o căsătorie lipsită de iubire. Desigur că o astfel de căsătorie forţată avea să-i aducă destule necazuri şi probleme.

Tess descuie uşa atelierului, gândindu-se că era preferabil s-o supravegheze puţin pe prietena ei, care acum se recomanda doamna Roderick Waltam-Thatcher şi părea să fi uitat cu totul de moartea prematură a tatălui ei sau de înstrăinarea de mama sa. Dar aşa era Emma, n-o interesa nimic altceva decât propria persoană, un copil răsfăţat şi extrem de egoist.

Fredonând o melodie, Tess urcă la etaj şi privi cu mândrie la apartamentul său. Se apucă să despacheteze farfuriile, care erau aşezate pe masa mică din bucătărie, apoi aprinse soba, Asa avusese grijă să aibă provizii de lemn de pin la dispoziţie, şi puse apă la fiert într-un cazan.

Se apucă fericită să-şi spele farfuriile cele

noi, pe care apoi le aşează cu grijă pe raft, după care trecu la spălat tacâmurile, pe care apoi le puse în sertarul special aranjat pentru ele.

— Tess! auzi un glas cunoscut din spate. Keith! Oare îi spusese numele cu voce tare? Nu, probabil că nu.

— N-ar fi fost frumos dacă ai fi bătut la uşă?

— La care uşă? răspunse el răguşit.

Da, corect, cugetă ea, pentru că lăsase uşa de la apartament deschisă. Era bine că cel care intrase peste ea era Keith şi nu vreun vagabond.

Închise ochii şi încercă să-şi mai domolească bătăile inimii ce ameninţa să-i sară din piept.

Keith îi puse uşor mâna pe umeri, ca apoi s-o întoarcă blând spre el.

— Te iubesc!

Cuvintele lui veniră ca o lovitură pentru ea, se simţea ca şi cum cineva îi azvârlise o găleată de apă îngheţată în cap. Nu putea să spună nimic şi nici nu mai vedea în faţa ochilor altceva decât verigheta ce atârna de lanţul de la gâtul lui.

— Tess…

Tess se eliberă din strânsoarea lui şi-i

întoarse iar spatele.

— Verigheta… Amelie… Ştia că vorbele ei n-aveau sens, dar mai mult de atât nu izbutea. Te rog… pleacă!

Însă Keith n-avea de gând să se evapore de acolo. Auzi un sunet ciudat, iar când se întoarse văzu lanţul şi verigheta formând o piramidă strâmbă pe masa din bucătărie.

— Te iubesc, repetă el.

Tess îşi mută privirea de la verighetă la chipul lui îndrăgit.

— Dacă mă doreşti ca pe o amantă…

El o aştepta să continue ce avea de zis. Oare ce vedea în ochii lui, ironie sau amuzament tandru?

— … n-am de gând să accept, încheie cu greu. Frumoase cuvinte, cugetă ea, dar dacă mă sărută, mă transform pe loc într-o femeie uşoară care o să facă tot ce doreşte el.

Keith se apropie de ea, încetişor, ca să n-o sperie, apoi îi prinse faţa între palme. Îşi apropie uşor, tandru, buzele de tâmpla ei.

— De ce nu mi-ai spus că înainte erai pastor? întrebă ea disperată, în timp ce simţea cum i se înmuiau picioarele.

— Pentru că nu m-ai întrebat, murmură el, stârnind noi senzaţii delicioase în trupul ei.

— Oricine ar crede că…

Keith se apucă să desfacă nasturii mititei de la bluză, dând la iveală furoul satinat de dedesubt.

— Cineva ar zice că…

Keith chicoti şi-i eliberă sânii din închisoarea aceea mătăsoasă, după care prinse între dinţi un sfârc ridicat obraznic spre el. Lui Tess îi pieri deodată cheful de conversaţie.

CAPITOLUL 13

Cornelia Hamilton stătea în faţa mormântului proaspăt al soţului ei, singură şi încremenită de durere. Jessup se dusese, la fel şi Emma. Amândoi morţi, deşi Emma nu odihnea acolo, la cimitir, alături de tatăl ei.

Primise o telegramă… de undeva. Oare de unde? Da, din Portland. Emma era în Portland, se căsătorise. Era fericită.

Desigur, acea telegramă era o minciună. Emma era la fel de moartă ca şi Jessup. Şi era vina unui singur om, un individ fără scrupule, un nenorocit.

Cornelia lăsă capul pe spate şi privi la cerul senin de Aprilie după un semn de la Dumnezeu. Nu văzu nimic, aşa că îşi lăsă iar

privirile în pământ, strângând mai bine în jurul trupului subţire pelerina de primăvară. Jessup, ce soţ minunat şi generos fusese. „Alege-ţi orice pelerină vrei, iubirea mea”, aşa îi spusese. „Alege orice pelerină din catalog”.

Începu să tremure deşi afară nu era deloc frig. Ea nu era o femeie puternică, precum Derora Beauchamp, sau ca nepoata ei, Tess. Cornelia nu putea supravieţui fără omul ei. Şi nici n-avea puterea să caute un alt soţ.

Curând se va odihni şi ea într-un mormânt proaspăt alături de Jessup, dar mai întâi mai avea ceva de făcut.

Ridică iar privirea spre cer.

— Doar un singur lucru mai am de făcut, şopti ea, în timp ce în depărtare se auzea şuieratul unui tren, aducându-i aminte că trebuia să se grăbească şi să încheie pregătirile pentru călătorie.

Tess se simţea incapabilă să-l oprească pe Keith. Gemu doar în semn de apreciere şi-şi înfipse mâinile în părul lui.

Keith o ajută să se aşeze pe masa din bucătărie, alături de cutia în care fuseseră farfuriile. În acel moment se juca fericit cu celălalt sân, necăjindu-i sfârcul cu vârful limbii, în timp ce ea era orbită de dorinţa de

a-l avea.

Simţi cum îi ridica fusta, simţi şi aerul rece peste coapsele încinse, apoi mâna lui prinzând-o direct prin materialul subţire al pantalonaşilor. Picioarele îi atârnau în aer, iar ea le desfăcu larg ca o invitaţie pentru el.

— Keith…

— E în regulă, scumpo.

— Dar stau pe masă…

— Şi eşti desertul meu.

Cu o mână desfăcu funda din talie, însă nu îi scoase pantalonaşii, ci doar se mulţumi s-o cerceteze aşa. Era delicios de umedă. Tess începu să-şi mişte şoldurile ca să-i cuprindă degetele.

Keith îşi retrase mâna şi se aplecă s-o guste direct prin materialul satinat al lenjeriei.

Tess gemu uşor, nedorindu-şi altceva decât să îndepărteze bariera satinată dintre ei. Inima stătea deja să-i sară din piept şi de abia mai respira.

— Keith…

El înţelese şi-i scoase cu îndemânare pantalonaşii, lăsând-o complet expusă. Începu să-i sărute miezul feminităţii, făcând-o să geamă şi să se agite,

implorându-l s-o posede chiar atunci. Dar el era de neînduplecat, cu o mână se apucă să-i maseze un sân, în timp ce o degusta ca pe un desert foarte fin, încet, fără nicio grabă.

Tess strigă şi începu să se agite, însă el n-avea de gând să cedeze, încă nu terminase cu festinul.

Tess simţea cum se clădea arşiţa în interiorul ei, orbind-o deja şi transformând-o într-o sălbăticiune. În cele din urmă apăru lumina aceea ce anunţa explozia. Îşi ridică mâinile în sus cu un strigăt de triumf, înainte de a simţi acea dulce eliberare.

Keith însă continuă ospăţul, neoprindu-se nicio clipă cât s-o lase să-şi revină, aducând-o iar în punctul în care trupul ei tânjea după dulcea eliberare pe care doar el i-o putea oferi.

— Te vreau… şopti ea… Doamne, acum! … Te rog…

Tess crezu că avea s-o ia în braţe ca s-o ducă în pat, însă se înşelase. Keith o trase cât să stea dreaptă, după care el se aşeză pe unul dintre scaunele de bucătărie, chiar în faţa ei. Foarte calm, ca şi cum ar fi fost firesc să facă dragoste în bucătărie, îşi desfăcu nasturii de la pantaloni, lăsând la iveală dovada mândră a dorinţei lui.

— Vino, o invită el, pe un ton atât de scăzut încât Tess mai degrabă intui decât auzi spusele lui.

Ascultătoare, Tess se lăsă să cadă de pe marginea mesei pe picioarele ce de abia reuşeau s-o susţină.

Keith îi prinse fusta cu o mână, lăsând-o descoperită toată de la talie în jos, încă umedă după plăcerea ce tocmai o experimentase.

O conduse în jos asupra lui, penetrând-o foarte încet şi savurând acea lentoare. Keith încerca să-şi strunească propriul deliciu, urmărindu-i chipul pe care se citea pasiunea şi dorinţa. Când ea începu să geamă, Keith îi dădu deoparte bluza ca să-i poată admira sânii şi să-i necăjească sfârcurile cu vârful unui deget.

Tess gemu iar şi încercă să înteţească ritmul, căci ştia că astfel avea să-şi găsească uşurarea, dar mâinile lui o prinseră deodată de talie ca s-o domolească.

— Te rog… reuşi ea cu greu să şoptească.

Keith chicoti şi se aplecă puţin cât s-o muşte uşor de un sân.

— Ai răbdare, îi răspunse el.

Numai că Tess nu mai avea răbdare, dorinţa ei era mult prea sălbatică, raţiunea

ei se spulberase. Începu să se ridice şi să coboare în ritm susţinut, cu atâta forţă încât Keith n-o mai putea domoli. De altfel, nici măcar nu mai încercă. Începu să geamă la rândul lui, susţinându-i ritmul cu propriile-i mişcări.

Începu să-i murmure la ureche tot felul de cuvinte deochiate, pentru care Tess l-ar fi pocnit într-o situaţie normală, dar care în acel moment se vădeau a fi extrem de potrivite.

Ajunseră amândoi deodată pe culmile plăcerii, esenţa unuia, amestecându-se armonios cu esenţa celuilalt.

Tess se lăsă să cadă pe umărul lui, încă tremurând, în timp ce Keith rămăsese pe moment încordat tot, cu ochii aprinşi, şoptindu-i numele în neştire.

— Hai în pat, îi zise el atunci când îşi recăpătă puţin suflul.

Tess Ti făcu un semn cu mâna spre direcţia în care se afla dormitorul.

După alte câteva momente, Keith se ridică deodată de pe scaun, cu Tess înfăşurată scandalos în jurul taliei şi cu bărbăţia încă prinsă captivă în interiorul ei mătăsos.

— E un pic ciudat, rosti el zâmbind.

Tess oftă. Deşi Keith îşi satisfăcuse

dorinţa, era încă la fel de tare.

— Dar e foarte plăcut, răspunse ea.

Keith izbucni în râs şi-şi îngropă faţa în căuşul umărului ei, în timp ce mergea încet spre dormitor. Ajunşi acolo, făcură iar dragoste pe patul cel nou al lui Tess, în aşternuturile proaspete. Dorinţa lor nu mai era la fel de aprigă ca la început, aşa că îşi permiseră luxul să se dezbrace, să se spele, să se atingă şi să se înveţe unul cu trupul şi dorinţele celuilalt. Apoi uniunea lor în fine s-a transformat în ceva cu adevărat glorios şi sălbatic în acelaşi timp.

După aceea rămaseră îmbrăţişaţi un lung răstimp, fără ca vreunul dintre ei să spună ceva. Tess se simţea cumva melancolică. Era un pic umilitor să afle că nu era altfel decât mama ei atunci când venea vorba despre acest bărbat. Pe ceilalţi, cum era Cedrick Golden, i-ar fi refuzat o viaţă, dar cel de lângă ea putea s-o aibă oricând şi oriunde, doar îi dovedise ce putere avea asupra ei, nu? cugetă ea, oftând.

Keith se juca cu degetele prin părul ei, iar umărul pe care îşi odihnea capul era umed de sudoare.

— Ce e? o întrebă el încetişor.

— Ai făcut dragoste cu mine în bucătărie.

Keith începu să râdă, sunetul acela gutural fiind extrem de reconfortant.

— Ar putea deveni un obicei.

Tess îl lovi cu pumnul în stomac.

— Nici vorbă de aşa ceva, Keith Corbin. Ţi-am spus că n-o să devin amanta ta şi am vorbit cât se poate de serios.

— Şi ce ai vrea să fii atunci, dacă postul de amantă nu-ţi convine? o întrebă el vesel, întorcându-se pe o parte ca să-i poată vedea mai bine chipul.

Soţia ta, mama copiilor tăi, îşi zise Tess în gând, în timp ce-şi muşca buzele şi se uita la el.

Keith îşi trecu o mână peste gâtul ei, îi prinse în palmă un sân, apoi călători mai departe peste spate cât să-i cuprindă fundul şi s-o tragă mai aproape de el.

— Tess? o îmboldi el.

În loc să-i răspundă, Tess se întinse ca o pisică, ridicând braţele deasupra capului, ceea ce se dovedi a fi o eroare strategică, pentru că el îi prinse încheieturile mâinilor şi le lipi de căpătâiul de metal al patului.

Tess gemu când îşi dădu seama ce greşeală făcuse.

— Eşti foarte frumoasă, murmură el, în timp ce ea încerca să se elibereze, nefăcând

altceva decât să-l îndemne s-o strângă încă şi mai bine. Dacă nu-mi răspunzi la întrebare…

Tess îşi ţinu respiraţia când cealaltă mână a lui se opri asupra triunghiului mătăsos dintre coapse.

— Ce… ce întrebare?

Keith îşi lăsă capul în jos şi atinse cu vârful limbii sfârcul drept ce se ridicase obraznic spre el. Mâna dintre picioare nu avea astâmpăr şi deja îi cerceta interiorul umed şi mătăsos.

— Ştii foarte bine ce întrebare.

— Nu… nu am de gând să-ţi răspund, murmură Tess.

— Dacă vrei să devii soţia mea, atunci trebuie să înveţi să-mi dai ascultare, Năsturaş.

În acel moment o penetrase cu degetele, înnebunind-o de dorinţă şi făcând-o să-şi ridice şoldurile ca să-l simtă şi mai bine. El continua să-i ţină mâinile prizoniere, în timp ce se juca mai departe cu sfârcul.

— Niciodată… nu… n-o să fiu… rosti ea în timp ce de abia mai putea să respire… ascultătoare!

— Dar aşa eşti în clipa asta, râse el. Mâna lui se mişca din ce în ce mai alert,

determinând-o să se mişte şi ea mai repede.

— Nu! Nu sunt… nu… în acel moment însă atinse apogeul plăcerii şi mândria ei se spulberă precum praful în vânt, în timp ce muşchii interiori se strângeau convulsiv în jurul degetelor lui, făcând-o să geamă.

El continuă s-o ţină în braţe până când încetară toate spasmele, mângâind-o uşor.

— Fecior de căţea ce eşti! se înfurie ea, atunci când îşi recăpătă luciditatea.

— Îmi pare rău să te contrazic. Mama e o femeie foarte drăguţă, rosti el, după care o muşcă de sânul drept. O să-ţi placă foarte mult de ea.

— Nici vorbă! izbucni ea cu năduf şi cu lacrimi în ochi. Oricât de mult i-ar fi displăcut, trebuia să recunoască adevărul. N-o s-o cunosc niciodată şi tu ştii foarte bine.

— Cum de n-o să ajungi s-o cunoşti? Dacă ţin eu bine minte, parcă m-ai cerut de bărbat, nu?

Tess îl privea nedumerită. Oare adusese el vorba despre căsătorie când erau cuprinşi de focul pasiunii? Nu îşi amintea nimic.

— Sigur n-am făcut aşa ceva, rosti ea.

El începu să râdă.

— Mă simt devastat. Am crezut că o

asemenea intimitate va conduce în mod inevitabil la…

— Nu mă mai chinui!

Keith o sărută pe buze cu tandreţe.

— Bine. Văd că nu pot să storc o cerere în căsătorie din partea ta, aşa că o să mă scarific eu. Mărită-te cu mine, Tess.

— De ce aş face una ca asta? Ce naiba spunea, îşi zise singură? Ce naiba o apucase? Nimic pe lumea asta nu putea fi mai grozav decât măritişul cu el.

— Pentru că te iubesc. Şi cred că şi tu mă iubeşti pe mine, îi zise sărutând-o din nou. Şi nici nu vreau să te ştiu liberă prin zonă, adăugă el după un răstimp. Dacă te apucă iar cheful să încerci amorul liber?

Tess nu ştia dacă era fericită sau exasperată.

— Da, te iubesc, mărturisi ea. Şi îmi doresc foarte mult să fiu soţia ta. Dar…

— Dar…? se încruntă Keith, mângâind-o apăsat.

— Atelierul meu, rosti ea în cele din urmă. Nu pot să renunţ la el, să plec şi gata!

Keith se ridică din pat şi începu să se îmbrace cu mişcări graţioase, ca de dansator.

— Despre treaba asta o să discutăm cu

altă ocazie. În clipa asta vreau să mă duc să iau un inel şi să fac rost de un pastor, îi zise, privind-o cu un zâmbet fermecător.

Tess nu ştia ce anume perversitate o făcea să se încontreze tocmai celor mai puternice dorinţe.

— Da? Ca după aceea, după ce ne vom fi căsătorit să mă obligi să renunţ la atelier? Pentru că atunci n-o să conteze ceea ce doresc eu, legea o să fie de partea ta.

El o privi încruntat o clipă, în timp ce se încheia la pantaloni. Arăta superb aşa cu pieptul gol, strălucind de transpiraţie.

— N-o să te oblig niciodată să faci ceva împotriva dorinţei tale, Tess, rosti de această dată foarte serios.

— Şi eşti gata să locuieşti cu mine aici, în atelier?

— Deocamdată, răspunse Keith în timp ce-şi punea cămaşa pe el.

— Şi n-o să trebuiască să te ascult orbeşte?

— N-am spus aşa ceva. Dar sunt anumite chestiuni în care mă aştept să mă asculţi fără crâcnire.

— Cum ar fi? se interesă ea, convinsă că avea să-i găsească nod în papură.

— De exemplu, dacă te trimit în dormitor,

mă aştept să-mi respecţi dorinţa, fără alte discuţii, certuri sau dureri bruşte de cap. Şi la treaba asta chiar nu fac rabat.

Tess se simţi oarecum scandalizată.

— Dar dacă te trimit eu în dormitor?

Keith izbucni în râs, foarte încântat.

— Poţi să-ţi faci plăcerea cu mine ori de câte ori doreşti. Dar, Tess, nu uita, mă aştept la acelaşi tratament!

Tess se ridică din pat. Va trebui să-i respecte dorinţele din acest punct de vedere, dar şi el pe ale ei, deci era un târg corect.

— Altceva?

— Da. O să te rog să stai departe de cei ce practică amorul liber. Şi va trebui să-mi fii credincioasă, Tess.

— Dar tu o să-mi rămâi credincios? îl întrebă ea, aşteptând cu sufletul la gură răspunsul lui.

— Absolut, îi zise el cu convingere. Deci, acum să fiu de acord cu cererea ta în căsătorie sau nu?

Tess începu să râdă şi aruncă cu o pernă în el.

— Accepţi, răspunse ea. Ba mai mult, te simţi onorat!

El îi aruncă perna înapoi.

— Onorat?

— Da, răspunse Tess. Să ştii că eşti al naibii de norocos că ai găsit o nevastă ca mine!

Keith îi răspunse pe un ton deodată foarte serios:

— Da, ştiu. Se apropie de pat şi se aplecă s-o sărute. Acum o să ies puţin.

Tess se simţea îndrăzneaţă şi foarte fericită.

— Să te întorci repede! Poate c-o să vreau să te trimit direct în pat!

El chicoti şi-o trase alături de el, pocnind-o uşor peste fundul rotund.

— Sper din suflet, îi zise, apoi plecă din dormitor.

Cedrick Golden se opri pe trotuar ca să se admire în geamurile atelierului ridicol de mic al lui Tess Bishop. Vulpiţa naibii! Locul ei era pe scenă, nu după o tejghea sau în laboratorul fotografic!

Mulţumit că arăta la fel de bine ca întotdeauna, Cedrick încercă uşa şi descoperi că era descuiată. Un clopoţel de deasupra pragului îi anunţă venirea.

— Tess?

Fata veni în fugă pe scări, cu graţie de căprioară, părul ei minunat revărsându-se

în valuri moi peste spate şi pe sânii obraznici. Avea o roşeaţă atrăgătoare în obraji şi o strălucire aparte în priviri, ceea ce arăta foarte limpede că avusese parte de o după-amiază de aventuri amoroase.

În timp ce-şi scotea din cap pălăria de castor, Cedrick se întrebă într-o doară cu cine era încurcată fata. Desigur, n-ar fi putut spune că îi păsa, nu-i ştirbea cu nimic plăcerea de a o cuceri la rându-i. Virginele nu-l încântau absolut deloc, prefera femeile care ştiau ce era plăcerea şi care erau în stare să ofere la fel de multă la rândul lor.

— Bună, Cedrick, îl salută Tess, evitându-i privirea.

Cedrick constată cu o undă de încântare că avea cămaşa încheiată anapoda şi imaginându-şi cum arătau sânii ei plini, se întări deodată.

Se înclină ceremonios înaintea ei, bucuros că avea pe el pardesiul care-i ascundea aprecierea masculină.

— Tess, rosti el cordial. Mi-ai citit piesa?

Se pregătise întreaga zi ca să contracareze orice scuze ar fi putut să găsească ea, aşa că se simţi cumva luat prin surprindere atunci când o auzi spunând:

— Da. Am citit-o şi mi-a plăcut foarte mult.

Am manuscrisul chiar aici, dacă mă aştepţi o clipă…

Cedrick încuviinţă suav din cap. Ce mult i-ar fi plăcut s-o prindă pe undeva pe acea vulpiţă, într-o trăsură închisă, sau într-o cabină la teatru…

Tess dispăru iar pe scări, în apartamentul micuţ şi probabil destul de ponosit, ca să revină în câteva clipe cu manuscrisul în mână. I-l oferi, zâmbindu-i timid.

— Te-ai gândit să dai o probă pentru rol?

— Nu, nu pot „veni deodată răspunsul suav.

Doamne, cine reuşise s-o îmblânzească făcuse o treabă al naibii de bună. Dusă era scorpia de dinainte cu gură mare şi probleme de atitudine, iar în locul aceleia apăruse această fiinţă angelică, amabilă, caldă şi foarte apetisantă.

Cedrick, care fusese de părere că Tess avea nevoie de câteva palme bune peste funduleţ, era acum aproape dezamăgit de docilitatea ei.

— Te-aş ruga să te mai gândeşti, îi zise el. Atât eu cât şi Cynthia sperăm să te avem oaspete la cină. Cum în seara asta n-avem spectacol, iar Rod şi proaspăta lui mireasă deja au acceptat…

— În seara asta sunt foarte ocupată, îi răspunse ea. Foarte dulce, dar foarte decisă. Fusese atât de copleşit de schimbarea ei, încât nici măcar nu realizase că refuzase rolul din piesă, iar acum şi invitaţia la cină.

Cedrick se înfurie. Ce mult i-ar fi plăcut să-i ridice fustele în cap şi să-i smulgă lenjeria intimă ca apoi s-o pedepsească bine, aşa cum merita. Numai că deocamdată nu îndrăznea, măcar până după ce se culca cu ea. Imediat ce încheia cu acea corvoadă plăcută, putea s-o educe după cum ştia el cel mai bine. Da, după ce se va culca cu el şi-i va da câteva palme bune peste fundul gol, după aia n-o să mai aibă ce comenta atât.

— O să-ţi trimit trăsura diseară, poate până atunci te răzgândeşti, rosti el, făcând apel la tot talentul său actoricesc ca să-şi ascundă furia.

Afară, cu manuscrisul sub un braţ şi mândria atârnând de-un fir în urma sa, Cedrick se urcă în trăsura, în care-l aştepta cuminte o tânără actriţă. Eleanor de exemplu, era o femeie care înţelegea să fie ascultătoare şi docilă, pricepea cum venea treaba cu superioritatea masculină.

Scenariul pe care şi-l închipuise cu Tess, cu fundul ei alb transformându-se într-un rozaliu închis sub palma lui, îl făcu să se întărească până aproape de durere. Pocni din degete şi se încruntă spre Eleanor, care, promptă, se lăsă în genunchi între picioarele lui, îi desfăcu pantalonii şi se ocupă cu grijă de nevoia lui presantă. Pentru că-şi imagina că Tess era aceea care-i aducea plăcerea, o Tess îmblânzită şi docilă, uşurarea lui fu de-a dreptul explozivă.

Cu toate acestea, când trăsura opri câteva minute mai târziu în faţa casei, se încruntă deodată spre Eleanor.

— N-ai reuşit să mă satisfaci, îi zise.

Era doar un joc şi amândoi ştiau acest lucru. Iar Eleanor îl juca din motive doar de ea cunoscute. Nicio scânteiere de revoltă nu apăru în ochii ei albaştri, iar obrajii nu i se îmbujorară de furie. Coborî doar din trăsură, fără ajutorul lui Cedrick şi intră în casă grăbită.

Cedrick iubea acel joc, îl făcea să se simtă puternic. Dar în acel moment, pe când îşi scotea haina şi şi-o atârna în cuierul de la intrare, nu simţea niciun fel de plăcere pentru ceea ce urma, poate numai dispreţ.

Atât pentru el cât şi pentru Eleanor.

După plecarea lui Cedrick, Tess lăsă uşa de la atelier larg deschisă, deşi n-ar fi putut să spună de ce. Voia să aerisească de parcă el ar fi lăsat un miros neplăcut în urmă.

Începu să fredoneze uşor o melodie, în timp ce ştergea iar tejgheaua la care spera că în curând avea să fie coadă. Acum, în plus faţă de afacerea ei, urma să aibă şi un soţ pe care-l iubea cu neruşinare.

Niciodată nu fusese o femeie pe lume aşa de bogată ca ea!

Se auzi iar clopoţelul de la uşă, iar Tess ridică privirea, zâmbind spre potenţialul client.

Numai că în faţa ei apăru Emma, bosumflată toată, îmbrăcată cu una dintre rochiile ei cele noi.

— Of, Tess… începu ea să se văicărească.

Tess se simţi din nou iritată de veşnicele ei văicăreli, dar observă că de această dată era vorba de ceva serios.

— Emma, ce s-a întâmplat?

— Rod se vede cu o altă femeie, începu ea litania.

Tess o conduse pe un scaun de lângă fereastă, unde intenţiona să-şi lase clienţii să-şi aştepte rândul la fotografiat.

— Dar de abia v-aţi căsătorit…

— Ştiu de câtă vreme ne-am căsătorit, ţipă Emma. Iar el umblă cu limba scoasă după aia… actriţa aia blondă! Mi-a spus chiar el cât de mult o place.

Tess strânse din dinţi. Rod nu aşteptase prea mult, din secunda în care Asa şi Olivia părăsiseră oraşul, renunţase şi el să mai pară un soţ model.

— Emma, tu chiar l-ai forţat să se însoare cu tine…

— Am crezut că pot să-l fac fericit, veni răspunsul smiorcăit. Dar el nu vrea să-mi acorde nici măcar o şansă.

— Îmi pare rău, rosti Tess cu blândeţe. Îi era milă de ea, dar nu putea spune că o surprinsese cu ceva.

Emma se apucă să-şi tamponeze obrajii uzi cu o batistă pe care deja era trecută monograma ei.

— Mai e ceva! suspină ea dramatic. O să trebuiască să plecăm şi de la hotel.

— Dar Rod are bani, ştiu sigur.

Trupul rotunjor al Emmei tremura de indignare.

— L-a investit pe toţi în piesa aia tâmpită a domnului Golden! zice că aşa o să ne îmbogăţim şi n-o să mai avem nevoie de

niciun cent de la domnul Thatcher…

— Doamne, da’ prost mai el se cruci Tess. Măcar şi-a făcut rost de rolul ăla în piesă?

— Ar trebui să aflăm diseară. Dar, Tess, noi unde o să trăim până atunci? Ce-o să ne facem?

Lui Tess îi stătea pe limbă să-i spună că asta era problema lui Rod, dar n-avu inima să i-o trântească în faţă. Emma părea aşa de mică, de tânără şi de speriată.

— Dar Rod ce-a spus de treaba asta? Adică, unde o să locuiţi?

— A zis că o să ne mutăm aici, cu tine, rosti Emma, privind la Tess cu speranţă. Nu-i aşa că vrei? Până când Roderick realizează că eu sunt femeia pe care şi-o doreşte…

— Emma, eu mă mărit azi, aşa că n-am cum să vă iau aici şi pe tine şi pe Roderick.

Emma făcu deodată ochii mari.

— Te măriţi? Şi n-aveai de gând să ne spui nimic? Propriei tale familii?

Tess simţi deodată o poftă sălbatică s-o pocnească pe Emma şi izbuti cu greu să se stăpânească.

— De abia acum ne-am decis…

— Dar cu cine? Cine e? o întrerupse Emma, deodată teribil de interesată. Chiar

dacă propria ei căsnicie eşuase lamentabil, se părea că această instituţie o fascina.

— Keith Corbin. Numele lui este Keith Corbin. Emma, tu şi Rod va trebui să…

— N-o să fac pic de zgomot, promit, jură Emma cu ochii iarăşi plini de lacrimi. Iar Roderick… ei bine… probabil că nici n-o să vină aici.

— Probabil? Rod probabil n-o să vină aici? Emma, ştii foarte bine ce mic este apartamentul meu!

— Dacă mă refuzi, atunci o să trebuiască să dorm pe străzi.

Tess începu să se plimbe de colo-colo. Îi venea să ţipe de nervi. Şi tare mult i-ar fi plăcut s-o strângă de gât pe Emma Waltam-Thatcher.

— Eu te-aş invita fără să mai stau pe gânduri, rosti Emma dintr-o dată, dacă situaţia ar fi invers, iar tu ştii foarte bine treaba asta, Tess Bishop!

Tess chiar ştia. Nu putea să-i refuze un adăpost prietenei ei, ce Dumnezeu!

— Ai putea să-l părăseşti pe Rod, iar atunci eu o să-ţi cumpăr un bilet de tren înapoi la Simpkinsville, ca apoi…

— Niciodată! strigă Emma.

Tess oftă învinsă. Ce mai noapte a nunţii o

să aibă şi ea, cu Emma scâncind în camera alăturată şi cu Rod care ar fi putut să vină acasă Dumnezeu ştie la ce oră, după o tăvăleală bună cu Cynthia Golden. Halal noapte a nunţii!

CAPITOLUL 14

Era aşa de uşor să-l găsească, foarte uşor.

Dumnezeu avea mâna pe umărul Corneliei Hamilton, pentru că altfel n-ar fi avut de unde să ştie că negustorul ambulant se afla chiar acolo în Portland. Cum altfel să fi dat peste el într-un oraş în care mişunau mii de oameni, la numai câteva momente după sosirea ei acolo?

Şi cu toate astea, iată-l în fata ei, de abia ieşit dintr-un magazin de bijuterii. Era bine îmbrăcat, faţă de hainele pe care le purta de obicei şi zâmbea larg. Zâmbea!

Cornelia îl ura din tot sufletul. Sigur era un demon scăpat din iad, uite numai ce se alesese de familia ei! Se strecură agilă în urma lui, cu pelerina bine înfăşurată în jurul corpului.

Individul se grăbea să-şi termine probabil treburile. Cornelia se văzu nevoită să alerge ca să se poată ţine după el.

La un moment dat se întoarse să privească

în urmă, ca şi cum ar fi simţit că era cineva în spate şi-l urmărea, însă dădu cu ochii de Cornelia şi o elimină imediat din socoteli. Mare greşeală!

Da, era tare frumuşel. Acum înţelegea de ce îi cedase Emma. Avea un chip de înger războinic.

Trebui să-şi reamintească cum îi pierduse pe Jessup şi pe Emma din cauza lui, îşi zise, în timp ce se chinuia să nu-l scape din vedere.

Oraşul acela era aşa de zgomotos şi plin de mirosuri necunoscute. Corneliei nu-i plăcea deloc acolo, de abia aştepta să plece înapoi acasă.

Individul păşi pe o alee lăturalnică, fluierând vesel, fără să ştie că sfârşitul îi era aproape. Cornelia se luă după el, urmărindu-l cum se strecura printre umbre, foarte ocupat.

— Domnule Shiloh? îl strigă ea deodată.

El se opri şi se întoarse, cu o expresie de politeţe pe chip.

— Domnul Joel Shiloh?

Omul păru să nege acel nume, dar deodată oftă şi încuviinţă din cap.

— S-a întâmplat ceva?

Cornelia scoase de sub pelerină un

revolver şi-l aţinti în direcţia lui, în timp ce Keith, văzu pericolul şi se repezi deodată să i-l ia din mână.

Dar era deja prea târziu. Primul glonţ îl lovi în cap, iar următorul i se înfipse pe undeva în zona inimii, din câte putu observa Cornelia. Omul se prăbuşi cu faţa în jos, iar pământul de sub el prinse a se înroşi de sânge.

Cornelia auzi strigătele şi alergătura. Erau oameni mulţi în jurul ei, unii dintre ei având insigne la vedere, cu toţii extrem de gălăgioşi. Vorbeau aşa de repede că nu putea pricepe o iotă din ce spuneau.

Zâmbi chiar şi atunci când fu arestată. Nu mai conta ce avea să se întâmple cu ea, era deja femeia ce ucisese diavolul.

După ce o instală pe Emma în cămăruţa cea mică, în care deja sforăia ca un tăietor de lemne, Tess se întoarse în propriul dormitor ca să se pregătească de nuntă. Olivia reuşise să-i salveze rochia galbenă de seară pe care i-o pătase Rod cu vin, aşa că se gândi că o putea purta pe aceea.

Îşi perie părul până ce acesta prinse să lucească şi apoi îl strânse la spate într-un coc sofisticat.

După care se apucă să se învârtă prin casă

fără rost.

Afară deja se întunecase, Emma continua să sforăie de zor, iar Keith tot nu se întorsese. Tess făcea ce făcea şi fugea să se uite pe geam, direct în strada de dedesubt, dar niciun chip nu era al lui Keith.

Oare pe unde umbla? îi spusese că avea să se întoarcă repede, numai că de atunci trecuseră ceasuri bune.

Probabil că se răzgândise, asta trebuia să fie! Poate că nici nu intenţionase să cumpere vreun inel sau să se însoare cu ea.

Tess ajunse în bucătărie şi se înroşi toată amintindu-şi ce se petrecuse acolo. Verigheta de la Amelie zăcea uitată pe masă, dovadă că…

Dovadă că ce…?

Tess se întoarse în dormitor. Poate Keith intrase în vreun bar ca să prindă puţin curaj înainte de cununie. Poate că…

Numai că nu părea prea tentat de băutură, nu-l văzuse beat decât o singură dată, după prelegerea despre amorul liber. În afară de asta, păruse încântat de cununie, nu invers.

Tess începu să-şi muşte buzele. Unde o fi oare? Unde?

Auzi deodată clopoţelul de la intrare, aşa

că se grăbi să-l întâmpine, numai că în pragul uşii dădu peste Rod, roşu la faţă de băutură şi cu chef de ceartă.

— Emma e aici? o întrebă el.

Tess se prinse mai bine de balustrada scării.

— Da. Era foarte supărată atunci când a venit.

Rod dădu din umeri a nepăsare, apoi închise uşa atelierului în urma lui.

— Emma se supără repede şi din orice.

— Asa e, încuviinţă Tess enervată. Pentru nişte mărunţişuri, că nu mai are un acoperiş deasupra capului, niciun fel de bani şi pentru că e mândra posesoare a unui soţ care admite singur că o înşală.

— Am investit ce bani aveam!

— La fel de bine puteai să-i arunci la closet şi ştim amândoi acest lucru, Rod. Ai încercat să-ţi cumperi rolul din piesa aia cretină a lui Cedrick.

— Nu e o piesă cretină, Tess, este o operă de artă. Un rol în aşa ceva m-ar putea face să…

— Eşti doar un dobitoc!

Rod absorbi cu o grimasă insulta, clătinându-se uşor pe picioare. Privi cu entuziasm ţinuta lui Tess.

— Măcar o să vii la cină cu noi, tot e ceva!

— Nici prin cap nu-mi trece! Ar trebui să mă mărit în seara asta!

— Să te măriţi? Când? Şi cu cine, cu negustorul acela?

— Da, mă mărit în seara asta cu negustorul.

— Şi el unde e? întrebă Rod pe un ton rezonabil.

Ce mult aş vrea să ştiu şi eu, îşi zise Tess în pragul disperării, albindu-se la faţă şi pierzându-şi deodată aplombul.

Rod se însenină la faţă.

— Dacă e aşa, atunci o să poţi să mă ajuţi. Poţi să vinzi atelierul şi să-mi oferi un împrumut mai substanţial cu ce bani mai ai în cont…

Tess se încorda deodată.

— Nici vorbă de aşa ceva, Rod. Nu-mi vând atelierul şi nici n-am de gând să te împrumut. Cel mult pot să am grijă de Emma.

— Şi eu?

— Va trebui să te descurci de unul singur. Locul ăsta e oricum mult prea mic pentru patru oameni.

— Să înţeleg că soţul ăsta al tău are de gând să stea aici? Nu e în stare să-şi

întreţină nevasta?

— Bună întrebare, mai ales că vine din partea ta, Rod, scumpule.

Rod avu măcar decenţa să pară ruşinat. Îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor şi plecă ochii.

— Nu e ca şi cum nu mi-ar păsa de Emma…

— Faptul că te-ai lăudat în faţa ei cu aventura pe care o ai cu Cynthia, nu se poate numi tocmai ataşament.

Rod tresări deodată.

— Am fost silit să mă însor cu ea, Tess, doar ştii foarte bine.

— Şi pentru ce să te împrumut, ca să-i dai bani lui Cedrick? El n-are destui?

— Trebuie neapărat să mă ajuţi, te rog, joacă în afurisita asta de piesă, e tot ce-ţi cer. Asa o să pot să joc şi eu ca să-i dovedesc lui Cedrick că…

— Cedrick! Rod, trezeşte-te! îşi bate joc de tine, nu vezi? Te joacă pe degete. Eu am un atelier de condus şi n-am nici cea mai mică dorinţă să fiu actriţă…

— Dacă n-o faci pentru mine, atunci măcar gândeşte-te la Emma.

Tess îşi feri privirea. Pe stradă se întunecase bine, iar oamenii se grăbeau să

ajungă acasă la cină. Oare unde era Keith?

— Sunt unele lucruri pe care n-o să le fac niciodată, Rod, nici chiar pentru Emma.

— Atunci măcar vino cu noi la cină.

— Ţi-am mai spus...

— Ştiu! Că te măriţi! însă mie mi se pare că n-arăţi tocmai veselă, Tess, cred că deja te gândeşti că...

— Că ce? izbucni Tess.

— Că te-a păcălit, rosti Rod, că şi-a bătut joc de tine, cum tu singură ai spus.

Tess se albi la faţă. La naiba, Rod reuşise să o citească şi scosese la iveală cea mai neagră spaimă a ei.

— N-o să se mai întoarcă, Tess, rosti Rod, privind-o cu dispreţ. Părerea mea este că negustorul tău a obţinut deja ceea ce voia. Nu mă îndoiesc că de acum e departe de oraş.

— Nu, suspină Tess. Nu!

Rod dădu nemulţumit din umeri.

— Vreau să-mi văd soţia, rosti el, trecând pe lângă sora la care nici măcar nu se uită.

Tess se apropie de fereastra mare a atelierului ca să se uite spre stradă. Keith, se gândi disperată. Keith, unde eşti?

Numai că el nu-i răspunse chemării. Prin faţa atelierului treceau doar străini care

aveau propriile probleme.

Seara se instală deodată şi împreună cu ea sosi şi trăsura lui Cedrick Golden.

Emma şi Rod coborâră pe scări braţ la braţ, de parcă ar fi fost acasă la ei, nu la Tess, gata să petreacă cu cei doi Golden.

— Haide cu noi, Tess, insistă Rod. Este limpede că şi-a bătut joc de tine.

Din păcate pentru ea, aşa era, se gândi Tess, lăsându-şi capul în jos, atunci când Cedrick intră în atelier, aducând cu el şi aroma aceea dulce care o făcuse să deschidă uşa larg ca să aerisească.

Cedrick îi prinse mâna şi i-o sărută galant.

— Te-ai răzgândit, Tess. Arăţi minunat!

Asta ar trebui să fie noaptea nunţii mele, ar fi vrut Tess să strige.

— Sora mea de abia aşteaptă să ne însoţească, îl auzi pe Rod spunând. Nu-i aşa, scumpa mea?

Tess se încruntă spre el. Se simţea prinsă în capcană. Avea de ales între a se plimba singură prin atelier sau a merge în vizită la gemenii de aur. În inima ei ştia că nu va avea loc nicio cununie, pentru că iubitul ei Keith nu avea să mai vină.

— Bine, cedă ea în cele din urmă. Haide.

— Minunat! croncăni vesel Cedrick,

oferindu-i braţul, pe care Tess îl acceptă în silă.

Se învârtea într-un tunel ciudat. Atunci când se apropie de lumina caldă şi tămăduitoare de la capătul lui, viteza scăzu şi el începu să plutească.

Se părea că nu mai avea un trup, deşi era conştient că el era.

Tunelul dispăru undeva în spatele lui, iar Keith constată că era într-un loc care nu era tocmai un loc, ci mai degrabă un fel de entitate.

Şi acolo era şi ea. Amelie. Venea spre el zâmbind. Întreagă şi vie.

Nu, era imposibil.

Când îi vorbi, îi auzi glasul mai degrabă cu inima decât cu urechea.

— Keith!

Nu încercă s-o atingă, pentru că avea sentimentul neplăcut că nu o vedea aşa cum era, ci aşa cum şi-o amintea. Oare ce era cu el? Nu avea cum s-o vadă deloc, pentru că Amelie era moartă. Fusese acolo atunci când murise, văzuse cum se petrecuse totul.

— Întoarce-te, îi zise ea.

Lumina aceea parcă îl vindeca. Keith nu prea era dispus să plece de acolo, dar mai era şi Tess… Tess nu venise acolo cu el…

— Te aşteaptă, îi zise Amelie, după care îi zâmbi. Iar în decembrie o să-ţi aducă pe lume un copil.

Tess, se gândi el. Doamne… Tess…

În acel moment se pomeni învârtindu-se iar prin tunel, lăsând în urmă lumina cea tămăduitoare şi pe Amelie. Deschise ochii şi dădu peste cea mai urâtă măicuţă din câte văzuse vreodată. Mirosea a apret şi a bătrâneţe şi, dacă nu-l înşela nasul şi a coniac medicinal.

— Aha, făcu ea. Te-ai trezit.

În ton se simţea un accent greoi, probabil nemţesc, se gândi el.

— Tocmai am avut cel mai ciudat vis.

— Cum te cheamă?

Keith avu sentimentul că ea deja îi ştia numele, dar voia să-l testeze pe el dacă se dezmeticise de-a binelea.

— Keith! Keith Corbin. Iar acum trebuie să plec pentru că în seara asta mă însor.

— Nu pleci nicăieri, lătră măicuţa la el.

Keith se trânti la loc pe perne.

— Bine, dar…

— N-o să te mai însori în seara asta, prietene, rosti deodată mai blând.

Pe Keith îl durea capul şi un umăr îi pulsa. Şi pe deasupra îi era şi greaţă. Era

adevărat, nu era în stare să se însoare, dar biata Tess îi aştepta. Probabil îşi făcea griji, gândindu-se că fusese lăsată de izbelişte.

— Ce-am păţit?

— Ai fost împuşcat, rosti femeia, privind spre bandajul de la cap. Ai pierdut mult sânge. Acum însă trebuie să dormi şi te însori tu altă dată.

Keith oftă. Nu-şi amintea să fi fost împuşcat. Dar îşi amintea că-l strigase o femeie, îl strigase pe numele său de negustor. Şi i se păruse cunoscută, oare cine era? Da, era nevasta negustorului care avea magazinul universal din Simpkinsville…

Nevasta! Nici nu voia să se gândească la ce chinuri o supusese pe Tess.

— Vreau să-i trimit un mesaj domnişoarei Bishop, pe strada Herald, la numărul doisprezece…

— Mâine mesaj, acum dormi.

— Te rog…

— Dormi, îi porunci măicuţa.

Keith blestemă şi închise ochii, sperând să nu mai aibă acelaşi vis ca înainte.

Conversaţia de la masă era un chin pentru Tess, iar mâncarea se transformă în tortură. Zâmbea numai atunci când o lovea Rod cu

cotul.

Sufrageria reşedinţei era la fel de frumoasă ca şi restul încăperilor. Masa fusese aşezată cu tacâmuri de argint greu, iar farfuriile erau toate din cel mai fin porţelan. Paharele din care sorbeau vinul erau de cristal, o menajeră în uniformă apretată îi servea, iar conversaţia strălucea de urbanitate teatrală.

Tess se simţea groaznic.

Emma a fost cea care a salvat-o de la înecul în găleata adâncă a disperării. Se uita la Cynthia de parcă ar fi vrut s-o încoroneze cu castronul cel mare de salată. Cynthia, care era foarte frumoasă, dar nu tocmai inteligentă, o ignora cu totul pe Emma, concentrându-şi atenţia doar asupra lui Rod.

— … absolut groaznic, împuşcături pe stradă în plină zi…

Remarca doar pe jumătate auzită, trezi deodată interesul lui Tess.

— Ce ai spus? îl întrebă pe Cedrick.

Cedrick zâmbi şi o prinse de mână, pentru că fusese aşezată la masă lângă el.

— În după amiaza asta, cineva a fost împuşcat pe stradă. N-ai auzit chiar nimic?

— Şi… cine a fost împuşcat?

Cedrick dădu din mână nepăsător.

— Nu ştiu, un negustor ambulant, răspunse el.

Puţina mâncare pe care reuşise cu chiu cu vai s-o înghită, se ridică în acel moment în gâtul lui Tess. Aceasta sări de pe scaun, încercând să nu verse.

— A murit?

Cedrick o privea ca prostul, făcând-o pe Tess să se abţină cu greu să nu-l pocnească.

— A murit sau nu? strigă ea.

Cedrick se albi un pic la faţă, apoi dădu din umeri.

— Stai jos, scumpa mea, ce importanţă are?

Tess îl pocni cu sete, după care se grăbi să iasă din sufragerie, căutând bezmetică ieşirea din casa aceea de coşmar. Negustorul ambulant a fost împuşcat, în mintea ei se învălmăşeau doar imagini de groază, cu Keith plin de sânge.

Uşa! Unde naiba era uşa de la intrare?

Rod o ajunse din urmă şi o prinse în braţe. Tess începu să se zbată şi să-l lovească, până când acesta o eliberă.

— Unde l-au dus, Rod? strigă ea, în timp ce Cynthia, Cedrick şi Emma o priveau cu gura căscată. Du-mă la el! Acum!

— Tess… încercă fratele ei s-o mai domolească.

— Îţi jur pe ce-am mai sfânt că merg până acolo pe jos, dacă nu mă duci tu acum…

Culmea e că Cedrick a fost cel care a ieşit în faţă, chiar dacă îl pocnise, spunându-i pe un ton foarte calm:

— Te duc eu unde vrei, Tess.

— La spital. Câte spitale sunt aici, în Portland?

Rod îl privi pe Cedrick cu subînţeles, iar Tess, în starea ei de agitaţie, avu sentimentul că parcă îl prevenea.

— Vin şi eu cu voi, rosti acesta.

— Şi pe mine mă laşi aici cu ea? se enervă Emma, arătând cu mâna spre Cynthia care continua să zâmbească tâmp spre Rod.

Rod deveni în acel moment un soţ autoritar.

— O să faci exact aşa cum îţi spun eu, Emma, este clar?

Emma roşi toată de încântare.

— Da, Rod, rosti ea dulce.

Tess de abia aştepta să plece de acolo. În plus, nu-i păsa nici dacă Emma ar fi trebuit să stea să aştepte şi lângă un câine turbat.

— Hai să mergem! îi îmboldi pe cei doi bărbaţi.

Plecară cu trăsura elegantă a lui Cedrick, Rod retras într-un colţ cu gândurile lui, iar Cedrick alături de ea, având grijă mereu s-o prindă de mână. În starea de agitaţie în care era, Tess făcea eforturi să nu zbiere la el s-o lase în pace.

Primul loc unde se opriră a fost secţia de poliţie, unde intrară doar ea cu Rod, Cedrick preferind să-i aştepte în trăsură. Un sergent le spuse că omul pe nume Keith Corbin fusese împuşcat în acea după-amiază şi fusese dus la Spitalul Municipal.

— Dar numele lui… începu Rod, însă Tess deja alerga spre trăsură.

Rod o porni pe urmele ei. Lui Tess i se desfăcuse părul din cauza alergăturii, iar ochii îi înotau în lacrimi. Urcaţi în trăsură, Rod încercă iar să aducă vorba despre numele omului rănit.

— Rod, taci din gură! Nu înţelegi!

Ajunseră la spital în mai puţin de cinci minute, deşi lui Tess i se păru că trecuseră ceasuri. Înainte ca Rod sau Cedrick să apuce să se ridice, Tess deja sărise din trăsură şi alerga bezmetică pe aleea de la intrare.

— Orele de vizită s-au terminat, o anunţă la recepţie o măicuţa solidă cât un munte.

— O să-l găsesc, chiar dacă trebuie să iau spitalul ăsta cameră cu cameră, o ameninţă Tess.

— Dumneata eşti mireasa?

— Nu! Adică, da! Tess realiză că cei doi bărbaţi o ajunseseră din urmă şi în acel moment o flancau, dar nu-i păsa.

— Unde e Keith Corbin?

— Mireasa? rosti Cedrick sincer deranjat.

— Lasă că-ţi explic mai târziu, îi răspunse Rod.

— În ce salon e? strigă Tess.

Măicuţa însă nu se lăsa intimidată. Tess bănuia că nimic pe lumea asta n-ar fi fost în stare s-o sperie. Dar ea izbutise s-o impresioneze.

— Salonul 14, îi zise, făcându-i semn cu mâna pe unde s-o apuce. Dar să nu faci gălăgie ca să-l trezeşti.

— Mulţumesc, şopti Tess, pornind-o pe holul întunecat şi căutând salonul 14.

În spatele ei, îl auzi pe Cedrick întrebând:

— Se mărită?

Rod îi răspunse ceva, dar Tess era prea departe ca să-i mai audă.

Salonul 14 era chiar în capătul holului, şi avea patru paturi, din care numai unul singur era ocupat de Keith, palid, cu capul

şi un umăr bandajate cu grijă.

Tess îi atinse uşor faţa.

— Keith?

El deschise mai întâi un ochi, apoi şi pe celălalt.

— Ce faci, Năsturaş, o salută el. Ce cauţi aici la ora asta?

Tess ar fi vrut să plângă şi să râdă în acelaşi timp.

— Tu cam ce crezi că fac aici la ora asta? şopti ea. Îl caut pe cel care m-a lăsat cu ochii în soare la altar!

El începu să râdă.

— Ţi-am luat inel şi tocmai mă duceam după pastor, când femeia asta…

Tess îl opri din vorbă atingându-i buzele, care erau uscate şi cam prea calde. Căută din ochi carafa cu apă, din care turnă un pahar. Îl ajută apoi să bea, susţinându-i cu grijă capul bandajat.

— Nu trebuie să-mi explici, Keith, cel puţin nu acum.

Ochii lui albaştri minunaţi reflectau în acel moment durerea.

— Îmi pare rău. Tu ai stat şi m-ai aşteptat. N-ai ştiut… probabil te-ai gândit că…

Tess îl opri din vorbă cu un sărut tandru.

— Taci, acum trebuie să dormi.

— Ai început să vorbeşti ca măicuţa Atilla, se supără el.

În acel moment în salon îşi făcură apariţia Rod şi Cedrick. Rod era tăcut şi spăşit, pe când Cedrick se înfuriase groaznic.

— Acum, se răsti el la Tess, sper că eşti satisfăcută şi că ne putem întoarce la cină!

— Cină? întrebă Keith, privind deodată cu atenţie la rochia ei. Durerea din ochii lui o străpunse pe Tess ca un cuţit. Ai fost la cină?

Tess era albă la faţă de durere.

— N-am înţeles. Keith… am crezut că…

— Ştiu foarte bine ce ai crezut, se supără el şi mai tare. Dar nu ţi-a trebuit prea mult ca să-ţi alini inima sfărâmată, aşa-i, scumpa mea?

— Keith!

El însă se întoarse cu faţa spre perete. De abia atunci se sfărâmă inima lui Tess. Chiar în acel moment!

— Keith, te rog, ascultă-mă…

Numai că el n-avea de gând să se uite la ea sau s-o asculte.

Rod o prinse blând de braţ.

— Haide, Tess, o luă el cu binişorul, o să-i explici mâine totul, o să te ajut şi eu. Dar acum trebuie să-l laşi să se odihnească şi

acelaşi lucru trebuie să-l faci şi tu.

— Să se odihnească? tună Cedrick deodată. Şi cu piesa mea cum rămâne? Dar rolul ei?

Keith ridică deodată capul, apoi se întoarse iar în poziţia lui. Când ea se întinse să-l mângâie, el se trase şi mai mult spre perete.

— Auzi, ia ia-ţi afurisita aia de piesă şi bagă-ţi-o în… se înfurie deodată Rod, fiind întrerupt de măicuţa cu accent nemţesc care apăru ca prin minune în salon, cerându-le să plece de acolo.

Cedrick rămase încruntat şi tăcut tot drumul spre casă, dar Rod dădu dovadă de blândeţe.

— Tess, îi tot spunea, totul o să fie în regulă.

Tess se agăţa disperată de acele cuvinte, însă disperarea punea stăpânire pe ea tot mai mult. Keith era un om tare încăpăţânat. Nu avea s-o creadă niciodată că se dusese la cină doar pentru că îi fusese teamă să mai stea de una singură cu gândurile ei negre.

Când ajunseră la reşedinţa lui Golden, acolo îi aştepta o altă dramă. Se părea că Cynthia şi Emma ajunseseră la o ceartă foarte serioasă, pentru că toată sufrageria

era plină de mâncare aruncată, iar actriţa se cocoţase în mijlocul mesei, urlând.

Emma era în faţa ei, ca un boxer mic şi îndesat, gata să se ia la trântă cu blondina.

— Vino aici, desfrânato, că te învăţ eu ce înseamnă să…

Rod întâi se înroşi la faţă, apoi se albi ca peretele.

— Emma! scrâşni el din dinţi.

— Ajută-mă! strigă teatral Cynthia din mijlocul mesei. Cineva să mă salveze!

— Ce, Doamne iartă-mă, se petrece aici? tună Cedrick, privind fără a-i vine a crede scena din faţa lui.

— Femeia asta încearcă să mă omoare! se plânse Cynthia, scoţându-şi piciorul din platoul cu prăjituri. Cedrick, dragul meu, a fost oribil…

— Oribil? mârâi Emma, gata de bătaie. Stai că-ţi arăt eu „oribil”, scârbă…

— Emma! strigă Rod. Cariera sa de actor în trupa lui Cedrick era terminată, iar acest lucru îl făcuse să se înroşească iar. Cere-ţi scuze, imediat!

— Nici prin cap nu-mi trece! ţipă Emma.

Bravo ţie, gândi Tess amuzată.

Cedrick se chinuia să-şi păstreze controlul. Pieptul lui îngust se mişca în

ritmul respiraţiei rapide, iar ochii îi ţinea strâns închişi.

— Vizitiul nostru, rosti el foarte politicos, o să vă ducă pe toţi acasă.

Rod o prinse pe nevastă-sa de cot şi practic o târî afară din casă şi apoi o aruncă fără prea mare ceremonie în trăsură. Tess venea după ei amorţită, dorindu-şi ca acea zi groaznică să se termine mai repede. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut s-o şteargă cu totul din calendar.

Dacă îl pierduse pe Keith? Dacă nu va voi s-o asculte şi s-o înţeleagă? în fond nu era vorba decât despre o simplă neînţelegere. Nu se putea să nu-şi dea seama şi el.

Rod îi dădu instrucţiuni vizitiului să se oprească mai întâi la atelierul lui Tess, apoi se urcă lângă ele în trăsură şi spuse:

— Dacă o să ai nevoie de noi, suntem în apartamentul de la Grand Hotel.

Tess era deja prea obosită şi îndurerată, aşa că nu putu să-i spună decât:

— Am crezut că v-au dat afară de acolo.

Rod privi în jos spre nevasta sa cea bătăioasă.

— Mai avem de stat o săptămână, rosti el cavernos.

Când ajunseră la atelier, Rod coborî cu

Tess şi o aşteptă să descuie uşa, apoi intră cu ea şi-i aprinse o lampă.

— Îmi pare rău, Tess, îi zise el. Pentru tot ce s-a întâmplat cu Cedrick, cu piesa…

— Sper că nu… că n-o s-o baţi pe Emma, nu? Era doar geloasă şi…

Rod zâmbi deodată.

— A fost minunată, nu-i aşa?

Tess izbuti cu greu să găsească puterea ca să-i răspundă tot cu un zâmbet.

— A fost magnifică. Noapte bună, Rod.

— Noapte bună, răspunse el, ştergându-i fruntea cu buzele sale. Rămase pe trotuar până când încuie uşa la loc. Tess urcă în dormitor şi de abia atunci auzi trăsura pornind iar la drum.

Ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă noapte din viaţa ei, urma să fie probabil cea mai singuratică.

CAPITOLUL 15

Keith privea fix spre tavanul alb al salonului din spital. Durerea era omniprezentă. Cea din umăr era constantă şi pulsatorie, iar cea de la cap, acolo unde glonţul doar Ti ştersese tâmpla, era înţepătoare, de parcă o mie de albine şi-ar fi vărsat veninul acolo. Dar ambele răni erau o

nimica toată în comparaţie cu ceea ce-i făcuse Tess.

Înghiţi cu greu nodul din gât. Atunci când o pierduse pe Amelie, crezuse că nu era durere mai mare. Se părea că Tess Bishop apăruse în viaţa lui ca să-i demonstreze că se înşelase.

Măicuţa cu accent nemţesc stătea la căpătâiul lui, aşa că se concentrase asupra ei ca să mai uite de Tess.

— Bănuiesc că le-aţi scris alor mei, rosti pe un ton cavernos.

Attila încuviinţă din cap cu simpatie. Oare cât de multe ştia? Oare vorbise în somn, o chemase în delir pe Tess?

Tess! Numele ei îl lovea fără milă.

Se părea că se gândise atât de mult la ea, că izbutise s-o aducă acolo ca prin magie atunci când dădu buzna în salon, cu părul scăpat din agrafe, ca de obicei, cu răsuflarea întretăiată şi roşie la faţă.

Keith continua s-o privească furios, pentru că era incapabil să se uite în altă parte. O privea ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească fiecare amănunt în parte. Ştia că va avea nevoie de această amintire în zilele, lunile sau anii ce vor urma, ca să poată supravieţui.

— Se odihneşte, protestă pe loc Attila.

— Nu-mi pasă, răspunse Tess la fel de aprigă, fără să-şi desprindă privirea de la el. N-are decât să-şi tragă sufletul după ce ne căsătorim!

Să se căsătorească? Keith se forţă să-şi ridice iar privirea spre tavan. Era plin de pete de rugină, acolo unde se scursese apa, aşa că se apucă să le numere. Din nou.

O simţi pe Tess cum se apropia de el, iar durerea deveni deodată mai suportabilă.

Tess îi atinse uşor faţa cu o mână răcoroasă şi bătătorită din cauza muncii grele.

— De ce eşti aşa de supărat pe mine? îl întrebă ea. Am fost doar la o cină…

— Cu un actor, răspunse Keith, fără să îndrăznească să se uite la ea. Ştia că se comporta ca un copil răsfăţat, ştia foarte bine, dar nu se putea controla.

Tess însă n-avea de gând să se dea bătută.

— Am crezut că ţi-ai făcut mendrele cu mine şi apoi ai plecat.

— Asa că ţi-ai găsit pe altcineva, rosti el înciudat. Trebuie să recunosc, eşti plină de surprize.

Glasul ei se ridică deodată.

— Eşti în mod deliberat dificil, Keith

Corbin şi o ştim amândoi. Habar n-am avut că ai fost împuşcat. Am crezut că… că ai obţinut ce-ai vrut şi că ai plecat.

— Sigur ai fost devastată! Vreo cinci minute în cap!

Tess încercă să-l facă să se întoarcă spre ea, însă el se îndărătnici mai departe.

Tess inspiră adânc, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Rod… fratele meu, a insistat să mergem împreună la cină la gemeni. Domnul Golden vrea să producă o piesă, Rod e actor şi-şi doreşte foarte mult un rol…

— Şi ce legătură are treaba asta cu tine? o întrebă el, apropiindu-se de ea, împotriva voinţei sale.

Tess oftă.

— Domnul Golden vrea ca şi eu să joc în piesa lui. L-am spus clar şi răspicat că nu se pune problema şi el tot insistă.

Tess îi mângâie delicat partea din faţă ce nu era bandajată, făcându-l să-şi dorească mai mult.

— Atunci mie mi se pare că ar fi avut mai mult sens să îl eviţi, nu să te duci la el acasă la cină, mai ales că se presupunea că e noaptea nunţii tale.

— Eşti gelos! râse ea deodată. Chiar eşti

gelos pe filfizonul acela pomădat şi efeminat!

Keith se întoarse deodată s-o privească cu mare atenţie.

— Nu-ţi place de el?

Tess râse iar, deşi avea ochii plini de lacrimi.

— De ce naiba l-aş numi aşa dacă mi-ar fi măcar simpatic, gâscă ce eşti!

— Păi, nici cu mine nu eşti mai amabilă, rosti el bosumflat, privind iar spre tavan, spre cele unsprezece pete ruginii.

— Asta-i altceva, rosti ea blând. Nu ai niciun motiv să fii gelos, Keith, pe niciun bărbat din lumea asta mare.

Keith se simţi deodată ca un copil gata să plângă.

Tess se aplecă deasupra lui şi-l sărută.

— Te iubesc, îi zise. Şi vreau să mă mărit cu tine. Chiar acum.

— Chiar acum? se miră el.

Tess încuviinţă din cap, în timp ce lacrimile prinseră să-i curgă pe obraji.

— Am adus cu mine un judecător de pace, acelaşi care i-a căsătorit pe Asa cu mama şi pe Rod cu Emma, asta dacă nu te deranjează. Adică să ne căsătorim doar civil.

Era mai mult decât sperase.

— Unde… unde e?

— Aşteaptă pe hol. Tess se uită cu atenţie la bandajele lui. Acum că mă uit mai bine la tine, nu sunt deloc convinsă că eşti în stare să te însori. Cât de serioase sunt rănile tale, Keith? Te-au operat?

Keith îi răspunse plin de fericire:

— Am doar câteva copci, mă fac repede bine.

— Poliţia ştie cine te-a împuşcat?

— Mi s-a spus că au reţinut o femeie.

Tess lăsă să-i scape un geamăt, iar Keith ar fi vrut s-o ia în braţe, însă rănile nu i-ar fi permis asemenea mişcări.

— O femeie? rosti Tess cu amărăciune.

Keith începu să râdă.

— Nu e ce crezi tu. Nu e vreo fostă iubită geloasă care să-şi fi pus în cap să mă omoare. De fapt, cred că o cunoşti bine, e nevasta negustorului din Simpkinsville…

Tess se albi deodată la faţă.

— Cornelia Hamilton? şopti ea. Mama Emmei?

— Bănuiesc că da. O ţin minte pentru că am făcut afaceri cu Jessup, când ajungeam în orăşel. Tess, ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă…

— Doamne, îngăimă ea. Doamne sfinte!

— Tess? insistă Keith, speriat de expresia de pe faţa ei. Tess, ce…?

— Oare o să mă lase să vorbesc cu doamna Hamilton, s-o văd?

Keith nu voia ca ea să se ducă la închisoare, ca să se vadă cu o femeie care mai mult ca sigur era periculoasă.

— De ce ai vrea să faci aşa ceva?

Tess nu voia să se uite direct la el.

— A fost prietena mea, îi explică ea. Vreau să ştiu de ce… de ce a făcut aşa ceva?

— Ce mai contează acum?

Tess îşi îndreptă umerii, iar în obraji îi reapărură culorile.

— Pentru mine contează foarte mult. Te iubesc. Vreau să mă mărit cu tine. Dacă te-ar fi ucis?

— Dar n-a reuşit, Tess, şi asta-i tot ce contează. Lasă toată treaba asta baltă.

Tess se aplecă şi-l sărută distrată, ceea ce-i spuse lui Keith că în momentul acela multe gânduri se băteau cap în cap în mintea ei.

— Mă întorc mai târziu, domnule Corbin. Deocamdată vreau să-i fac o vizită femeii care aproape că te-a ucis.

Keith era disperat s-o oprească. Lăsă deoparte durerea şi întinse mâna ca s-o

reţină.

— Tess, nu! Dacă te răneşte?

— Sunt convinsă că nu.

Keith şi-ar fi dorit să fi fost la fel de sigur ca ea. Rămase agăţat de mâna ei, fără să-i dea drumul, deşi ştia că probabil strânsoarea lui devenise dureroasă pentru ea.

— Ai promis să te măriţi cu mine, mai ştii? insistă el. Ziceai că ai adus şi un judecător de pace cu tine.

Chipul ei se lumină deodată.

— Da, aşa e!

Se căsătoriră câteva momente mai târziu, avându-i ca martori pe măicuţa Attila şi pe soţia judecătorului, un omuleţ păros într-un costum boţit. Keith nu-şi putea alunga gândul de la cealaltă nuntă, de sub copacii din curtea bisericii, aşa că era foarte sobru. Ştia că nu reuşise s-o abată pe Tess de la hotărârea ei de a o vizita pe Cornelia Hamilton, nu făcuse altceva decât să amâne inevitabilul. Şi cum rănile îl legaseră de pat, nu avea ce să facă pentru a-şi opri soţia să se arunce cu capul înainte într-o situaţie potenţial periculoasă.

Dumnezeu să-l ajute, dar nu mai putea suporta şi pierderea celei de-a doua soţii. Pe

dinăuntru fierbea din cauza neputinţei lui, aşa că spuse cuvintele consacrate printre dinţii încleştaţi.

Tess, la rândul ei, părea preocupată şi lăsa senzaţia că de abia aştepta să se termine o dată cu toată cununia.

Când se termină, îi plăti judecătorului, îl conduse afară din salon, iar pe Keith îl anunţă voioasă:

— O să mă întorc după-amiază, când sunt orele de vizită. Poate scăpăm de măicuţă, măcar un timp.

Keith era speriat de moarte.

— Mulţumesc, draga mea, rosti el furios. Şi eu sunt fericit că ne-am căsătorit.

Tess îl sărută în fugă, parcă bucuroasă că în fine o făcuse şi pe asta, iar de acum se putea ocupa de alte probleme mai importante.

— O să fiu în siguranţă alături de Cornelia, aşa că nu te mai agita atât.

— La naiba! îţi poruncesc să nu te duci acolo!

Tess începu să râdă. Blestemată să fie, cugetă Keith, chiar râdea de spusele lui.

— Nu cred că ai cum să mă opreşti, nu? La revedere, scumpul meu. Te iubesc!

— Tess!

Însă ea deja ajunsese la uşa salonului cu paşi sprinteni şi ieşi fără ca măcar să-i răspundă.

Cam atât cu promisiunea ei de a-l iubi, onora şi asculta, cugetă Keith cu amărăciune, făcând un efort şi luând de jos plosca de metal pe care o aruncă de perete.

De abia după ce trecu de măicuţa Attila, aşezată la un birou, îşi aminti Tess de povestea incredibilă pe care i-o înşirase Emma, atunci când venise la ea, despre moartea tatălui ei, cum mama ei o aruncase în stradă şi ceva despre o minciună. Emma pomenise ceva de o minciună.

Lui Tess îi trecu prin minte că era mai important s-o vadă pe Emma şi să stea cu ea de vorbă, nu cu Cornelia.

Mirosul de apă sărată, verdeaţă şi balegă de cal, o lovi pe Tess în plin atunci când ieşi din spital şi se îndreptă spre bicicleta pe care o sprijinise de un ulm. Cunoscând-o pe Emma, aproape că ar fi putut spune singură povestea, fără ajutorul ei.

Tess se urcă pe bicicletă, aranjându-şi fusta cum putu mai bine. Pe lângă furie, Tess experimenta un sentiment de bună-stare, o senzaţie de fericire. De acum era soţia lui Keith Corbin, ca atare nimic şi

nimeni nu avea să-i mai despartă vreodată, jură ea. Nici minciunile Emmei, nici Cedrick şi în niciun caz atelierul ei.

În timp ce pedala de zor, încercă să treacă în revistă evenimentele care duseseră la împuşcarea lui Keith. Emma se aruncase singură în braţele lui Rod în seara aceea, când fuseseră la spectacol, decisă să-l vrăjească aşa cum putea ea mai bine. Iar Rod, sigur că se scuturase de ea după noaptea aceea, pentru că n-avusese niciodată intenţia să-i îndeplinească fanteziile de copil.

După plecarea lui, Emma se panicase şi le mărturisise aproape totul părinţilor ei, mai ales că nu ştia dacă nu cumva rămăsese însărcinată. Din motive pertinente, probabil ca să-l ferească pe Rod de mânia tatălui ei, Emma spusese că fusese sedusă de omul pe care toţi îl ştiau de Joel Shiloh, adică Keith.

Tess pedala de acum foarte furioasă spre hotel, apropiindu-se tot mai mult. Emma, deja cu conştiinţa încărcată din cauza morţii tatălui ei, nu se gândise că tocmai Cornelia va avea o cădere nervoasă după pierderea lui şi că va încerca să se răzbune. Exact pe cine nu trebuia.

Ajunsă la hotel, Tess îşi abandonă

bicicleta în faţă, traversă holul din câţiva paşi, apoi se urcă în lift.

Câteva secunde după aceea deja bătea cu pumnii în uşa apartamentului 17. Când Emma deschise în cele din urmă, expresia ei pierdută o făcu pe Tess să se mai domolească puţin.

— Tess, ce drăguţ din partea ta să…

Tess se înfurie din nou. Jessup Hamilton murise, iar Cornelia mai mult ca sigur că o luase razna, iar propriul ei soţ zăcea cu dureri pe un pat de spital, şi toate astea pentru că Emma se distrase, fără să se gândească nici măcar o secundă la altcineva în afară de propria plăcere şi propria persoană!

— Vreau să ştiu, începu ea cu asprime intrând în apartament, ce minciună ai spus!

Emma se albi la faţă.

— Minciună? Ce minciună?

— Aia pe care le-ai servit-o părinţilor tăi, înainte ca tatăl tău să moară şi mama ta să te dea afară din casă, insistă Tess fără pic de milă, cu mâinile în şolduri şi foarte roşie la faţă. Le-ai spus că ai fost cu Joel Shiloh, aşa e? De asta ai leşinat când ai venit prima dată la mine şi ai dat cu ochii de el.

Emma nu părea tocmai afectată, dădu

doar din mână şi-o invită pe Tess în salon.

— Da, rosti domol, fără interes.

— Mama ta l-a împuşcat!

Emma rămase cu gura căscată o clipă, apoi se clătină în scaun.

— Mama? Mama mea a făcut aşa ceva?!

— Da. A crezut că aşa îţi răzbună onoarea pierdută, Emma. Doamne sfinte, cum de ai putut să spui o asemenea minciună?!

— Tess, eram disperată, nu ştiam ce-o să se întâmple şi mi s-a părut mai sigur să pomenesc de Joel pentru că ştiam că plecase…

— Sigur? Aproape că a fost ucis din cauza ta, Emma! Soţul meu aproape că a murit din cauza ta!

— Şi… şi mama unde e? La închisoare? Tess, ce-o să-i facă?

Toată acea discuţie începuse să-i facă silă lui Tess, pentru că îi părea rău şi de Cornelia şi de Emma. O durea sufletul pentru Jessup. Se trânti într-un fotoliu şi-şi acoperi faţa cu palmele, până când se simţi destul de stăpână pe sine ca să-şi privească iar prietena.

— Unde e Rod? întrebă cu calm.

— A ieşit de dimineaţă cu amicul lui, Cedrick Golden şi curviştina aia de Cynthia.

Ceva legat de piesă. Emma se ridică de pe scaun, după care se aşează la loc, frângându-şi mâinile. Nu pot să mă gândesc la el acum, trebuie să mă duc s-o văd pe mama.

Tess oftă şi încercă să se calmeze.

— Emma, stai un pic, rosti cu blândeţe. Aşteaptă să mergi cu Rod. Ar fi mai bine să vină şi el cu tine.

— Nu pot să stau să aştept. N-am să stau după el. Eu am făcut-o, e numai vina mea. Glasul i se frânse, iar lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Îţi dai seama ce speriată trebuie să fie mama, în locul acela groaznic?

— Emma, ascultă-mă, nu poţi să…

— Nu! urlă Emma deodată. Nu încerca să mă convingi să nu mă duc, Tess! Mereu m-ai convins să nu fac diverse lucruri sau să le fac. Vreau s-o văd pe mama!

În acel moment se deschise uşa apartamentului şi Rod îşi strigă soţia. Nu se simţea nici urmă din mânia de cu o seară înainte, parcă era un contabil venit acasă pentru prânz.

Alături de el, arătând la fel de bine ca întotdeauna, era Cedrick Golden. Când Cedrick dădu cu ochii de Tess, în acel moment în adâncul lor se aprinse o undă de furie intensă, imediat acoperită de

pleoapele grele.

Rod o privea pe Emma sincer îngrijorat.

— Emma, ce s-a întâmplat?

— Mama, ea a fost cea care l-a împuşcat pe domnul Shiloh…

— Keith, o corectă Tess. Numele lui nu e Joel Shiloh ci Keith Corbin.

Nimeni, cu excepţia lui Cedrick nu părea s-o fi auzit. Rod îşi strângea nevasta la piept, şoptindu-i cuvinte de alinare. Tess se întrebă deodată unde naiba dispăruse Cynthia. Oare nu-i spusese Emma că de dimineaţă fusese cu Cedrick şi cu Rod?

— E la închisoare, Rod, suspină ea isterică. De abia acum îi izbise pe toţi gravitatea faptei ei. Biata mea mamă e la închisoare alături de toţi criminalii ăia!

— Uite acuşica o să mergem la ea, îi promise Rod foarte blând. Mult prea blând pentru un om care se opusese constrângerilor căsătoriei chiar şi după ce faptul fusese consumat. Totul o să fie bine, Emma, îţi promit.

Tess simţi privirea lui Cedrick, şi-şi ridică ochii spre faţa lui. Ceea ce văzu, în acel moment de neatenţie din partea lui, o şocă de-a dreptul. Actorul arăta de parcă ar fi fost în stare s-o omoare chiar acolo, pe loc.

Desigur, fiind un actor foarte bun, îşi schimbă expresia imediat, lăsând-o pe Tess cu impresia că doar i se păruse.

— Cedrick, îl salută Tess, foarte distantă.

El îşi înclină uşor capul în direcţia ei.

— Draga mea…

Tess se simţea îngreţoşată şi foarte nelalocul ei în acel moment. Ar fi preferat ca Rod să fi venit singur acasă. Cedrick reuşea mereu s-o dezechilibreze cumva.

— Vrei să vii şi tu cu noi, Tess?

Întrebarea lui Rod o luă pe Tess pe nepregătite, făcând-o să tresară.

— Nu cred că ar fi tocmai potrivit, ţinând cont de circumstanţe. Tocmai m-am măritat cu omul pe care Cornelia l-a împuşcat.

Urmă un moment încărcat de electricitate, o anume tensiune aproape palpabilă, dar care nu emana dinspre Rod, care era preocupat doar de soţia lui. Nu, venea dinspre Cedrick Golden, un sentiment de ură atât de puternic încât Tess se simţi deodată copleşită.

Cedrick i se adresă lui Rod, deşi ochii plini de resentimente erau aţintiţi asupra lui Tess:

— Vă conduc eu cu trăsura, se oferi el, mereu prietenul amabil şi politicos.

Dar dacă tot era prieten, de ce-l chinuia pe Rod cu rolul acela?

— Nu vrei să te conduc până la atelier, domnişoară… doamnă Corbin?

Tess se ridică din fotoliu şi scutură din cap. Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise aşa de ameninţată, aşa de în nesiguranţă.

— Nu, mulţumesc, am venit cu bicicleta.

— I-ai spus despre banii pe care i-ai împrumutat, Rod? izbucni deodată Emma, în acel moment de linişte.

Podeaua prinse să se onduleze pe sub picioarele lui Tess.

— Ce bani, Rod? întrebă ea, încercând să facă fată noii ameninţări, venite de această dată din partea fratelui ei. Care bani?

— Lasă că-ţi explic mai târziu, răspunse Rod, ferindu-şi privirea, roşu tot la faţă. Nu vezi în ce hal e Emma?

— Ai reuşit să-mi spargi contul din bancă, nu? insistă Tess deja isterizată. L-ai dat banii mei acestui… acestui nemernic?

— Nemernic?! izbucni şi Cedrick.

Tess ar fi vrut să continue, însă Rod refuză categoric. O prinse pe Emma de umeri şi o scoase afară pe uşă, cu Cedrick roşu până-n vârful urechilor de elf şi foarte furios pe urmele lui.

— Rod Thatcher-Waltam! zbieră Tess după el. Întoarce-te imediat, hoţ ce eşti!

Uşa apartamentului se trânti cu zgomot în urma lor, iar Tess se trezi singură. Nu era nevoie să mai meargă la bancă, ştia de pe acum că nu mai avea niciun cent în cont. Începu să tremure de furie neputincioasă. Dacă ea ar fi vrut să scoată bani din contul lui Rod n-ar fi putut, dar pentru că el era bărbat şi fratele ei, legile îi permiteau aşa ceva, fără probleme.

Tess plecă de acolo, fierbând de furie. Aproape că uitase că era ziua căsătoriei ei, dar când soţul era întins pe un pat de spital, mama prietenei ei încercase să-l omoare, iar contul ei fusese golit, nu mai simţea nici măcar o umbră de fericire.

Bicicleta ei rămăsese acolo unde o lăsase, sprijinită de un felinar, aşa că oftând, se urcă pe ea şi o porni spre casă.

Ajunsă la atelier, puse bicicleta înăuntru, trase storurile care dădeau spre stradă şi încuie uşa. După ce bău o cană cu ceai şi stătu cu privirea aţintită în gol, traversă strada şi se duse la bancherul care se ocupa de contul ei de când îl deschisese Asa.

Nu părea deloc impresionat, ţinând cont de faptul că ea tocmai fusese jefuită.

Funcţionarii mai făceau greşeli, îi explică el, iar ea dacă ţinea morţiş să-şi recupereze banii, n-avea decât să discute această chestiune direct cu fratele ei.

— Deci tata a aranjat în aşa fel contul, încât fratele meu să nu aibă acces la el, nu? se interesă Tess, neştiind încă dacă Asa avusese sau nu destulă încredere în ea ca să se descurce singură cu banii.

— Nu, a vrut ca numai dumneata să ai dreptul să umbli la acei bani, deşi eu l-am sfătuit să nu facă una ca asta, îi răspunse bancherul fără jenă. Era clar că o considera o creatură fără minte.

— Deci această bancă era responsabilă pentru siguranţa banilor mei! insistă Tess. Am fost jefuită cu ajutorul cuiva de aici, aşa că este doar vina voastră! Ce ai de gând să faci în această privinţă, domnule?

— Eu? dădu din umeri bancherul. Bănuiesc că ai putea să-l acuzi pe fratele dumitale şi să-l arunci în închisoare.

Tess ar fi făcut-o şi pe asta, dacă n-ar fi fost Emma la mijloc.

— Nu mai bine aş acuza direct banca, pentru neglijenţă? Şi pentru că a colaborat la un jaf?

Urmă un moment lung de tăcere, în care

bancherul nu se arătă deloc impresionat de problema ei. Tess ştia că trebuia să-l dezumfle pe misoginul acela cumva, iar singurul ac bun de cojocul lui era noul său nume.

— Aţi putea să schimbaţi numele pe contul meu, desigur, dacă nu este prea mare deranjul? întrebă ea cu venin în glas. Nu mă mai cheamă Tess Bishop. Din această după-amiază, am devenit Tess Corbin.

Aşteptă ca vorbele ei să-şi facă efectul şi savură încântată reacţia bancherului.

— Corbin? întrebă el înăbuşindu-se. Nu te cred!

Tess scoase din buzunar certificatul de căsătorie, semnat de ea, de Keith şi de judecătorul de pace şi îl întinse spre el.

Mâna grasă a bancherului începu să tremure atunci când luă certificatul, pe care-l citi şi apoi se albi complet la faţă.

— Doamnă, v-aţi căsătorit cu Keith Corbin, felicitări.

— Mulţumesc, rosti Tess, recuperându-şi certificatul. Desigur, nu cred că soţul meu va fi foarte mulţumit când o să-i spun cum banca nu are deloc grijă de conturile clienţilor săi…

— Vom fi mai mult decât fericiţi să

rectificăm greşeala, desigur, se oferi pe dată bancherul. Şi puteţi să staţi fără grijă, doamnă Corbin, pentru că aşa ceva nu se va mai repeta.

Tess semnă triumfătoare contul pe noul nume şi primi un cec cu întreaga sumă pe care Rod o furase cu nesimţire de la ea, cu ajutorul funcţionarilor de acolo. Era triumfătoare pentru că-l înfrânsese pe bancherul cel gras şi furioasă pentru că un nume conta mai mult decât integritatea unei persoane.

— O să-mi mut banii de aici cu prima ocazie, rosti ea, înainte să iasă din bancă.

— Dar am făcut tot ce s-a putut ca să îndreptăm această situaţie, protestă imediat bancherul. Tess ar fi făcut pariu pe bicicleta şi pe camera ei că bancherul nu-şi făcea griji pentru contul ei modest ci pentru conturile serioase ale membrilor familiei Corbin.

— Asa e, conveni Tess, după ce am adus dovada că fac parte din una dintre cele mai influente familii de pe coasta de nord-est. Ar fi trebuit să faceţi ceea ce era corect pentru Tess Bishop, nu pentru Tess Corbin, domnule Filbertson. Nu contează cu cine m-am măritat, ci faptul că dumneata nu

supraveghezi afacerile clienţilor şi oricine poate fura toţi banii din contul unei femei.

— Doamnă Corbin, se văită bancherul, transpirat tot.

— O zi bună, domnule Filbertson, rosti Tess, ieşind din bancă cu spatele drept.

Domnul Filbertson se ţinu după ea până în faţa atelierului.

— Nu aţi vrea mai bine să vă mai gândiţi? o imploră el.

Tess zâmbi în timp ce descuia uşa, după care dădu nepăsătoare din umeri.

— Poate, domnule Filbertson. Nu ştiu încă ce decizie să iau. V-ar tenta să vă fac o fotografie?

CAPITOLUL 16

Domnul Filbertson deveni primul client al lui Tess, pozând nervos pentru propriul portret, cu pieptul umflat şi cu favoriţii zburliţi. Strâmbă din nas atunci când Tess îi spuse că va avea poza gata a doua zi. Ştia că ardea s-o întrebe dacă se hotărâse să-şi lase contul acolo sau prefera să-l mute, însă ea n-avea de gând să-i răspundă. Din punctul ei de vedere, merita să-l lase să se perpelească aşa.

Omul se opri o clipă în uşa atelierului,

privind cu atenţie spre stradă.

— Sper să ne revedem în curând, doamnă Corbin, rosti el ceremonios.

Pe Tess o umflă râsul, auzindu-l. Dacă nu se mărita în celebra familie Corbin, în mod sigur umflatul acela ar fi sperat cu totul şi cu totul altceva.

Tess se mulţumi să-l salute din cap, fără a binevoi a-i răspunde, aşa că bancherul ofta şi plecă de acolo. Tess îl urmări cu privirea cum traversa cu greu strada aglomerată şi zâmbi triumfătoare.

Îngrijorarea îl rodea pe dinăuntru ca un animal nesătul. Unde era Tess? De ce nu se întorsese încă? Oare nebuna aceea de Cornelia Hamilton o rănise şi pe ea?

Keith se ridică în capul oaselor, în timp ce muşchii răniţi de la umăr protestară imediat. De un lucru era sigur, el personal nu mai avea de gând să mai stea şi să mai zacă în patul acela de spital, în timp ce evenimentele din viaţa lui doar treceau pe lângă el.

— Ce anume crezi dumneata că faci? bubui deodată glasul măicuţei Attila. Întinde-te în clipa asta la loc în pat, domnule Corbin.

Keith izbutise cu mari chinuri să ajungă să

stea pe marginea patului. Precaut, se sprijini cu picioarele pe podeaua aspră. În salon nu erau decât el şi cu măicuţa, aşa că îşi permise să încerce să se ridice, însă în acel moment podeaua se porni să unduiască sub el.

— Trebuie să plec de aici, şopti el, transpirat mort din cauza efortului, în timp ce femeia aceea uriaşă îl prinse de-o aripă şi-l vârî cu de-a sila înapoi în pat, învelindu-l apoi cu grijă.

— Dormi, îi porunci ea, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Nu pot… soţia mea…

— Soţia ta este chiar aici. Glasul limpede al lui Tess făcu minuni deodată. Alături de măicuţă stătea chiar Tess, cu chipul palid de oboseală.

— N-ai păţit nimic, şopti el, copleşit deodată de durere.

— Sigur că n-am păţit nimic. Dar tu pe de altă parte…

Se opri şi-i mângâie fruntea încinsă.

El o prinse de mână şi i-o strânse disperat.

— Să nu pleci.

— Nu mă mişc de lângă tine, îi promise ea, în timp ce măicuţa ieşea discret din salon.

Asa că Tess rămase alături de el. De fiecare dată când Keith reuşea să iasă puţin la suprafaţa durerii şi a viselor urâte, Tess era acolo, alături de el, strângându-l de mână şi mirosind a proaspăt, o adevărată alinare pentru nările lui.

Căscând, Tess scotocea prin poşetă după cheia de la uşa atelierului. Era încă dimineaţă foarte devreme, pentru că zorii de abia se iviseră aurii şi roz pe deasupra munţilor din zare, iar singurul trafic pe stradă consta din căruţa cu lapte.

— Tess!

Se opri atunci când îşi auzi numele strigat şi se întoarse s-o vadă pe Emma venind grăbită spre ea, foarte supărată şi parcă speriată.

Ce naiba mai păţise acum? se întrebă Tess iritată. O dureau deja oasele de oboseală, după ce stătuse ghemuită pe un scaun toată noaptea şi-l veghease pe Keith. Şi încă mai avea de developat fotografia bancherului, o sarcină de care nu prea se simţea în stare. Nu mai făcuse acest lucru niciodată şi depindea de manualele acelea mucezite care zăceau în laborator.

— Bună dimineaţa, Emma, rosti pe un ton sec, intrând în atelier cu prietena ei pe

urme.

— La mai lasă-mă cu politeţurile astea, Tess Bishop! i-o trânti Emma furioasă. Pe unde naiba ai umblat toată noaptea? Am fost înnebunită şi tu…

— Am stat alături de soţul meu, i-o tăie Tess.

Spusele ei o potoliră pe moment pe Emma, pentru că, aşa cum bănuise Tess, cu o zi înainte la hotel, tot ce-i spusese ea Emmei îi intrase pe-o ureche şi-i ieşise pe cealaltă. Se minună un moment cu gura întredeschisă, apoi se scutură deodată ca o găină stropită cu apa de la vase.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru, o atacă iar Emma. Tess, l-au arestat pe Rod. Mulţumită reclamaţiei tale, cei de la bancă au cerut ca Rod să fie arestat! Şi n-o să fie eliberat până când nu înapoiază banii pe care i-a împrumutat din contul tău.

Atitudinea Emmei reuşi s-o scoată cu totul din pepeni pe Tess, care-şi trânti geanta pe mijlocul tejghelei de la intrare.

— L-a împrumutat? Draga mea, Rod al tău a furat banii aceia de la mine.

— Nu-i adevărat! l-a împrumutat numai!

— Scoaterea de fonduri din contul cuiva care nu ştie ce se petrece, necum fără

permisiune, se numeşte furt, Emma, nu împrumut.

— Cum ai putut să faci aşa ceva, Tess? Cum ai putut să faci reclamaţie, când ştiai ce am de pătimit cu mama? N-am destule necazuri şi aşa, fără ca soţul meu să zacă în închisoarea datornicilor?

— Şi eu am problemele mele, Emma, printre care şi soţul meu, care zace în spital din cauza ta.

Emma lăsă capul în jos, Keith era rănit într-adevăr din cauza ei, în mod indirect, aşa cum şi Cornelia era la închisoare din acelaşi motiv.

— Şi eu ce mă fac acum?

Tess oftă. Doamne, era aşa de obosită şi mai avea atâtea de făcut până să-şi permită să se culce. Şi trebuia să înveţe cât mai repede cum să developeze fotografiile.

— Eu în locul tău m-aş duce la Cedrick Golden şi i-aş cere să-mi înapoieze toţi banii pe care Rod i-a dat pentru afurisita aia de piesă. Cum ai spus şi tu, banca o să renunţe la acuzaţii dacă-şi recuperează fondurile.

— Păi, de ce să mă duc eu la Cedrick ăsta? izbucni Emma. Tu eşti cea care a pornit toată nebunia asta, cerând băncii să-ţi înapoieze fondurile pe care Rod le-a

împrumutat cu bună credinţă!

Tess scuturã din cap, nevenindu-i a crede ceea ce tocmai auzise.

— Şi ce propui, să dau eu banii mei, ca să iasă Rod de la închisoare, nu?

Emma lăsă capul în jos, cu bărbia scoasă un pic în faţă în semn de încăpăţânare.

— Şi eu care am crezut că sunt prietena ta cea mai bună…

— Eşti prietena mea, oftă Tess. Numai că nu sunt îngerul tău păzitor şi nu sunt obligată cu nimic să te scot din necazuri sau să veghez la fericirea ta. Iar problema de acum va trebui s-o rezolvaţi voi singuri, tu şi cu Rod.

Ochii Emmei se umplură imediat cu lacrimi, însă Tess era decisă să nu mai cedeze. Poate că tot scoţând-o pe Emma din necazuri de atâtea ori, îi făcuse de fapt un mare deserviciu. Cum ar fi putut cineva să fie puternic sau tare, dacă de fiecare dată altcineva îi rezolva orice problemă?

— Lasă că-ţi arăt eu, Tess Bishop, rosti Emma cu ură în glas. O să mă duc la Cedrick şi o rezolv eu cumva fără nici cel mai mic ajutor de la tine.

Emma o mai privi o dată pe Tess cu duşmănie, apoi ieşi cu capul sus din atelier.

Zâmbind, Tess se duse în cămăruţa din spate care se transformase în laborator, descoperi manualul de care avea nevoie şi se aşează la masa de lucru ca să înveţe cum să developeze placa fotografică pe care înregistrase portretul bancherului cu o zi înainte.

Câteva ceasuri mai târziu era aşa de ocupată cu manualul şi cu tăviţele în care pregătise amestecul de chimicale, încât de abia auzi clinchetul clopoţelului de deasupra uşii.

— Vin imediat! strigă preocupată, privind încă o dată la tăviţele cu amestecul de substanţe.

— Pot să aştept, se auzi un glas masculin, care o făcu pe Tess să înţepenească. Cedrick Golden. Cel care venise la ea atât de dimineaţă, nu era altul decât Cedrick Golden.

Tess oftă, îşi netezi puţin fusta şi bluza pe care nu apucase să le schimbe pentru că se apucase direct de lucru ca să termine cu fotografia primului ei client, apoi se pregăti sufleteşte pentru întâlnirea cu actorul cel nesuferit.

— Cedrick, îl salută ea ieşind de după perdeaua ce despărţea laboratorul de restul

atelierului. Pot să te ajut cu ceva?

Cedrick părea foarte necăjit şi iritat.

— Emma mi-a spus că trebuie să înapoiez banii pe care Rod i-a investit în piesa mea.

Şi de ce naiba îmi spui mie chestia asta? se întrebă Tess la rândul ei foarte iritată, dar fără să comenteze.

— Nu sunt deloc mulţumit de treaba asta. O investiţie e o investiţie, am bătut palma.

— Sunt de acord cu tine, rosti Tess, păstrând distanţa faţă de el. Numai că în acest caz, Rod a investit banii mei, nu pe ai lui.

Cedrick îşi fixă ochii ca de smarald asupra lui Tess, ochi în adâncul cărora se citea disperare, ură şi obsesie.

— Nicio grijă, rosti el pe un ton calm. Am făcut deja toate aranjamentele necesare. Nu mă îndoiesc că fratele dumitale a fost deja eliberat.

Tess nu se putea îndupleca să-i mulţumească, deşi ar fi făcut-o numai şi numai pentru Emma.

— Ai fost foarte prompt, rosti ea, rămasă tot în pragul laboratorului, cu o sprânceană ridicată ca pentru a-l întreba ce treabă avea ea cu aranjamentele dintre el şi Rod.

— Ce aş fi putut să fac? dădu el din umerii

acoperiţi de o cămaşă fină de mătase şi de vesta de catifea de un verde sticlă. Emma nici n-a vrut să stea la discuţii. Atât a zbierat şi s-a văitat, încât n-am avut de ales.

Tess, în secret, era mândră de Emma, însă alese să nu comenteze. Îşi înfrânse un oftat de nerăbdare, pentru că sincer, nu pricepea de ce venise la ea.

— Îmi cer scuze, dar realmente sunt foarte ocupată.

Cedrick se înfurie imediat, înroşindu-se la fată.

— Am înţeles! Minunat acest soţ al tău dacă te lasă să munceşti de una singură, în asemenea mizerie de loc.

Mizerie de loc? se înfurie Tess deodată.

— Nu m-am măritat cu soţul meu doar ca să aibă cineva grijă de mine! M-am măritat cu el pentru că-l iubesc!

— Dragoste?! Nu „dragoste” vrei tu de la el!

În fine pricepu Tess de ce venise omul acesta nesuferit pe capul ei. Îl deranjase căsătoria ei cu Keith. De parcă ar fi fost treaba lui în vreun fel.

— Probabil că interesul dumitale pentru oameni se limitează strict la beneficiile pe care le poţi obţine de pe urma lor, rosti ea

cu răceală, gata să dea perdeaua deoparte şi să se întoarcă la muncă. Eu personal privesc lucrurile altfel.

Cedric începu să mârâie, apoi continuă s-o acuze:

— Ştii la fel de bine ca şi mine că acum faci parte din una dintre cele mai bogate şi influente familii din ţară. Poate că porcul rănit din spital crede că eşti delicios de independentă, dar eu nu mă las păcălit. Şi eu sunt actor şi recunosc o performanţă actoricească atunci când văd una, indiferent dacă se desfăşoară pe scenă sau nu.

Tess se simţea insultată. Atunci când se îndrăgostise de Keith, habar nu avusese ce averea avea, oricum n-o interesau banii lui. Nu-şi dorea decât să fie alături de el, fie pe drum cu căruţa, călătorind din oraş în oraş, fie chiar acolo, în atelierul ei.

Numai că n-avea de ce să se justifice în faţa lui Cedrick, în fond şi la urma urmei, cine se credea?

— Am foarte multă treabă, domnule Golden, aşa că o să te rog să mă scuzi.

Îi întoarse spatele şi păşi în laborator, considerând acea discuţie încheiată, ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală.

Cedrick Golden veni după ea.

Până în acel moment, Tess îl considerase pe individ drept o belea, insistent uneori, dar relativ neamenințător. Numai că acum realiza cu groază că era de fapt extrem de periculos.

Ocoli masa de lucru, plină de manuale şi recipiente cu toate felurile cu substanţe, ca să aibă o barieră între ei.

— O să te rog să pleci, îi zise încet.

El îşi plimbă un deget peste pagina unei cărţi deschise.

— E întuneric aici, constată el încântat. Nu există nicio fereastră.

Pe Tess o scutură un fior de groază.

— De aceea se numeşte cameră obscură, ca să poţi developa o fotografie, răspunse ea. Te rog să pleci, domnule Golden, aşa cum ţi-am mai explicat, chiar am foarte multă treabă.

— Fotografii, repetă el, trasând conturul unei tăviţe în care se afla substanţa de developat. Profesiunea pe care ai preferat-o în locul teatrului.

Tess se strecurase înapoi în pragul camerei de lucru.

— Ar fi bine să nu te atingi de toate tăviţele alea, substanţele conţin acizi şi sunt periculoase.

Cedrick o privi pe Tess şi începu să chicotească încântat, observând că se pregătea efectiv să fugă de el.

— Ţi-e teamă, draga mea?

— Nu, minţi Tess, deja în pragul atelierului. Chiar în acel moment clopoţelul de la uşă începu să sune melodios.

Tess se simţi deodată recunoscătoare pentru clientul care tocmai îi păşise pragul atelierului, aşa că se întoarse spre acesta cu un zâmbet larg pe buze.

Noul venit era de fapt o femeie cu păr castaniu strălucitor şi ochi verzi, uluitor de frumoasă.

— Tess? întrebă cu un zâmbet.

Uitând cu totul de Cedrick şi de ameninţarea pe care o reprezenta, Tess încuviinţă din cap. Instinctul îi spunea însă că acea creatură minunată nu venise acolo pentru o fotografie.

Femeia îi zâmbi iar.

— Numele meu este Banner Corbin şi cred că sunt cumnata ta.

Tess se apropie ca să-i strângă mâna ascunsă într-o mănuşă de piele extrem de fină.

— Doamnă Corbin, îmi pare tare bine să te cunosc.

Banner începu să râdă încântată.

— Şi eu sunt fericită să te cunosc. Mai fericită decât ai putea să-ţi dai seama. Dar, te rog, spune-mi Banner…

Cedrick îşi făcu apariţia din camera obscură chiar în acel moment, făcând-o pe Tess să se jeneze de prezenţa lui acolo. Oare ce avea Banner să creadă?

Ochii aceia verzi îl măsurară pe Cedrick dintr-o privire, apoi se întoarseră asupra lui Tess, fără a da nimic la iveală. Cedrick murmură câteva cuvinte de rămas bun, şi furios, părăsi atelierul.

— N-am vrut să te întrerup de la treabă, rosti Banner, scoţându-şi mănuşile. Pot să revin mâine, dacă-ţi convine.

— Nu, protestă imediat Tess. Nu pleca, te rog. Vreau să te cunosc mai bine.

Banner îi zâmbi.

— Şi noi vrem să te cunoaştem, adică, familia.

— L-am cunoscut pe fraţii lui Keith, mărturisi Tess, roşind uşor atunci când îşi aminti cum făcuseră cunoştinţă, în camera de hotel.

Banner auzise povestea, probabil de la soţul ei.

— Îmi pare rău că te-au speriat, rosti ea.

Pot să fie copleşitori, ca să fiu politicoasă. Adam, cel mai subţirel şi brunet, este soţul meu.

Tess şi-l amintea bine pe Adam. Dintre cei doi fraţi, el se arătase parcă ceva mai blând şi mai amabil, poate de aceea îl plăcuse mai mult.

— A fost foarte drăguţ cu mine, răspunse ea.

Banner începu să râdă.

— Iar Jeff a fost cel nesuferit. Sper să nu-l urăşti pe acest cumnat al nostru, pentru că de fapt e un om tare bun. Numai că e incapabil de puţină fineţe şi subtilitate.

Tess râse încântată.

— Asta cam aşa e. Doamne, m-a speriat de moarte.

— Cam asta e impresia pe care o lasă Jeff. Banner oftă şi îşi scoase pălăria. Te superi dacă mă aşez câteva minute? Când am primit telegrama prin care eram înştiinţaţi că Keith a fost împuşcat, ei bine, ne-am panicat cu toţii. Eu am fost cea aleasă să vin aici să văd cu ochii mei ce se petrece, iar vaporul cu aburi de abia s-a târât. Cum am ajuns, m-am dus repede la spital, ca apoi să vin aici şi zău că am obosit de nu mai ştiu de mine.

Banner Corbin părea o femeie plină de energie, însă în acel moment chiar arăta teribil de ostenită.

— Te rog, ia loc, o invită Tess. Mă duc repede sus să pun de ceai.

— Nici vorbă de aşa ceva, o refuză Banner, aşezându-se pe unul dintre scaunele de lemn pregătite pentru clienţi. Ştiu bine că lucrai la ceva atunci când am venit, aşa că mai bine mergi şi termină ce aveai de făcut, după care o să stăm de vorbă în linişte şi poate mergem şi în vizită la Keith.

— Cum se simţea? întrebă Tess, deodată foarte îngrijorată şi supărată că nu o întrebase acest lucru mai devreme. Dar după tot incidentul cu Cedrick nu-i trecuse prin cap.

— Era foarte irascibil, răspunse Banner. Nu vorbea decât despre plecarea din spital. E un pacient infernal, zău că da!

Prin fereastra mare din spatele lui Banner se vedea banca, iar Tess îşi aminti de fotografia ce trebuia să fie gata cât mai repede.

— Nu mai am mult şi termin, se scuză ea fata de cumnata sa, întorcându-se la treabă.

Portretul bancherului, prima fotografie

developată de Tess, ieşi chiar foarte bine din prima încercare. După ce o puse la uscat pe sfoara întinsă pe deasupra mesei de lucru, Tess se spălă pe mâini şi reveni alături de Banner, care rămăsese nemişcată pe scaun, cu mâinile împreunate în poală şi ochii închişi.

Când o auzi pe Tess foşnind pe aproape, deschise ochii şi-i zâmbi.

— Gata, ai şi terminat? Probabil că te pricepi foarte bine la arta fotografiei.

Tess dădu din umeri. Mai erau multe lucruri de învăţat, dar avea într-adevăr ochi buni şi un talent natural pentru tot ce însemna fotografie, lucru cu care chiar se mândrea.

— Sunt de abia la început, şi maestru şi ucenic în acelaşi timp. Cum nu are cine să stea să-mi arate ce şi cum, trebuie să studiez singură.

— Ştiu, oftă Banner, e greu pentru o femeie să aibă o profesie adevărată.

Tess era uluită, Banner vorbise ca şi cum şi ea ar fi avut o carieră, deşi părea improbabil.

— Să înţeleg că şi tu ai o afacere?

— Nu, eu sunt doctor, răspunse Banner. Împart cabinetul cu Adam, în Port Hastings.

Tess rămase cu gura căscată. Să ai propria ta afacere ca femeie era ceva extrem de îndrăzneţ, dar o femeie doctor, era deja ceva de domeniul fantasticului.

— Keith nu mi-a spus nimic, suflă Tess copleşită de ceea ce auzise.

Banner râse încântată.

— Pentru familia Corbin e ceva firesc. Soacra noastră luptă de partea sufragetelor şi e o ziaristă de frunte, iar soţia lui Jeff, Fancy, a fost artistă în bar, până să se mărite cu el.

— Iar Jeff a obligat-o să renunţe?

— Fancy nu a făcut o pasiune pentru meseria ei, dacă înţelegi ce vreau să spun. Vocaţia ei, culmea, a fost mereu familia, nu şi-a dorit niciodată nimic mai mult decât să fie soţie şi mamă, rosti Banner cu afecţiune. O s-o placi foarte mult pe Fancy. Ocupă un loc special în inimile noastre.

Tess era curioasă şi ar fi vrut să afle cât mai multe despre familia lui Keith, care de o zi devenise şi familia ei.

— Am înţeles că există şi o soră, nu?

Banner zâmbi cu drag.

— Da, Melissa. Mai are puţin şi termină facultatea.

Tess asculta cu atenţie, în timp ce Banner

se apucă să-i descrie fiecare membru al familiei, terminând cu cei trei copii ai ei şi cu Patrick, fiul lui Jeff şi-al lui Fancy. Tresări atunci când în atelier îşi făcu apariţia domnul Fulbertson, ce părea extrem de grăbit.

— Bănuiesc că fotografia mea este gata, nu? rosti el, fără să arunce nici măcar o privire către Banner. Din tonul lui era limpede că spera să nu fie gata, ca s-o poată declara pe Tess incompetentă.

— Sigur că da, răspunse Tess, aducând fotografia uscată din laborator şi punând-o pe tejghea în faţa lui. Cincizeci de cenţi, vă rog!

Domnul Filbertson murmură ceva nedesluşit, în mod clar nemulţumit, în timp ce se scotocea prin buzunare. În cele din urmă puse două monede de câte douăzeci şi cinci de cenţi pe tejghea.

— Poftim, rosti înciudat.

— Am înţeles că aţi cerut ca fratele meu să fie arestat! rosti ea cu duritate.

Domnul Filbertson începu să se foiască un pic neliniştit.

— Păi… da… dar din fericire am reuşit să recuperăm banii. În orice caz, cel care a depus suma în numele lui a fost domnul

Cedrick Golden, iar fratele dumitale a fost eliberat, din câte am aflat eu.

Tess savura disconfortul bancherului, dar decise să pună capăt acelui joc.

— În niciun caz nu vă pot condamna că aţi dorit să recuperaţi ceea ce vă aparţinea, domnule Filbertson, rosti ea pe un ton rece, de afaceri. Cu toţii trebuie să avem grijă de banii noştri, cred că sunteţi de acord cu mine, nu?

Filbertson se înroşi, amintindu-şi de ce presiune exercitase Tess asupra lui ca să-şi recupereze banii cu o zi în urmă.

— Da, mormăi el, de parcă l-ar fi durut să capituleze în faţa unei femei. Asa e, doamnă Corbin, uneori suntem obligaţi să luăm măsuri extreme, mai zise el, luând fotografia şi ieşind din atelier cu demnitatea rău vătămată.

— Toţi clienţii tăi sunt aşa de drăguţi şi prietenoşi? chicoti Banner, privindu-l pe bancher cum traversa strada, gata-gata să fie lovit de o căruţă mare cu gheaţă.

— El a fost primul, recunoscu Tess. Sper ca următorii să fie ceva mai amabili.

Baner râse încântată.

— Primul tău client! E o ocazie care se cere sărbătorită! Ce-ai zice să luăm masa

împreună.

Şi pe urmă putem să mergem să-l vedem pe Keith.

Tess era înfometată, pe lângă faptul că era extrem de obosită. În fond nu dormise deloc cu o noapte înainte, pentru că stătuse la căpătâiul lui Keith, toată ziua avusese treabă, iar în acel moment, observă pe stradă că se înserase iarăşi. Dar înainte de a se odihni sau a mânca ceva, simţea nevoia să-l vadă iar pe Keith, să se asigure că era bine.

— N-am putea să trecem mai întâi pe la spital? întrebă timidă.

Banner scutură din cap foarte hotărâtă, ceea ce spunea că era obişnuită să dea ordine şi să fie ascultată fără crâcnire.

— Nu mai pot, mor de foame, rosti ea, şi bănuiesc că şi tu eşti la fel de flămândă. În afară de asta nu poţi să le dai prea mult nas celor din familia Corbin, pentru că după aceea nu mai au limite, te calcă în picioare.

Tess nu mai avea argumente.

— Bine, cedă ea, mă duc să mă schimb şi pe urmă încuiem atelierul şi mergem. Urcă în fugă la etaj unde se spălă repede şi-şi puse lenjerie curată, o fustă proaspătă şi o bluză apretată.

Când reveni la parter, Banner cerceta cu atenţie vitrinele atelierului şi pereţii goi cu ochi atenţi şi chip îngândurat.

— Nu cred că ar strica dacă ţi-ai etala munca, Tess. Pune câteva fotografii în geamuri şi pe pereţi.

Era o idee minunată, iar Tess zâmbi plină de apreciere atunci când trase storurile peste ferestre.

— Mai întâi ar trebui să fac câteva fotografii ca să am ce arăta, rosti ea, în timp ce ieşeau în stradă.

— Poţi să-mi faci mie o fotografie, se oferi Banner. Şi Keith, care o să iasă curând din spital, n-ai decât să-l fotografiezi şi pe el…

Keith era prost dispus, aşa cum îi spusese şi Banner. Atunci când Tess se apropie de el şi-l sărută pe frunte, primi din partea lui o strâmbătură.

— Sper că n-ai lăsat totul baltă ca să vii aici să mă vezi, îi zise el ironic, privind cu înţeles spre ferestrele în spatele cărora se lăsase noaptea.

Banner, care se afla la picioarele patului, îşi dădu ochii peste cap şi-i zâmbi lui Tess, înainte să se aplece să-l sărute şi ea. Imediat după aceea, se întoarse şi ieşi din salon, fără un cuvânt.

Privindu-şi cumnata cum dispărea de lângă ei, Keith nu-şi mai putu ascunde zâmbetul.

Uşurată, Tess îşi înghiţi căscatul şi-i netezi părul auriu de pe frunte.

— Cum te mai simţi?

Ochii lui azurii se opriră asupra feţei ei, citind fără probleme oboseala cumplită a soţiei lui.

— Ai lucrat azi toată ziua, nu-i aşa? o acuză el.

Lui Tess nu-i dădu prin cap să-l mintă.

— Am stat să developez o fotografie. Nici măcar nu ştiu cum a zburat ziua…

— Poate pentru tine, se supără Keith. Dacă nu plec mai repede de aici, o s-o iau razna!

— Nici vorbă de aşa ceva, răspunse Tess. Trebuie să stai aici, trebuie să te odihneşti.

— Uite cine dă sfaturi! După ce ai stat aici toată noaptea, te-ai dus înapoi la atelier şi…

Tess îşi aşează un deget peste buzele lui.

— Gata, nu te mai agita atâta. Nu mi se întâmplă nimic dacă pierd o noapte. Iar când am ajuns acasă, n-am dat cu sapa, am stat la o masă de lucru. Şi nici n-am stat să gătesc, pentru că m-a scos Banner la masă.

El îi prinse mâna şi îndepărtând-o puţin de

el, se uită la degetele fără niciun inel.

— Am uitat să-ţi dau verigheta, oftă el.

Tess se simţi deodată inexplicabil de tristă. Sau poate că lacrimile îi înecau ochii din cauza oboselii.

— Năsturaş, oftă Keith, prinzând-o pe după umeri cu braţul bun şi trăgând-o aproape de el.

CAPITOLUL 17

Mulţumită că Keith se recupera foarte bine, Banner plecă chiar a doua zi înapoi acasă. Tess, care nu avusese niciodată o soră, regreta sincer plecarea ei, mai ales că rămânea iarăşi singură.

Din fericire, avea multă treabă de făcut. Urcă la etaj şi începu să facă paturile, al ei, din dormitor, şi pe cel micuţ, din camera de oaspeţi, pe care-l folosise Banner, după care se apucă să spele vasele rămase după micul dejun.

În tot cursul dimineţii veniră diverşi clienţi, ţinând-o pe Tess ocupată. La un moment dat, într-o pauză, se gândi că Banner îi purtase noroc.

Aproape de amiază îşi făcură apariţia Rod cu Emma, el ruşinat, ea ţâfnoasă foc.

— Am venit ca să ne faci o fotografie, rosti

prietena ei destul de ţeapănă. O fotografie de nuntă.

Tess recunoscu oferta de pace, aşa că îi conduse pe amândoi în micul alcov pe care-l folosea pentru a face fotografii.

Rod se aşează pe scaunul cu spătar înalt, foarte solemn, iar Emma se instală în spate, cu o mână pusă elegant pe umărul lui.

Tess se asigură că îi vedea prin lentila camerei foarte clar, măsură cu grijă pulberea pentru lumină, apoi se vârî cu totul sub pânza neagră ce acoperea camera. Atunci când fu mulţumită de cadrul pe care-l vedea, strânse bulbul acela de cauciuc. Pulberea explodă luminând întreaga scenă, însă Rod tresări, deşi Emma izbutise să rămână perfect nemişcată.

— O să mai fac una, pentru orice eventualitate, le zise Tess, pregătind din nou pulberea şi ajustând lentila pentru o mai mare claritate. Nu uitase sugestia lui Banner, de a pune în vitrine diverse fotografii, pentru a-şi face reclamă, iar Emma cu Rod erau drăguţi amândoi şi i-ar fi putut aduce mai mulţi clienţi dacă le expunea fotografia.

Rod se tot agita pe scaun, însă Emma îl potoli, ceea ce o făcu pe Tess să zâmbească,

fericită că măcar nu i se vedea faţa.

— Nu ai de gând să întrebi cum de a scăpat bietul Rod de puşcărie? se interesă Emma, după ce terminară cu fotografiile.

Tess îşi feri privirea şi-şi ascunse zâmbetul de prietena ei cea indignată.

— N-am de ce să te întreb, răspunse ea cu răbdare, pentru că mi-a spus Cedrick de ieri.

— Şi nu ai de gând să-ţi ceri iertare? insistă Emma, în timp ce reveneau în partea din faţa a atelierului. Totul s-a petrecut numai din vina ta…

Înainte ca Tess să se întoarcă spre ea ca să se apere, o făcu Rod în locul ei, spre marea mirare a tuturor.

— Dă-o naibii, Emma, n-a fost deloc vina ei şi o ştim cu toţii. N-ar fi trebuit să fac aşa ceva!

Urmară câteva clipe de tăcere, în care Emma absorbi spusele soţului ei cu o strâmbătură, după care se întoarse spre Tess şi-i zise pe un ton fals:

— Mă rog, în acest caz nu văd de ce n-am fi iarăşi prieteni cu toţii.

Tess chicoti şi cedă cu graţie.

— Da, nu există niciun motiv. Ce mai face mama ta, Emma?

Emma se dezumflă pe loc.

— Nu e bine deloc. Ne-am gândit s-o luăm cu noi la St. Louis. Acolo ar avea parte de cea mai bună îngrijire şi…

— De ce n-o spui direct, Emma, o îmboldi Rod exasperat. Cum aici n-am izbutit să fac mare scofală şi e limpede că fără tata alături parcă atrag necazurile asupra mea, ne mutăm înapoi în St. Louis.

Tess oftă, simţindu-se alături de fratele pe care-l cunoştea doar de puţină vreme, chiar dacă acesta îi provocase doar dureri de cap.

— Eşti prea dur cu tine, Rod. Te-ai descurcat ani de zile şi fără ajutorul lui Asa.

— Acum însă e altceva, rosti el privind-o lung pe Emma. Sunt însurat şi am anumite obligaţii.

— Şi cu banii pe care i-ai dat lui Cedrick? Cum rămâne cu piesa? Spre marea ei surprindere, Tess simţea părere de rău că Rod şi cu Emma plecau atât de departe, chiar dacă acest lucru era pentru binele lor.

Rod dădu din umeri abătut.

— N-o să-mi mai dea niciodată înapoi investiţia iniţială, adică banii pe care i-am avut de la tata. Şi nici rolul nu mi-l oferă decât dacă joci şi tu în piesă. Ceea ce, desigur, nici nu se pune problema.

— Din păcate, da, rosti Tess. Când aveţi de gând s-o porniţi spre St. Louis?

— Imediat ce îmi trimite tata banii de drum, oftă Rod teribil de abătut. Poate că fusese prost îndrumat în efortul său de a deveni un actor celebru, dar fusese visul lui, iar Tess înţelegea prea bine acest lucru. Într-o săptămână sau două, continuă el cu tristeţe.

Tess se uită la Rod şi apoi la Emma.

— N-aţi vrea să veniţi să staţi la mine până când plecaţi? îi întrebă ea. N-are rost să mai daţi bani şi pe hotel.

Niciunul nu-i spusese că nu mai aveau bani de hotel şi nici de mâncare, dar uşurarea de pe chipul Emmei era vizibilă.

— Aş putea să te ajut la atelier, cât e Rod ocupat cu toate aranjamentele pentru mama, se oferi Emma.

Tess ştia foarte bine că n-avea nevoie de niciun fel de ajutor, dar pentru o săptămână sau două... Se prefăcu a fi încântată de propunere.

— Aş aprecia foarte mult, îi zise ea. Iar fotografia este cadoul meu de nuntă pentru voi.

Rod plecă imediat, susţinând că avea multe treburi de făcut, inclusiv să aducă

lucrurile de la hotel. Tess bănuia că fuseseră deja daţi afară de acolo, dar nu spuse nimic.

În restul zilei mai veniră câţiva clienţi, un jucător de cărţi care avea la deget un inel cu un diamant imens, o femeie sumbră cu o liotă de copii vitregi şi un soţ timid, un marinar care se pregătea de plecare.

Emma se dovedi a fi foarte eficientă în primirea şi organizarea clienţilor, experienţa căpătată în magazinul tatălui ei spunându-şi cuvântul. În timp ce se ocupa cu fotografierea clienţilor, Tess se bucură sincer că o avea pe Emma care să aibă grijă de restul atelierului.

Totul merse ca uns tot restul dimineţii şi a după-amiezii, până când Tess deja nu mai avea răbdare şi dorea să închidă prăvălia cât mai repede ca să se poată duce, în fine, la Keith la spital.

În acel moment pe uşă le intră nimeni alta decât Cynthia Golden. Ura pe care i-o purta Emma acelei femei, ură bine întemeiată de altfel, era aproape palpabilă.

— Vreau să-mi fac programare pentru un portret, le zise Cynthia, ignorând-o cu desăvârşire pe Emma. Sau n-o ignora? Tess n-ar fi putut spune. Cynthia, deşi extrem de

frumoasă, nu era deloc deşteaptă, aşa că poate nici nu observase cât de mult o ura Emma.

— Desigur, răspunse Tess foarte politicoasă, împingând-o pe Emma în spatele tejghelei, ca să nu alunge un client cu bani. Vrei să facem azi portretul?

— Nu, răspunse Cynthia privind curioasă spre Emma, ca şi cum ar fi recunoscut-o de undeva, dar fără a-şi putea aduce aminte de unde. O să vin mâine, cu Cedrick.

Tess n-avea deloc chef să-l vadă pe Cedrick a doua zi sau în orice altă zi, dar conducea o afacere şi trebuia să se poarte civilizat.

— La ora zece? o întrebă ea, deschizând agenda deocamdată goală.

— E mult prea devreme, rosti Cynthia cu un căscat delicat. Nici măcar nu mă mişc înainte de unsprezece şi jumătate, draga mea. Te-ar deranja dacă aş veni pe la două?

— Pot să vin la două? o imită Emma cu răutate.

Tess îi dădu un ghiont în coaste şi zâmbi frumos spre Cynthia.

— La două e perfect, domnişoară Golden!

— Mulţumesc, rosti Cynthia, gândul zburându-i imediat în altă direcţie, căci ieşi

din atelier fără ca măcar să mai salute.

— De ce a trebuit să te arăţi aşa de prietenoasă cu ea? o certă Emma imediat după plecarea ei.

— Pentru că de data asta nu e altceva decât o clientă, îi răspunse Tess pe un ton sec, iar discuţia se încheie.

Cynthia se reîntoarse a doua zi, fix la ora două şi, spre marea uşurare a lui Tess, fără Cedrick. Oricum, nu mai avu vreme să-şi facă griji din pricina domnului Golden, pentru că următoarele zile avu parte de o grămadă de clienţi de care să se ocupe ziua şi enorm de mult de lucru cu developatul până târziu în noapte. Plus cele câteva ceasuri plăcute seara pe care le petrecea alături de Keith în spital.

Keith îşi revenise foarte bine şi pe zi ce trecea devenea tot mai întremat şi mai nerăbdător să plece de acolo. Tess ajunsese s-o placă foarte mult pe măicuţa Attila, sora Margaret de fapt, care suporta cu stoicism toate toanele lui Keith.

În final, după alte câteva zile Keith fu externat, încă era nevoit ca în cea mai mare parte din zi să stea cuminte în pat, dar măcar era acasă, iar Tess aproape că-şi ieşise din minţi de bucurie. Să-l aibă pe

Keith alături de ea, chiar dacă lucra aproape toată ziua şi mare parte din noapte, conferea realitate acelei căsnicii, despre care uneori se întreba dacă era reală sau nu.

Tess îşi aduse soţul acasă – deciseseră deja că nu era cazul să locuiască la hotel când ea avea atâta treabă la atelier –, cu o trăsură de piaţă. Cu ajutorul lui Rod reuşi să-l ajute să urce scările la etaj, până în dormitorul bine aerisit, cu patul proaspăt înfăţat şi foarte ademenitor, în timp ce de la fereastră se auzeau zgomotele plăcute ale unei zile de lucru.

Imediat ce Keith a fost ajutat să se aşeze în pat, iar Rod plecă de acolo, Tess se simţi dintr-o dată ciudat de stânjenită. Acela era bărbatul pe care-l iubea, cu care făcuse dragoste în atâtea feluri, dar cu care în acel moment se simţea încordată.

Se aplecă să-i scoată cizmele şi-şi aminti de prima zi în care se cunoscuseră, în tabăra lui de lângă Simpkinsville. Rememora apoi tot ce făcuseră în căruţă şi se înroşi toată.

— La ce te gândeşti? o întrebă el, în timp ce o observa cu atenţie. Deşi părea obosit de călătoria scurtă cu trăsura şi efortul de a

urca scările, în adâncul ochilor lui albaştri scânteia o luminiţă jucăuşă.

— La nimic, minţi Tess.

El se uita fără pic de ruşine la sânii ei.

— Vreau să fac dragoste cu tine, o îmboldi el.

Tess roşi iar. Nu-i ajunsese oare cât stătuse nopţile dorindu-l pe Keith alături, care s-o aline, s-o sărute şi s-o ridice pe culmile plăcerii, care semănau cu moartea şi învierea la un loc? De ce acum însă se simţea la fel de pudică şi de speriată precum o virgină?

— Nu cred că eşti în stare de aşa ceva, în momentul ăsta, îl refuză ea. În afară de asta e miezul zilei, alături sunt Emma cu Rod, iar jos mă aşteaptă clienţii.

— Asta sunt scuze ieftine.

Tess rezistă ispitei de a bate din picior, în schimb luă de pe noptieră un clopoţel pe care i-l întinse.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună. Acum trebuie să fug înapoi la treabă.

Cu ochi strălucitori, Keith luă clopoţelul şi începu să sune din el. În dormitor se lăsă tăcerea, în timp ce Tess simţea cum o cuprindea arşiţa în locurile în care adăsta privirea lui.

Tess dădu să plece iar, dar Keith o prinse de un braţ şi o răsturnă pe pat alături de el.

— Stai cu mine, îi şopti la ureche.

Greutatea lui alături de ea, răsuflarea lui caldă pe faţa ei, toate astea o ameţeau şi o făceau incapabilă să-i mai reziste.

— Nu pot… clienţi… am treabă…

Keith însă deja se străduia să-i descheie nasturii de la rochie cu mâna bună. O privea fix în timp ce mâna lui lucra mai departe cu precizie şi delicateţe.

— Sigur, clienţii, o îngână el, înainte să-şi plece capul ca s-o sărute adânc şi cu pasiune.

Tess începu să geamă, sărutându-l înapoi cu la fel de multă ardoare. Mâna lui găsise deja rotunjimea moale a unui sân.

— Keith… încercă ea să se opună, auzind clopoţelul de la intrare. Clienţi care veneau sau plecau. Oare Emma era în stare să aibă grijă de ei?

Buzele lui îi părăsiră gura şi poposiră o clipă pe gât, apoi mai jos pe umăr şi apoi rămaseră pe sânul dezgolit.

În timp ce gura lui se ocupa de sfârcul obraznic, orice gând legat de atelier sau clienţi dispăru cu totul din mintea ei. Îşi arcui spatele de plăcere şi-i trase capul mai

aproape.

Iar el începu să se joace cu ea, făcând-o să geamă de dorinţă, înfierbântând-o tot mai mult.

— Nu se poate, gemu ea într-un scurt moment de luciditate. Rănile tale…

— N-ai deloc încredere, se văită Keith. Vrei să murim de dorinţă?

Tess nu ştia dacă el ar fi murit dacă nu făceau amor, dar ea cu siguranţă da.

— C… cum?

Keith nu se grăbea însă cu răspunsul. Tocmai îi dezgolise şi celălalt sân şi acum se ocupa de el aşa cum se ocupase şi de primul, făcând-o să se zvârcolească.

— Încuie uşa, îi zise într-un final.

Tess izbuti cu greu să se ridice din pat şi să se împleticească până la uşă. Ajunsă acolo, mâinile îi tremurau aşa de tare, încât ceva atât de simplu precum răsucitul unei chei într-o broască i se părea aproape imposibil de realizat.

În cele din urmă reuşi, după care rămase locului cu fruntea sprijinită de lemnul uşii, încercând să-şi regăsească suflul.

— N-ai voie, îi zise cu greu. Eşti rănit!

— Vino aici.

Tess se întoarse şi se apropie de pat,

pentru că era incapabilă să-i reziste.

— Acum dezbracă-te, îi porunci el.

Ca o femeie care se mişca prin somn, Tess începu să se dezbrace, fără nicio grabă. Îşi scoase cămaşa, fusta, furoul, apoi ciorapii şi în cele din urmă pantalonaşii dantelaţi, rămânând goală în faţa ochilor lui lacomi.

Tess se înfioră când el începu să-i admire fiecare linie, fiecare curbură. Briza răcoroasă îi făcea pielea să se strângă. În cele din urmă, îşi scoase agrafele şi-şi lăsă părul să-i cadă ca o mantie peste umeri şi sâni.

Acea mişcare îl făcu pe Keith să nu mai poată prelungi plăcerea, gemu şi-i prinse mâna pe care i-o apăsă peste dovada falnică a dorinţei lui, ce întindea gata să rupă stofa pantalonilor.

Tess începu instinctiv să-l mângâie uşor, apoi, dându-şi seama ce avea de făcut, se apucă să-i desfacă pantalonii, dezgolindu-l. Era superb să-l vadă aşa, să-l poată mângâia în voie, să-i simtă pielea catifelată.

Când niciunul dintre ei nu mai putu suporta acel chin, o ajută să se urce deasupra lui şi să se lase încet peste el. Senzaţia era atât de minunată, încât Tess îşi muşcă buzele ca să nu ţipe de încântare. El

începu să-i maseze sânii, întâi pe rând, apoi pe amândoi deodată. Urcară laolaltă pe culmile plăcerii şi se eliberară deodată cu o forţă care-i lăsă epuizaţi. Keith rămase nemişcat, în timp ce Tess se lăsă să cadă peste pieptul lui.

Le trebui multă vreme ca să-şi revină în fire, dar atunci când Tess se dezmetici, se ridică deodată de pe el, cu ochii măriţi de groază. Ce fel de desfrânată mai era? Keith de abia ieşise din spital şi încă avea braţul prins la piept.

— Ţi-am făcut ceva? Te doare? şopti ea, gata să plângă.

Râsul lui însă o linişti puţin.

— Să-mi faci rău? Dacă aşa-mi faci tu rău, atunci iubesc durerea asta!

Tess se simţi cuprinsă de un val irezistibil de fericire pură.

— Mi-a fost aşa de dor de tine. La spital nu puteam să fim noi.

— Ia zi-mi, Tess Corbin, mă iubeşti?

Ea râse încântată şi-i atinse faţa cu degetele, ca pentru a se asigura că nu visa.

— Sigur că da.

— Spune-o!

Îi venea aşa de uşor să-i spună acele cuvinte magice.

— Te iubesc!

El îi zâmbi şi-şi băgă mâna bună în părul ei, trăgând-o uşor de şuviţele aflate mai aproape.

— Şi eu te iubesc!

Tess se mişcă, gata să se desprindă de el, însă Keith o reţinu pe loc. Când îşi regăsi poziţia bună, el începu să-i mângâie spatele umed de transpiraţie.

— Keith… se aventură ea, tremurând uşor din cauza brizei de la geam.

El aştepta răbdător ca ea să-i spună ce avea de zis, continuând să-i mângâie spinarea.

— Când te faci bine, o să plecăm de aici? O să redevii pastor?

El îşi lăsă mâna să cadă de pe spatele ei şi parcă un văl întunecat se aşternu deodată peste trăsăturile lui frumoase.

— N-am de gând să mă mai întorc vreodată la biserică.

Tess n-avea nici cea mai mică dorinţă să renunţe la afacerea ei, dar nici nu se aşteptase la un asemenea răspuns şi la atare răceală. Toată acea atmosferă caldă şi veselă dispăruse.

Ea se ridică de pe el şi coborî din pat cu picioare ce încă tremurau. Keith nu mai

făcu niciun fel de efort ca s-o reţină. Nici măcar nu se mai uita la ea şi rămăsese mut.

Tess putea să fie la fel de încăpăţânată ca oricine altcineva. Dacă el avea de gând s-o ignore, atunci nu intenţiona să-l lase să vadă cât de tare o rănise. Cu mişcări rapide şi precise se îmbrăcă la loc şi îşi strânse părul, după care ieşi din dormitor cu capul sus.

Munci cot la cot cu Emma până la ora închiderii, după care traseră storurile şi urcară la etaj ca să prepare cina. Rod plecase să ia bilete de tren cu banii pe care-i primise de la Asa şi nu-l aşteptau să se întoarcă prea repede.

Tess aruncă o privire spre uşa închisă a dormitorului şi oftă. Realiză prea târziu că Emma o urmărise în tot acest răstimp cu mare atenţie.

— V-aţi şi certat deja? o întrebă direct, fără menajamente.

Tess oftă din nou.

— Nu tocmai. L-am întrebat pe Keith dacă are de gând să mai fie pastor şi a fost ca şi cum l-aş fi pocnit cu ceva în moalele capului. A fost aşa de rece, Emma, de parcă nici măcar nu mă cunoştea, nu mai zic nimic de iubire.

— Dă-i ocazia să se adapteze noii situaţii, Tess, o sfătui Emma. De abia a ieşit din spital. Ştiai că nu o să depună nicio acuzaţie împotriva mamei mele? Rod a discutat cu el despre toată treaba asta ieri.

Tess încuviinţă din cap. Ea şi Keith nu apucaseră să discute ce aveau să facă mai departe, după ce el se va fi însănătoşit complet, dacă o să colinde cu căruţa lui de negustor ambulant, sau vor rămâne chiar acolo, în atelierul ei. Dar nu acest lucru o îngrijora, ci faptul că el încă nu reuşise să cadă la pace cu Dumnezeu. Era la fel de furios şi asta doar dintr-un singur motiv, Amelie. Ceea ce însemna că încă o mai iubea.

Keith era treaz atunci când Tess se duse la el să-i ducă cina, dar refuză categoric să stea de vorbă cu ea sau măcar s-o privească. Asa că Tess îi puse tava cu mâncare la îndemână şi plecă iar de acolo.

După ce ea şi cu Emma mâncară şi apoi spălară şi vasele, se duse iar la Keith. Dormea, sau se prefăcea că doarme, aşa că Tess nu-l deranjă.

Simţindu-se încă agitată, coborî la parter ca să developeze o parte din fotografiile pe care le făcuse de dimineaţă, lăsând-o pe

Emma la masa de la bucătărie cu o revistă de modă în faţă, plănuindu-şi intrarea în societatea din St. Louis.

Tess lucră o bună bucată de vreme, până când muşchii de la umeri începură s-o doară la fel de rău pe cât o durea inima. Mai avea încă un portret de developat şi era gata. Privind spre tavanul camerei în care Keith dormea sau încă jelea după Amelie, oftă din rărunchi.

Ultimul portret era cel a doamnei McQuade, care avea magazinul de confecţii. Zâmbi când îşi aminti cum îi mărturisise femeia că intenţiona să trimită fotografia la un club al celor singuri, poate aşa îşi găsea şi ea un soţ.

Clopoţelul de la uşa de la intrare zdrăngăni uşor, însă Tess era aşa de absorbită de ceea ce făcea că de abia-l observă, întrebându-se în treacăt de ce nu zăvorâse Emma uşa. Continuă să-şi vadă de treabă, dorind să termine ca să poată merge sus ca să discute cu Keith. Pe Dumnezeu, de va fi nevoie îl va trezi ca să-l oblige cumva să-i spună ce avea…

— Câtă devoţiune, se auzi un glas cunoscut în spatele ei.

Tess ridică privirea şi se încruntă, căci în

pragul laboratorului apăruse Cedrick Golden. Expresia de pe chipul lui era cel puţin derutantă, un amestec de ură, curiozitate, dorinţă şi răutate.

— Am închis deja, îi zise rece, ridicându-se de la masă şi retrăgându-se cu un pas în spate.

Deşi nu se mişcase din loc, lăsa impresia că deja o urmărea.

— N-am venit aici ca să-mi faci o fotografie, îi zise el pe un ton plat.

Tess se gândi să strige după Emma ca să-i vină în ajutor, dar apoi renunţă. Cedrick nu-i va face nimic. Ea n-o să-l lase să-i facă ceva.

— Şi atunci de ce ai venit? îl întrebă rece, îndreptându-şi umerii şi ridicând bărbia.

Cedrick intră, cu braţele încrucişate peste pieptul hainei elegante de seară.

— Îţi face plăcere să mă scoţi din minţi, nu?

Cuvintele acelea veniră ca o găleată de apă rece aruncată în cap.

— Vreau să pleci de aici în clipa asta, Cedrick, îi zise ea. Am treabă şi apoi trebuie să mă îngrijesc de soţul meu.

— Da, de invalid, încuviinţă el, fără a face niciun gest că ar fi avut de gând să plece.

Nebunia lui Cedrick era precum argintul viu, o clipă se vedea, ca în cealaltă să dispară cu totul, apoi să reapară iar. De ce naiba nu sesizase ea acest lucru înainte?

Tess măsură din ochi distanta dintre ea şi *f r* uşa din spate, ce ducea spre depozit, însă aceea era prinsă cu un lanţ pe care-l desfăceai greu şi în condiţii normale, ca atare nu reprezenta o soluţie.

— Emma! strigă, dar din gâtlej ieşi mai degrabă un scâncet care n-avea cum să fie auzit de la etaj.

Cedrick îi zâmbi cu răutate.

— Te rog, draga mea, n-are de ce să-ţi fie teamă.

Ochii lui verzi străluceau de nebunie, ceea ce o sperie pe Tess şi mai tare.

Nu te panica, îşi spunea singură, încercând să-şi controleze spaima.

— Nu sunt singură aici, îi zise într-un târziu.

— Sigur că nu. Eşti cu soţul tău cel rănit şi cu cumnata ta cea bătăioasă. Dar Rod nu e pe aproape, aşa e?

Tess se cutremură de silă, dar îşi păstră bărbia sus. Keith n-avea cum s-o ajute, asta era adevărat, iar pe Emma nu se putea baza, ori venea gata de bătaie şi risca orice,

ori se speria şi nu mai era bună de nimic. Rod, cel de la care chiar ar fi putut primi o mână de ajutor, nu se întorsese încă, iar faptul că Cedrick ştia că nu era acolo o îngrozea.

— Te rog, Cedrick, pleacă! Acum!

— Fără să-ţi arăt că eu sunt de fapt bărbatul de care ai tu nevoie? Păi asta ar fi o mare prostie din partea mea.

— N-am nevoie de tine, Cedrick, strigă Tess la el. Îl am pe soţul meu şi numai de el am nevoie.

— Te înşeli, dulceaţa mea, şopti el, apropiindu-se de ea cu paşi de felină.

Tess prinse a se mişca de-a lungul mesei de lucru, sperând să stea departe de el. Încercă iar să ţipe, dar şi de această dată fără niciun rezultat, pentru că inima i se cocoţase în gâtlej de atâta teroare.

Iar Cedrick râdea de ea, toată această urmărire părând să-l incite încă şi mai mult.

— De abia aştept să pun mâna pe sânii ăia minunaţi, să-i văd şi apoi să-i gust…

Tess simţi sub mâini tăviţa cu revelator pe care tocmai o folosise. Cedrick se năpusti asupra ei, strivindu-i sânii cu mâinile. Tess îl împinse atunci cu toată puterea, aruncându-l în spate.

Expresia de pe chipul lui atunci când se ridică de jos era de ură pură.

— Cum de îndrăzneşti să mă refuzi, zdreanţă ce eşti? şuieră el gata să sară iar la ea. Cum de îndrăzneşti?

O atacă din nou, iar Tess reacţionă din instinct, fără să mai aibă vreme să gândească. Ridică tăviţa cu revelator acid şi-o aruncă drept în faţa lui Cedrick.

Actorul îngheţă o clipă, apoi începu să urle, căzând în genunchi şi încercând să-şi şteargă faţa arsă.

Emma apăru în fugă de după perdea şi încremeni atunci când dădu cu ochii de Cedrick. Acesta era tot în genunchi, cu mâinile la faţă, continuând să urle de durere.

— Cheamă un doctor, Emma, rosti Tess cu calm. Şi poliţia.

CAPITOLUL 18

Spitalul era tăcut, aveai senzaţia că era gol. Cynthia Golden stătea la căpătâiul fratelui ei, privindu-l cum dormea. Bietul Cedrick, era mult mai slab ca înainte şi fusese legat de pat ca să nu poată să-şi facă singur vreun rău.

Cynthia se strâmbă când îşi aminti de

scena pe care o făcuse în ziua în care-i scoseseră bandajele de pe faţă. Nimic nu-l mulţumise, nici faptul că nu-i fusese vătămată vederea, nici că acele cicatrici imense aveau să se mai atenueze o dată cu trecerea timpului. Cedrick îşi dorise atunci să moară.

Iar ea una nu putea să-l învinovăţească. Acum rămăsese doar o arătare, un monstru. Carnea de pe faţa lui era toată băşicată şi parcă strâmbă, iar frumoasele lui trăsături dispăruseră cu totul. Da, semăna mai mult cu un monstru, nu cu un om.

Cariera sa de actor se încheiase. Şi o dată cu cariera lui se terminase şi a ei, pentru că nu era destul de puternică, de deşteaptă sau de talentată ca să poată continua de una singură.

Desigur, se putea mărita, dar ei îi plăcea să aibă câte o aventură cu orice bărbat chipeş iar măritişul ar fi însemnat să se lege la cap şi să rămână cu unul singur o viaţă întreagă, ori acest lucru i se părea de neconceput.

Se simţi invadată din nou de resentimente şi ură. Era doar vina acelei despletite, Tess Corbin. Ea îl transformase pe Cedrick în monstru şi nici măcar nu fusese arestată.

Curviştina aceea le spusese poliţiştilor că dragul ei Cedrick o atacase, ce tâmpenie, şi că ea doar se apărase atunci când îi aruncase cu substanţa aceea pe faţă.

În mod incredibil, o crezuseră. Iar Cedrick zăcea în acel spital oribil de mai bine de o lună, slăbit şi dorindu-şi să moară. Iar în tot acest răstimp, nimeni nu-i făcuse dreptate. Tess Corbin era la fel de liberă ca pasărea cerului, îşi vedea mai departe de afacerea ei cu atelierul, fericită alături de soţul ei cel chipeş.

Cynthia luă pentru prima dată în viaţa ei cocoloşită o decizie clară. Ridică o pernă din patul învecinat şi o puse peste faţa lui Cedrick, apăsând cât putea de tare.

Noroc că Cedrick fusese sedat, aşa că se zbătu doar foarte puţin, înainte să se liniştească cu totul.

Keith îşi revenise aproape cu totul. Ar fi trebuit să se simtă fericit, în fond scăpase cu viaţă şi se căsătorise cu femeia pe care o iubea mai mult decât orice pe lume, dar cu toate astea se simţea neliniştit şi agitat.

Tess dormea alături de el, epuizată, cu chipul scăldat de lumina lunii ce se furişa pe fereastră. Keith zâmbi şi-i trasă conturul obrazului cu vârful unui deget, atent să n-o

trezească. Muncise din greu la atelier toată ziua, iar incidentul acela cu Cedrick Golden, petrecut cu câteva săptămâni în urmă, încă o mai urmărea.

Şi de parcă n-ar fi fost de ajuns câte avea pe cap, Keith bănuia că era şi gravidă.

Se lăsă la loc pe pernă şi studie din nou tavanul. Din momentul în care o cunoscuse pe Tess, pentru el începuse procesul de vindecare, prin care devenise mai puternic. Nici măcar rănile nu-l împiedicaseră să continue. Uneori fusese greu, alteori mai uşor, dar vindecarea continuase neabătut mai departe.

Oftă şi-şi puse mâinile sub cap. Acum era sigur că Tess îi fusese trimisă în mod special, nu ca s-o înlocuiască pe Amelie. Nu, nici pomeneală. Admiraţia de puştan pe care o simţise pentru Amelie, pălea în comparaţie cu ceea ce simţea pentru Tess. Îi aparţinea ei, fusese născut în mod special ca s-o iubească. Tess îi fusese menită din capul locului, nu Amelie. La fel de sigur cum şi el fusese menit pentru ea.

Era aşa de bine să fie împreună. Făcuseră dragoste în fiecare seară şi uneori şi în timpul zilei şi de fiecare dată fusese parcă şi mai bine, deşi poate că acest lucru ar fi

părut imposibil.

Acum că îşi recăpătase puterile, Keith putea accepta ceea ce era, ceea ce credea, ce avea nevoie. Vroia să predice din nou.

Se întoarse pe-o parte ca s-o poată privi pe Tess cum dormea. Atelierul ei era un adevărat succes. Oare era în stare să renunţe la afacerea ei ca să vină cu el la Port Hastings? Un verset din cartea lui Ruth îi veni deodată în minte: *„Convinge-mă să nu te părăsesc, sau să renunţ să mai vin după tine, pentru că acolo unde vei merge tu, voi merge şi eu, acolo unde vei poposi tu, voi poposi şi eu, poporul tău va fi a poporul meu, iar Dumnezeul tău, va fi şi Dumnezeul meu.”*

— Tess?

Ea murmură ceva şi-şi trase pătura mai aproape de nas. Genele îi fluturară o clipă, dar nu reuşi să alunge somnul ca să deschidă ochii.

Keith nu avu inima s-o trezească, aşa că se aşeză mai bine şi încercă să-şi imagineze cum i-ar fi stat ca soţie de pastor. Doamne, ce senzaţie ar stârni cu părul ei sălbatic, cu aparatele de fotografiat şi bicicleta.

Gândul acesta îl făcu să chicotească.

Tess căscă şi deschise un ochi, apoi şi pe

celălalt.

— Keith? Te simţi bine? Ce s-a întâmplat?

El îi trase capul pe umărul lui, simţind cum dragostea pentru ea creştea tot mai mult.

— Sunt bine. Doar stăteam şi mă gândeam. Tess căscă din nou şi se cuibări, moale şi parfumată, mai aproape de el.

— Te gândeai? în miez de noapte? mai zise, căscând din nou.

În el se stârnise iar dorinţa, de aceea îi răspunse un pic răguşit:

— Era de multă vreme în mintea mea, de fapt, de când te-am cunoscut.

— Ce anume?

— Eu n-ar trebui să fiu negustor ambulant, nici soţul leneş al unei fotografe de mare succes, Tess.

Tess sări deodată în sus. Părul îi strălucea în lumina lunii, aşa cum alunecase pe un umăr şi gâdila pieptul lui Keith.

— Nu mai vrei să fii soţul meu?

Keith o trase la loc în braţe, mângâindu-i părul.

— Sigur că vreau să fiu soţul tău, rosti el, făcând o pauză ca să-şi adune curajul să continue. Dar vreau să redevin pastor.

Urmă un moment lung de tăcere, în care

Keith nu ştia dacă nu cumva o pierduse.

— Nu vrei să mai stăm în Portland, aşa e? rosti ea încetişor. Vrei să te întorci la… cum îi zicea? Wenatchee?

Părul ei era precum mătasea între degetele lui.

— Nu, nu acolo, doar înapoi la Port Hastings.

— Acolo e familia ta.

Urmă un alt moment de tăcere, pe care îl întrerupse Keith.

— Exact. Tess, vrei să renunţi la atelierul de aici dacă eu îţi promit că-ţi cumpăr un altul acolo?

Tess începu să râdă uşurată.

— Sigur că da. Dar nu vreau promisiuni în vânt, Keith Corbin. Îmi cumperi un alt atelier.

Keith oftă uşurat şi începu la rândul său să râdă.

— Vei avea atelierul tău, doamnă Corbin, jur!

Tess se cuibări mai aproape şi începu să se joace cu părul de pe pieptul lui, făcându-l s-o dorească şi mai mult.

— Nu cred că credincioşii tăi o să fie prea încântaţi de mine, se aventură ea după un timp.

— Credincioşii mei, cum ai zis tu, ar face bine să fie de acord cu tine, pentru că oricum nu vor avea de ales.

Keith o simţi cum plângea, pentru că lacrimile ei îi alunecau pe umăr.

— Mai vedem noi, se smiorcăi ea.

Keith se ridică deasupra ei, cu grijă să n-o strivească.

— Tess, te rog, nu plânge. Dacă toate astea te fac nefericită, atunci…

— Nefericită? râse ea printre lacrimi. Am ştiut din prima clipă în care te-am văzut cum te certai cu Dumnezeu şi aruncai cu ligheanul după el, că asta o să se întâmple. Furia ta era tot un exemplu de credinţă cum doar foarte puţini oameni au. Dumnezeu era pentru tine atât de prezent şi de real încât îl invitai de zor la un meci de box.

— Bănuiesc că era un pic neobişnuit, admise el.

— Neobişnuit nu e tocmai cuvântul potrivit, domnule. Trebuia să te fi văzut cum urlai şi te agitai. Am crezut că erai nebun de legat.

— Dar ai rămas cu mine, răspunse el, în timp ce-şi plimba degetul de pe buzele ei, în jos, sinuos, până deasupra unui sân.

— Începea ploaia şi bicicleta mea era

stricată, rosti ea, după care gemu atunci când el îi atinse un punct sensibil cu degetul acela care se tot plimba.

— Aiurea, astea sunt doar scuze, murmură el, aplecându-se s-o sărute. Erai de pe atunci nebună după mine, rosti el, lăsând capul în jos ca să traseze cu limba un cerc în jurul unui sfârc.

— Dacă era cineva nebun, Keith Corbin, rosti ea întretăiat, trăgându-i capul mai aproape de sân, acela erai tu!

Keith era prea ocupat să facă iar dragoste cu ea ca să-i mai răspundă. Întâi blând şi uşor, apoi din ce în ce mai sălbatic, ca şi cum şi-ar fi dorit să poată rămâne aşa, sudaţi, pentru o veşnicie.

Soarele de dimineaţă strălucea cu putere. Tess Corbin îşi privi verigheta şi zâmbi, întorcând-o în lumină ca acele smaralde mici să strălucească. De când i-o pusese Keith pe deget, când era încă în spital, Tess crezuse că era doar o formalitate, nu ceva încărcat simbolic, cum era verigheta de la Amelie. Acum, după noaptea trecută, când el îşi deschisese în fine sufletul în faţa ei, ştia că fusese geloasă degeaba.

Tess inspiră adânc, încercând să se dezmeticească, nu putea să stea să viseze

toată ziua. Luă un şorţ şi se gândi că era momentul să fie nevastă şi să se apuce de pregătit micul dejun.

Când deschise lada în care se aflau lemnele pentru plită, constată că era goală. De când Emma şi Rod plecaseră spre St. Louis, împreună cu Cornelia, Keith fusese acela care se îngrijise mereu să fie destule lemne, însă în acel moment era goală.

Îl auzea cum se învârtea prin dormitor, mormăind şi chinuindu-se să-şi pună cizmele. Erau sunete normale, dar care o făceau pe Tess să zâmbească de fericire. Dacă nu l-ar fi iubit pe omul acela mai mult decât orice altceva pe lume, probabil că nu l-ar fi putut suporta.

Coborî la parter să deschidă atelierul, dacă vreun client matinal dorea să vină acolo, gândindu-se că nu exista vreo lege care să spună că pastorul Keith Corbin n-ar fi putut pregăti şi el micul dejun uneori, mai ales atunci când uita să aducă lemne de foc.

Se duse în laborator spre uşa ce dădea în depozitul alături de care se afla şopronul în care ţineau proviziile de lemne, chinuindu-se ca de obicei cu lanţul. O lăsă deschisă în urma ei ca să nu fie nevoită apoi să înconjoare toată clădirea cu braţele pline de

lemne.

Şopronul mirosea a lemn, praf, pânze de păianjen şi a şoareci, cel puţin aşa i se părea ei. Nu-i plăcea deloc acolo, aşa că atunci când se aplecă să culeagă câteva lemne, se înfioră toată.

Şoproanele erau locuri întunecate, ciudate şi neplăcute, decise ea, gândindu-se la ce avea să pregătească de mâncare, înainte să înceapă ziua de muncă la atelier. Putea să prepare repede nişte slăninuţă prăjită, poate câteva clătite şi ouă tari.

Tess zâmbea cu gura până la urechi atunci când se ridică cu braţele pline de bucăţi de lemn tocmai bune de pus repede la plită. Avea de gând să fie cea mai bună nevastă de pe lume. Când ridică privirea spre uşa şopronului înţepeni, văzând-o acolo pe Cynthia Golden, care-i bloca ieşirea.

Tess n-o auzise apropiindu-se, aşa că se simţea speriată, deşi sincer, n-avea de ce, în fond erau în plină zi, iar femeia aceea nu părea prea puternică, o putea pune la pământ oricând.

N-o mai văzuse pe Cynthia de dinainte de incidentul cu fratele ei. Oricum n-avea de gând să-şi ceară iertare pentru ceea ce păţise Cedrick, în fond el venise peste ea şi-

o atacase. Tess se apărase doar cu ceea ce-i fusese la îndemână. Desigur, acum îi părea sincer rău că actorul fusese mutilat, dar n-avea ce face.

— Sper că fratele tău se simte mai bine, rosti cu răceală.

— De parcă ţi-ar păsa, rosti Cynthia cu ură, prinzându-se cu ambele mâini de canatul uşii.

Tess nu-i putea zări chipul, iar acest lucru îi dădea senzaţia că era atacată.

— Îmi pasă, Cynthia şi regret ce s-a întâmplat, dar fratele tău nu mi-a dat de ales. Acum, dacă vrei să mă scuzi…

Cynthia nu se urni din loc. O rază de lumină îşi făcu loc printre scândurile acoperişului şi nimeri exact pe chipul ei. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar ochii îi străluceau de ură.

— L-ai distrus pe Cedrick, ştiai? De fapt, ne-ai distrus pe amândoi, iar eu a trebuit să-l salvez!

Ceva din postura ei, din felul în care vorbea şi o privea, o făcu pe Tess să se cutremure de groază.

— Cum adică, l-ai salvat? şopti ea.

Cynthia dădu din umeri.

— Nu mai puteam să-l las în viaţă. Ar fi

fost subiect de glume şi ironii, iar Cedrick n-ar fi putut îndura aşa ceva.

Lui Tess i se strânse stomacul şi începu să tremure.

— Doamne sfinte! gemu ea, vrei să spui că… l-ai… l-ai ucis?

— L-am salvat, insistă Cynthia cu glas de fetiţă alintată.

Tess era îngrozită, dar instinctul îi spuse că trebuia să fie foarte atentă. Nu era deloc momentul să se lase copleşită de sentimente.

— Şi ce vrei de la mine? o întrebă pe un ton dur.

— Vreau să te omor, este evident, nu? răspunse actriţa.

Tess lăsă lemnele adunate să cadă la podea. Se năpusti spre Cynthia, intenţionând să treacă prin ea afară, la lumină, să scape de acel coşmar. Lumea normală de afară era aşa de aproape şi totuşi atât de departe.

Asa mititică şi subţirică cum era Cynthia, stătea ca un bastion în calea lui Tess. Ceva sclipi argintiu în mâna ei şi Tess simţi usturimea tăieturii pe braţ, ceea ce o făcu să se retragă câţiva paşi în spate, uluită. Ţipătul i se opri în gât.

Privi în jos şi văzu o tăietură lungă, dar nu foarte adâncă, din care sângele deja şiroia. Braţul o ustura cumplit, dar era bine, pentru că aşa rămânea în continuare în alertă, cu toate simţurile la pândă. Se retrase unde era mai întuneric, ca să se apere de nebuna aceea.

Simţi pânzele de păianjen cum i se agăţau în păr şi ceva ce-i trecu repede peste picioare.

Cynthia era tot în prag, cu un cuţit mare de bucătărie în mână.

— Ieşi la vedere, strigă ea, pe acelaşi ton de fetiţă alintată. Vino la lumină!

Tess se lăsă în jos şi începu să caute o bucată de lemn pe care s-o poată folosi ca armă. În cele din urmă găsi ce căuta. Forţându-se să respire normal, prinse lemnul cu ambele mâini. Înarmată cu o bâtă improvizată, putea să treacă de Cynthia fără probleme.

Cynthia intră în şopron, eliberând uşa, foarte sâcâită, ca un copil care aşteptase prea mult.

— Haide, vino la lumină! strigă ea furioasă.

Tess calculă că putea trece uşor de Cynthia ca să iasă din şopron fără alte răni.

Din păcate, în acel moment, în pragul uşii apăru Keith. Care pe moment era orbit de lumina de afară şi nu putea vedea ce se petrecea înăuntru.

— Tess? Eşti bine?

Cynthia tresări violent, apoi se întoarse spre noul venit. Ţinea cuţitul ridicat deasupra capului, gata să-l înfigă în pieptul lui Keith, înainte ca el să-şi dea măcar seama ce anume se petrecea.

Tess urlă în semn de protest, atunci când aşchiile de lemn i se înfipseră în palme, dar sări din locul în care se ascunsese şi lovi cu sete femeia care era gata-gata să ia viaţa bărbatului pe care-l iubea.

Când Cynthia se prăbuşi la podea ca un buştean, Tess continuă să urle, fără a se putea opri.

Keith o prinse de umeri şi începu s-o scuture.

— Tess!

Cum ea nu se potolea, o pălmui cu putere. Lovitura îşi făcu efectul imediat. Tess se dezmetici şi începu să plângă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat aici? se interesă Keith în timp ce îngenunchea alături de Cynthia, care începuse să se mişte şi să geamă.

Tess, ţinându-se de braţul tăiat, se clătină uşor pe picioare.

— Vroia… avea de gând să mă omoare, ca să-l răzbune pe Cedrick…

Se auzeau deja mulţime de voci şi de picioare care se apropiau. Se părea că urletele ei fuseseră auzite din stradă. Tess îşi aminti cât de aproape fusese Cythia ca să-l omoare pe Keith şi se prăbuşi fără cunoştinţă la podea.

Când se trezi, era în dormitor, în patul ei. Braţul tăiat era frumos bandajat, iar Keith îi ungea palmele cu un soi de balsam.

— S-a terminat, o linişti el, când observă că se trezise şi că era încă speriată. O să fie totul în regulă.

Lui Tess nu-i păsa de cele câteva zgârieturi sau de tăietură.

— Dar tu? Te-a rănit?

Buzele lui frumoase se întinseră într-un zâmbet larg.

— Ţi se pare ţie că am păţit ceva, Năsturaş?

În bucătărie păreau să fie mulţi oameni, pe care Tess îi putea auzi cum şuşoteau.

— A venit şi poliţia, o lămuri Keith. Vor să vorbească cu tine.

Tess îşi apăsă capul în pernă, mişcându-şi

buzele.

— Probabil că am ucis-o, asta e, nu?

Keith termină de uns şi cealaltă palmă, după care se şterse pe mâni cu un prosop, scuturând din cap.

— Nu, scumpa mea, n-ai omorât pe nimeni. Domnişoara Golden s-a ales doar cu câteva vânătăi şi o durere de cap.

Tess privi spre uşa închisă.

— Dar nu e acolo, nu? Nu e încă la noi, aşa e?

— A mărturisit că şi-a omorât fratele, deşi ea nu percepea fapta ei ca pe ceva rău. A fost luată la închisoare.

Tess se simţea îngreţoşată şi o durea capul groaznic.

— Şi de ce... de ce vor să vorbească cu mine?

El se aplecă şi o pupă zgomotos pe frunte.

— Pentru că vor să audă şi versiunea ta. Dar dacă nu vrei să discuţi cu ei acum, o să-i trimit de aici.

Tess se gândi o clipă, apoi oftă. N-avea nimic de câştigat dacă amâna acel moment.

— O să discut cu ei acum.

Keith chemă un comisar, iar pe ceilalţi aflaţi acolo îi dădu afară. Prezenţa lui în încăpere, sprijinit de masa de toaletă, o

ajută pe Tess să treacă cu bine de întrebările ce nu mai conteneau.

După plecarea comisarului, Tess se întoarse şi-şi înfundă faţa în pernă.

— Vreau să plec de aici, Keith. Vreau să uit de oraşul ăsta, vreau să uit de tot.

El se aşează pe marginea patului şi o trase în braţele lui.

— Nu chiar tot, rosti el. De exemplu, aş prefera să nu uiţi ziua în care am stat în apartamentul de la hotel şi am făcut dragoste pe masa de biliard…

Bărbatul acela minunat era în stare s-o facă să râdă chiar şi în cele mai cumplite împrejurări. Râse, deşi deja se înroşise toată de jenă.

— A fost de-a dreptul scandalos ce-am făcut noi acolo.

— Poate, conveni Keith, dar mie mi-a plăcut.

— Şi mie, admise Tess cu sinceritate.

Februarie 1891
Port Hastings, Washington

O altă doamnă Corbin.

Doamna Jeremy T. Terwillagher oftă în timp ce se aşeza în al doilea rând de strane, de unde o putea observa în voie pe doamna

în chestiune, imediat ce slujba avea să se termine.

Dacă spusele prietenelor ei erau adevărate, se părea că femeia avea o bicicletă şi intenţiona să-şi deschidă nu ştiu ce fel de atelier în primăvară. Se zvonea de asemenea că avea şi un trecut colorat. Unu la mână, existau cazuri de nebunie la ea în familie şi doi, fusese direct implicată în scandalul cu Gemenii de Aur care se petrecuse cu câteva luni în urmă în Portland.

Doamna Terwillagher îşi drese glasul cu zgomot. Oricine se asocia cu oamenii de teatru, atunci automat se implica şi în scandaluri, asta era limpede.

Rezidentă cu state vechi în Port Hastings, doamna Terwillagher urmărea cu aviditate orice ştire legată de scandaloasa familie Corbin. Şi asta nu de acum, ci de ani întregi. Daniel şi Katherine Corbin, părinţii celor patru copii, avuseseră mereu grijă să agite apele din oraşul lor. Dar de când băieţii crescuseră şi se însuraseră, ei bine, lucrurile deveniseră cu adevărat interesante.

Mai întâi Adam, băiatul cel mare, care o luase de nevastă pe doamna doctor, cea

roşcată şi cu limba ascuţită, cu care se întâlnise cu o săptămână în urmă la magazin şi care-i răspunsese obraznic atunci când o întrebase amabil dacă urma să aibă un nou copil. Se scuzase după aceea, aşa cum era şi firesc, dar asta nu însemna că o iertase. O cam călca pe nervi că Banner, la cel de-al doilea soţ, avea atâta neobrăzare.

Şi ca şi cum Banner nu ar fi fost destul de scandaloasă pentru oamenii cinstiţi din oraş, cel de-al doilea fiu, Jeff, îşi găsise de nevastă o cântăreaţă în bar, sau ceva de genul ăsta. O blondă frumoasă, nu la fel de rea de limbă, dar la fel de scandaloasă, după părerea ei. În fond, cum putea o bună creştină să fie de acord cu o femeie pe care o chema Fancy, zău aşa?

Iar acum şi fiul cel mic îşi alesese altă podoabă. Chiar şi din spate, lui Myrtle Terwillagher i se părea o sălbatică. În primul rând că avea prea mult păr, o coamă mare şi castanie, care scăpa tot timpul din agrafe. Se spunea că fusese pe şantier atunci când biserica şi casa pastorului fuseseră în construcţie, ca să facă fotografii.

Doamna Terwillagher se cutremură uşor. Existau toate şansele ca această Tess să fie

de trei ori mai rea decât celelalte două. În fond, venise să facă acele fotografii în timp ce era însărcinată. Cum o fi putut să hălăduie pe şantier în acea condiţie, nimeni n-ar fi putut spune.

Doamna Terwillangher luă cartea de rugăciuni şi o lovi de strana din faţă, în speranţa că Tess se va întoarse s-o salute, ca s-o poată vedea şi ea mai bine la chip, însă fu dezamăgită. Soţia pastorului era mult prea preocupată de bebeluşul din braţele ei. Un băieţel, parcă aşa scrisese la gazetă, pe nume Ethan.

Doamna Terwillagher se instală mai bine în strană, atunci când apăru pastorul Corbin pentru prima sa predică în biserica cea nouă. Fiecare pereche de ochi din biserică era fixată asupra sa, în timp ce vorbea cu calm şi blândeţe despre scriptură, în loc să bată cu pumnul în pupitru şi să urle despre focurile iadului, cum făceau ceilalţi predicatori.

Doamna Terwillagher pufni dezamăgită, iar privirea prinse să i se plimbe iar în jur. Urma să fie o masă după slujbă, în casa cea nouă, iar ea intenţiona să participe. Ţinea morţiş să se convingă dacă Reverendul şi doamna Corbin chiar aveau o masă de

biliard în salonul lor, aşa cum afirmase Ethel Claridge. Ethel era o femeie pe cinste, numai că avea obiceiul de a înflori orice bârfă.

Chiar pe la mijlocul slujbei care captivase pe toată lumea, mai puţin pe doamna Terwillagher, ochii pastorului se întâlniră cu cei ai soţiei sale, comunicând astfel în secret. Doamna Terwillagher se îndoia că altcineva de acolo observase acel schimb de priviri. Doamne, ce-i mai dispreţuia pe cei ce erau incapabili să fie atenţi la ce se petrecea în jur.

Exista o anumită strălucire în privirea reverendului Corbin, atunci când îşi aţintea privirea asupra proaspetei sale soţii, asta era clar, iar doamna Jeremy T. Terwillagher era gata să pună pariu pe caserola cu mâncare de vită şi ciuperci pe care şi-o pusese bine sub capra şaretei, că nu avea nimic spiritual în ea…

SFÂRŞIT

Un bărbat fuge de un trecut tragic și întîlnește o femeie frumoasă care îl învață cum să iubească din nou.

El este cel mai fascinant străin pe care Tess Bishop îl întîlnise vreodată, un bărbat frumos, misterios și cult. Tess nu are decît optsprezece ani, însă nu mai e un copil și este convinsă că străinul nu este doar un biet negustor ambulant, așa cum pretinde.

Keith Corbin a lăsat în urma sa o viață de bunăstare și privilegii în înalta societate, dar și o tragedie cumplită. Senzualitatea de copilă a lui Tess îi atinge corzile inimii, iar atunci cînd identitatea lui este descoperită, ea este cea care riscă totul ca să-l ajute să fugă.

Acceptînd s-o ducă la Portland, Keith descoperă în Tess un amestec amețitor de pasiune și inocență care devine un adevărat balsam pentru sufletul său vătămat.

Dar este oare în stare să lase trecutul în urmă și să trăiască o dragoste pură și înflăcărată?

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-8991-95-8
9 789738 991958